MAJORIE BUCKINGHAM

Genoveva

GBV

GBV 10804 ueb „Genoveva“ (RO)

„Jennifer“
by Majorie Buckingham
5. Auflage 2000

GUTE BOTSCHAFT Verlag
P. O. Box 80
35673 Dillenburg
Germany

GENOVEVA

MAJORIE BUCKINGHAM

BUCUREȘTI – 2000 –
str. Luiggi Cazzavillan 30

CAPITOLUL 1

Într-o adunare

– Acum trebuie să plec, mama! Genoveva apucă grăbită mănușile și poșeta, pe urmă se opri puțin la ușă.

– Trebuie să mă întîlnesc cu Doreta la ora 19.

Doamna Deane lăsă lucrul și se întoarse pentru a o privi pe fiică-sa, în vîrstă de 18 ani, care dădea nerăbdătoare din picior, pe pragul sălii de mîncare. O fată frumoasă! gîndi ea cu un pic de mîndrie maternă, care nu era cu totul nejustificată, pentru că Genoveva era deosebit de elegantă în mantoul ei de twid; o eșarfă de mătase în culori vii, aruncată peste părul ei închis și buclat, făcea să reiasă finețea trăsăturilor sale.

– Să nu te întorci prea tîrziu, Genoveva – strigă ea. Săptămîna aceasta ai ieșit de multe ori și mîine este duminică. Genoveva înălță capul.

– Și de cînd ai început să te îngrijorezi de ziua de duminică? – o întrebă ea cu vioiciune. Mă mir că nu începi să te duci la biserică.

Anton Deane lăsă deoparte cartea în care tocmai voia să citească și puse un butuc pe foc.

– Ehei, ehei – tînără domnișoară, zise el – ia seama, nu te cocoța așa de sus! Mama ta are perfectă dreptate, tu ai avut prea multe seri prelungite. Dacă nu ești atentă, n-am să te las la balul

din luna viitoare.

– Adevărat?! – rîse sfidător Genoveva. Mi-ar plăcea, în adevăr, să te văd sau să văd pe oricine altul să încerce să mă oprească. Trăiesc pentru acest bal. Mai mult de 3 săptămîni n-am să aștept! Oricum ar fi, adăugă ea cu ușurătate, trebuie să merg. Veți vedea cînd mă voi întoarce. La revedere! Ea le trimise un sărut din vîrful buzelor și, după o clipă, se auzi ușa închizîndu-se înapoia ei.

– Hm! Anton Deane se reinstală în fotoliul său și-și puse picioarele pe marginea șemineului. Fata aceasta o să ne dea probleme, Iulia!

– Ea va reuși foarte bine, dragul meu, îi zise soția sa. Este încă tînără și dorește să se distreze. Are o viață întreagă înaintea ei pentru a se cuminți. Această declarație îl lăsă pe domnul Deane indiferent.

– Unde merge ea astă-seară? – întrebă el.

– Oh! cred că este o serată organizată de unul din acești băieți – unul din grupa lor – știi tu, răspunse ea destul de vag.

– Da! Dar ar face mai bine să se întoarcă la ora potrivită, dacă nu, o să sfîrșească rău, bombăni el mai mult pentru sine, văzînd că Iulia era din nou absorbită de lucrul ei.

Anton Deane era un om ciudat. El nu spunea mare lucru și era greu de știut ce gîndește. Asociații săi îl cunoșteau ca pe un om de afaceri strălucit, capabil să ducă la bun sfîrșit negocierile cele mai complicate. Pentru familia sa, era un soț și un tată puțin emotiv, amabil, urmărind cu generozitate bunăstarea lor materială. Dar din cînd în cînd arăta o grijă neașteptată pentru faptele și gesturile lor,

pentru conduita lor, ca și cum sub exteriorul său de nepătruns se ascundea sentimentul, destul de atenuat, pentru care datoria nu se limita numai să asigure alor săi o casă frumoasă, vestminte calde, o educație bună și bani de buzunar distribuiți cu dărnicie. Iulia se simțea copleșită. Avea o casă minunată; ea putea să se îmbrace oricît de bine ar fi voit. Și acum, cînd copiii ei crescuseră, putea să-și consacre tot timpul pe care-l avea, angajamentelor sociale. De fapt era foarte mîndră: băiatul cel mare, Roger, călca pe urmele tatălui său. La 20 de ani era un tînăr capabil, plin de promisiuni. Filip, cel mic, avea 16 ani; el avea atîția prieteni la colegiu, că abia îl vedea, numai la masă. Pe urmă era Genoveva. Iulia își plasa toate nădejdile în Genoveva. Era hotărîtă să o introducă în cele mai bune societăți. Fiica sa era frumoasă și foarte populară. Ea va face o partidă bună – o adevărată reușită socială, iar Iulia avea deja în vedere niște „ieșiri în lume“ de la care aștepta mult.

În trei săptămîni va fi balul Primăriei. Toată societatea înaltă va fi acolo și desigur, nu va fi greșeala Iuliei Deane dacă fiica sa nu va cuceri toată asistența. Și Genoveva...

Genoveva se grăbea spre locul unde avea întîlnire cu Doreta Jackson. Era ora 19 trecută și se temea să nu fi întîrziat. Tocmai atunci venea și Doreta în întîmpinarea ei.

– Nu te grăbi, Genet, strigă ea. Băieții n-au sosit încă. După ce s-au apropiat, ea adăugă: am impresia că ne-au tras chiulul.

Doreta și Genoveva erau prietene. Erau de aceeași vîrstă, dar Doreta, cu părul ei blond și fardul

gros, părea cu cîțiva ani mai în vîrstă decît Genoveva; și în general ea era totdeauna aceea care lua inițiativa în toate.

– Ce seară rece! Genoveva își ridică gulerul hainei pentru a se ocroti de vîntul înghețat.

– Nu stau mai mult de 10 minute să tremur aici. Poate au să sosească, zise Doreta plină de nădejde. Dar haide să așteptăm acolo, vom fi la adăpost.

Ele se ghemuiră amîndouă pe coridorul unei mici săli, situată lîngă locul de întîlnire. Ușile interioare erau închise, dar sunetele unei muzici ajungeau clare, pînă la ele.

– Cîntări, parcă pentru a ne distra în timpul așteptării! zise Genoveva. Ascultă!

– Un grup poate că este gata să repete, adăugă Doreta veselă. Dacă nu vin curînd, am putea să intrăm.

– Și de ce nu! întrerupse o voce amabilă și amicală. E mai cald înăuntru. Ele au fost surprinse dintr-o dată de apariția unui tînăr plin de entuziasm, ținînd în mînă o cîntare și, înainte de a-și reveni, au fost conduse spre un loc în fundul sălii.

– Iată-ne cel puțin la căldură, șopti Doreta. Este o biserică. Era vorba, fără nici o îndoială, de un serviciu religios. Genovevei îi veni poftă să rîdă: ce-ar zice cei de-acasă, dacă ar putea să o vadă acum? Aceasta nu seamănă deloc cu arătoasa catedrală, bogat împodobită, care îi aducea aminte de copilărie. Pe perete era scris cu litere mari: *„Hristos a murit pentru noi"*. Sala era plină și Genoveva observă, după o privire rapidă în jurul ei, că auditoriul era în cea mai mare parte compus din tineret. Un om se ridică. Se vedea că avea să ia

cuvîntul. Ochii săi scrutători examinară rapid auditoriul și Genoveva îi simți deodată privirea oprindu-se asupra ei; din clipa aceea ea avea convingerea că ceea ce avea să spună era pentru ea.

– Rămînem aici, se auzi spunînd ea tovarășei sale. Și omul de pe estradă începu să vorbească.

– *N-am intenția să țin o predică în seara aceasta, prietenii mei*, zise el într-un fel simplu și direct, care o cuprinse îndată, silind-o să asculte. *Mi-ar plăcea să vă relatez dumneavoastră, unele din cele mai minunate cuvinte ale Bibliei. Ele au fost scrise de apostolul Ioan acum foarte mulți ani, dar ele sînt tot atît de actuale azi, ca și atunci: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întîi“.*

Subjugată, Genoveva îl asculta spunînd istoria vieții sale trecute: cum rătăcise departe de Dumnezeu și se lăsase tîrît în urmări vinovate și egoiste. Pe urmă, într-o zi, într-o adunare asemănătoare cu aceasta, a înțeles că Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, îl iubea cu toate păcatele sale, că Se dăduse El Însuși pentru păcatele sale pe crucea de la Golgota.

Și Genoveva, uitînd toate angajamentele sale lumești pentru serată, uitînd chiar pe prietena așezată alături de ea, sorbea cuvintele acestea, în timp ce se explica adevărata semnificație a crucii. Desigur, ea auzise vorbindu-se despre Hristos, ea credea că trăise pe pămînt și că a fost dat la moarte de cei care Îl urau, dar niciodată mai înainte nu auzise că acolo, pe cruce, El luase asupra Lui păcatul lumii, pentru că El iubea lumea, ... pentru că El iubea pe acest om care vorbea, ... pe aceste ființe care erau în această sală, ... pentru că El o iubea pe ea!

– *Și acum vă pun o întrebare: voi Îl iubiți?* continuă predicatorul. *Chiar dacă veți răspunde „nu“, aceasta nu schimbă cu nimic faptul că El vă iubește; că din pricina păcatelor voastre și ale mele a mers la cruce. Voi ați trăit viața voastră pentru plăcerile păcatului; voi ați întors spatele harului Său și dragostei Sale: poate ați făcut așa pentru că n-ați știut; poate n-ați știut pînă azi că Domnul Isus v-a iubit cu o astfel de dragoste.* Genoveva abia își ținea răsuflarea. Ceea ce spusese el, totul era adevărat. Ea se întrebase uneori ce-ar face dacă ar fi chemată să stea înaintea lui Dumnezeu; pe urmă, încercînd să nu se mai gîndească la aceste lucruri, se aruncase într-o amețitoare varietate de distracții. Ea fusese regulat la biserică și la școala duminicală, pînă la sfîrșitul școlii, dar niciodată nu auzise ceva asemănător. Și, în timp ce predicatorul încerca să descrie puțin suferințele Domnului pe cruce, în timp ce el vorbea de Mielul lui Dumnezeu fără pată, „făcut păcat“ pentru a răscumpăra o lume păcătoasă, Genovevei „i s-au deschis ochii“. Ea se văzu dezbrăcată de tot lustrul său social, păcătoasă pierdută în ochii lui Dumnezeu; și acolo, la cruce, erau două brațe pentru a o mîntui. Ea pierduse orice noțiune a timpului, inima îi bătea cu putere; gîndurile sale îi clocoteau. Predicatorul sfîrșise; un tînăr se ridică și cîntă. Niciodată Genoveva nu auzise o voce care să o fi mișcat așa de mult. Și cuvintele ... cuvintele...

„Doamne, Tu capul Ți-ai plecat,
Luînd păcatele pe Tine
Și datoria mea ai achitat,

Dîndu-Te pentru mine.
Nici o ocară,
Nici o povară,
Nu mai este peste mine."

Adunarea se terminase. Predicatorul înaintase pînă la ușă și saluta pe toți aceia care plecau.

– Vino, Genoveva, o chemă nerăbdătoare Doreta. Să ieșim de aici.

Genoveva se ridică în chip mecanic și o urmă pe prietena sa în valul de oameni care se îndrepta încetișor spre ușă.

– Bună seara! Predicatorul îi luă mîna și i-o strînse prietenește. Sînteți străină aici?

Ochii săi pătrunzători o priviră drept în față; ea nu putu să-i susțină.

– Da, bîigui ea, dar trebuie să știți că am venit pentru că... pentru că ceea ce ați spus era tocmai pentru mine. El o luă deoparte.

– Eu nu știam că vii dumneata, zise el cu seriozitate, dar Domnul o știa și El mi-a dat această solie pentru dumneata. Domnul ți-a vorbit în seara aceasta. Spune-mi: L-ai primit ca pe Mîntuitorul dumitale?

Genoveva ridică o față palidă și tulburată.

– Totul este atît de nou pentru mine, șopti ea. Niciodată n-am auzit despre așa ceva mai înainte. Eu n-am știut că El a murit pentru mine. Mă întreb dacă se poate să-mi împrumutați o Biblie, ca să pot citi toate acestea pentru mine? Mai este și acasă așa ceva, dar nu știu unde s-o găsesc, se grăbi ea să adauge.

El zîmbi și luă un Nou Testament de pe raft.

– Iată ceea ce vă va descurca pe deplin. Versetele de care aveți nevoie sînt toate subliniate. Dacă doriți să vorbiți cu mine despre aceste lucruri, voi fi foarte fericit să vă ajut. Mă numesc Ransome, pastorul Ransome.

– Mulțumesc – zise Genoveva, luînd grăbită Cartea.

– Și va mai fi o adunare aici, mîine seară, dacă doriți să veniți. Noapte bună și Dumnezeu să vă binecuvînteze.

– Mulțumesc, zise Genoveva. Pe urmă ea se grăbi s-o găsească pe Doreta, care o aștepta nerăbdătoare pe trotuar.

– Haide, vino, Genoveva, zise ea pe un ton sec. Acest loc îmi calcă nervii. Ce treburi ai avut?

– Oh! I-am cerut o Biblie pentru a reciti totul în liniște. Doreta, nu-i așa că a fost minunat ceea ce am auzit în seara aceasta?

Doreta înălță din umeri.

– Toate acestea nu m-au atins, zise ea cu un ton tăios. Haide să bem ceva și să încercăm să uităm toate acestea. Și data viitoare, cînd am să întîlnesc băieții...

Ele intrară într-un bufet cu lapte și Doreta comandă. Genoveva nici nu se gîndi să atingă paharul, ea era prea preocupată cu răsfoirea Cărții primite.

– Doreta, aici este – privește! strigă ea deodată. Este destul de limpede: Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cea dintîi sînt eu! Oh, Doreta, deci este și pentru mine!

Doreta puse paharul pe masă și privi pe prietena ei cu curiozitate. Fața Genovevei era inundată de o

lumină pe care nu o văzuse niciodată mai înainte și vocea ei avea o ciudată intensitate. Doreta se îngrijoră deodată.

– Genoveva, tu nu te gîndești totuși în chip serios să te ocupi de religie, nu-i așa? întrebă ea alarmată.

Genoveva păstră o clipă de tăcere înainte de a răspunde.

– Nu, Doreta, zise ea, în sfîrșit, încetișor, este mai mult decît atît. Mă gîndesc că este vorba pentru mine de a primi pe Domnul Isus ca Mîntuitor al meu.

– Genoveva, nu fi neghioabă! strigă ea repezită. Tu nu poți să faci așa ceva. Ce se va spune? Ce vor gîndi despre tine prietenii tăi? Și ce vor spune tatăl tău și mama ta? Dacă tu faci ceea ce spune predicatorul, nu-ți mai rămîne altceva decît să ajungi o momîie adevărată. Oricum, o fată ca tine nu poate să trăiască fără dans, fără serate și fără lucruri frumoase. Atunci?

Genoveva se ridică și-și privi prietena drept în față.

– Da, zise ea cu o voce pașnică, totdeauna m-am gîndit că nu voi putea să trăiesc fără plăcerile mele, dar acum nu mi se par că mai au vreo importanță. Doreta, trebuie să mă pocăiesc de toate acestea. Mă întorc acasă.

Doreta, înțelegînd că argumentele ar fi inutile, urmă pe prietena sa la ușă, cu o ridicare din umeri exasperantă.

– Poate e cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, îi aruncă ea cu un ton uscat. Poate că mîine dimineață vei fi într-o stare de spirit mai bună.

Ele merseră în tăcere pînă la stația de tramvai.

– Aștept de la tine, Doreta, începu Genoveva, dar tovarășa ei o întrerupse cu un gest nerăbdător.

– Nu te îngriji, zise ea cu răceală. Ai face mai bine să te duci acasă și să-ți citești Biblia. Genoveva roși la această insultă evidentă, dar de data aceasta nu găsi nici un răspuns. Inima sa era prea plină. A fost o tăcere jenantă.

– Bine, zise ea în sfîrșit. Noapte bună. Și răsucindu-se rapid pe călcîie, ea luă drumul înapoi.

CAPITOLUL 2
Alegerea

Genoveva, deschizînd ușa, a văzut că lumina era încă aprinsă în salon. Totuși toată familia trebuia să fie sus. Dar ea își aminti că era devreme – abia era nouă. Probabil că Roger și Filip erau acolo cu niște prieteni. Ea simțea că nu este destul de curajoasă pentru a-i înfrunta pe toți acum: dorea să fie singură. Poate va reuși să treacă neobservată – ei nu o așteptau așa devreme. Ea pătrunse fără zgomot în hol. Ușa salonului era deschisă și Genoveva a înțeles că trebuie să-i întîlnească, altfel va fi cu neputință să ajungă la scară fără să le atragă atenția.

– Cine e acolo? întrebă tatăl ei.

– Cine poate să fie decît eu, răspunse Genoveva, înaintînd spre ușă.

Erau toți acolo: Roger și prietena lui, Clara Neilson; Filip cu un prieten de la colegiu, tata și mama.

– Genoveva! Ce-ai pățit? exclamă doamna Deane. Ești bolnavă?

Genoveva încercă să rîdă.

– Nu, deloc! Nu mi-ai spus tu să nu mă întorc prea tîrziu, mamă?

Doamna Deane se lăsă pe speteaza scaunului.

– Da, dar...

– Este prea devreme pentru tine, mamă? zise Roger cu o voce asemănătoare cu a tatălui său. Pe urmă se întoarse spre sora sa cu un aer protector de frate mai mare, care o scotea totdeauna din sărite pe Genoveva.

– Ce s-a întîmplat, surioară? Te-ai hotărît să devii cuminte sau serata a căzut în baltă? adăugă el, aruncînd o privire spre tînăra fată de lîngă el. Genoveva simți că i se urcă sîngele în obraz.

– Oh, nu! încercă ea să răspundă cu o voce indiferentă. N-a fost nici o serată.

– Atunci unde ai fost? întrebă tatăl său cu curiozitate.

Genoveva traversă odaia și se duse să-și încălzească mîinile lîngă foc, înainte de a vorbi. Ea văzu pe Clara Neilson șoptind ceva lui Roger, în timp ce tata și mama schimbau clipiri din ochi semnificative, iar Filip și cu Petre Thompson se pregăteau, cu o plăcere răutăcioasă, să se distreze de răspunsul ei.

– Ei bine, iată, am fost la biserică, zise ea întorcîndu-se, pentru a-i privi în față.

– La biserică!

Toți au lăsat să le scape această exclamație, fără voia lor. În sfîrșit, Roger începu să rîdă.

– Sper că te-ai rugat și pentru mine, fată bătrînă, zise el cu o prefăcută umilință.

– Nu, n-am avut nici cel mai mic gînd pentru tine, Roger, a fost răspunsul ei pașnic. Am avut prea multe de adus în rugăciune pentru mine.

Ceva din glasul ei i-a făcut pe toți să o privească cu curiozitate. Filip rupse cel dintîi tăcerea:

– Se pare chiar că ai adus o carte de rugăciuni,

ca amintire, zise el zgomotos, indicînd micul volum pe care ea îl ținea în mînă.

Genoveva îl întinse:

– Este o Biblie – cel puțin un Nou Testament, explică ea. L-am luat pentru a putea reciti unele lucruri în liniște. Voi n-aveți nici o idee – el cuprinde lucruri foarte minunate. Și eu habar n-am avut pînă astă-seară și începu să întoarcă paginile. Ascultați ce vreau să vă citesc...

– Genoveva! Tonul lui Anton Dean nu admitea nici o replică. Du această carte departe de aici și să nu te mai revăd niciodată cu ea!

Genoveva respiră greu.

– Dar pentru ce, tată? Desigur, nu e nici un rău să citești în Biblie?!

Ea se aștepta să întîmpine opoziție, dar nu într-un fel atît de violent. Tatăl ei încruntă din sprîncene.

– Fă ce ți-am spus, te rog, zise el scurt.

Genoveva închise cartea și o puse sub braț.

– Bine! Mă voi duce să-l citesc în camera mea, replică ea. Pot să fac ce vreau în camera mea, nu-i așa?

Buzele tatălui ei nu mai formau acum decît o dungă îngustă și aspră.

– Dacă te mai văd vreodată umblînd cu această carte, am s-o ard, zise el mînios; pe urmă adăugă scurt: ești foarte provocatoare, Genoveva. Gîndesc că ai face mai bine să te duci la culcare – mîine vei fi mai rezonabilă.

Doamna Deane îi privea cînd pe unul cînd pe celălalt, cu îngrijorare. Ea se temuse totdeauna de ziua cînd voințele lor se vor înfrunta. Amîndoi erau

foarte hotărîți și niciodată Genoveva nu va accepta să primească porunci. Totuși ea părea schimbată în seara aceasta: vechiul ei aer de sfidare dispăruse.

– Foarte bine, tată, zise ea liniștită, și o expresie de ușurare se zugrăvi pe fața ei. Voi fi cu adevărat mulțumită să merg la culcare. Noapte bună, tuturor. Genoveva ieși, lăsînd în urma ei o stare jenantă. După puțin timp, vizitatorii au plecat și ei, iar la rîndul său, restul familiei s-a dus la culcare.

Sosită în camera ei, Genoveva închise bine ușa și se așeză pe marginea patului pentru a citi din prețioasa ei Carte. Ce ușurare de a fi, în sfîrșit, departe de ei toți! Ea întorcea paginile Noului Testament încetișor, cu grijă, ca împinsă de o Putere din afara ei însăși, pe care nu și-o putea explica. Ochii săi păreau atrași de fiecare pagină, de versetele care fuseseră subliniate. Genoveva tremura din cap pînă în picioare. Ea citise mai înainte Biblia, dar niciodată nu remarcase aceste texte, ... în tot cazul, ea nu prinsese niciodată sensul lor real. Chiar acum ea abia putea să înțeleagă adîncimea semnificației lor: *„Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“, „Căci Dumnezeu n-a trimis în lume pe Fiul Său ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El“, „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el“*. Mînia lui Dumnezeu, ... ea știa că o merită, ... ea știa că nu poate să scape de ea...

Dar ce spusese predicatorul? Domnul Isus a purtat mînia și judecata lui Dumnezeu la cruce, pentru

ca ea să fie eliberată...

Ea reveni la începutul cărții și reîncepu să citească istoria nașterii Domnului, a vieții Sale, a răstignirii, a morții Sale. Istoria, desigur, îi era familiară, dar avea acum pentru ea o nouă semnificație. Pe măsură ce înainta cu citirea, ea vedea pe Domnul trădat, arestat, acuzat pe nedrept, ocărît, bătut... Ea Îl vedea nu ca pe un Om bun, căzut în mîinile vrăjmașilor Săi, ci ca pe Fiul lui Dumnezeu, care alesese de bunăvoie să-Și dea viața, din dragoste, pentru niște păcătoși pierduți și vinovați. Și cînd a ajuns la osîndirea rostită împotriva Lui: „La moarte cu El!", ea a înțeles în inima ei că El luase locul ei. El era fără păcat; ea era aceea care merita moartea... Oh! Cît de mult a iubit-o!

Încă o dată, ea revăzu mica sală unde a auzit puțin mai înainte această istorie minunată; fiecare amănunt era prezent în memoria sa. Ea auzea încă o dată întrebarea pătrunzătoare a pastorului Ransome: *„L-ați primit ca peMîntuitorul dumneavoastră?"* – și ea știa că trebuie să răspundă la întrebare, odată pentru totdeauna, în această noapte. Ea trebuia să spună „da" sau „nu" lui Isus Hristos, care avea drepturi asupra vieții sale; ea trebuia să aleagă acum. Testamentul alunecă din degetele sale tremurînde. Ea dorea să spună da. Dar pentru ce mai șovăia? Pasul care trebuia făcut era așa de mare! Ea realiză deodată ce implica lucrul acesta: a-L primi însemna să părăsească tot ceea ce fusese pînă atunci, însăși existența sa; a-L lepăda însemna să refuze singura nădejde a vieții veșnice. Genoveva se găsea în acel moment în fața celei mai mari hotărîri pe care inima omenească a fost chemată

vreodată s-o ia – alegerea între viața veșnică și moartea. Ochii i se umplură de lacrimi, inima îi bătea cu putere. Ea șovăi încă o clipă, apoi cu un mic strigăt de deznădejde, căzu în genunchi la capătul patului.

– Oh, Doamne!... Cuvintele îi veneau greu: am păcătuit – sînt o păcătoasă – și știu că Tu ai murit pentru a mă mîntui. Vreau să Te primesc acum ca pe Mîntuitorul meu personal. Oh! Primește-mă, Doamne, așa cum sînt, și curăță-mă de păcatul meu.

A urmat un lung moment de tăcere, întrerupt numai de suspinele unei inimi răvășite, care se prăbușise în fața dragostei arătate la cruce. Dar Cel care venise pentru a căuta și a mîntui ceea ce era pierdut era acolo, aproape de tot; El înconjură cu brațele Sale micuța oaie pierdută, pe care o căutase; și a fost bucurie în fața îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos venit la pocăință. Bătălia a fost cîștigată. Vuietul din inima sa a fost potolit. O pace pe care niciodată nu o cunoscuse i-a umplut inima...

Genoveva adormi îndată; și se trezi la lumina zilei. N-a fost un vis – nu, era foarte adevărat. Ea sări din pat cu o cîntare în inimă și se duse la fereastră pentru a saluta ziua cea nouă. Grădina nu i se păruse niciodată așa frumoasă: pomii erau încărcați de flori, roua scînteia pe iarbă și chiar ciripitul păsărilor părea că are o nouă intonație. Ea luă Testamentul. Să fi fost din întîmplare că el s-a deschis la pagina unde scria: *„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi“*?

Fața Genovevei strălucea. Trebuia să facă acum

ceva pentru a exprima această bucurie pe care o găsise. Ce putea să facă? Trebuia într-un fel sau altul să arate lucrul acesta față de părinții ei. Tatăl ei nu voia ca ea să-i vorbească, presupunea ea, dar poate că pe altă cale se va manifesta schimbarea ei. Putea să le aducă la pat o ceașcă de ceai. Se îmbrăcă în grabă și coborî la bucătărie. Deșteptătorul suna în general la ora șapte, așa că avea aproape douăzeci de minute. Genoveva s-a îndreptat spre camera de dormit cu o tavă frumos gătită, cu un șervețel curat, pe care pusese două cești și un ceainic din care ieșeau aburi. Ea ciocăni încetișor la ușă. O voce adormită răspunse:

– Intră!

– Bună dimineața, mamă și tată! strigă veselă tînăra fată. V-am pregătit o surpriză. Așezați-vă și beți o ceașcă de ceai.

Anton și Iulia Deane se ridicară dintr-o mișcare, se frecară la ochi, pentru a se asigura că viziunea pe care o aveau în fața ochilor corespundea, în adevăr, realității.

– Genoveva, ce drăguț din partea ta!

Doamna Deane își arătă satisfacția printr-un zîmbet.

– Ei bine! Dacă faptul de-a merge la biserică produce astfel de rezultate, începu Anton cu o grimasă, mă gîndesc că ar fi bine să te duci în fiecare săptămînă.

– Oh! Da, tată; chiar aceasta este și intenția mea. Genoveva se duse la fereastră și trase jaluzelele. Priviți ce dimineață minunată!

– Tu ești foarte veselă în dimineața asta, Genoveva, zise mama sa, cu o poantă de bănuială, pentru

că ea își reaminti de scena de aseară din salon.

Genoveva se așeză pe marginea patului părinților ei.

– Ascultați, începu ea cu ardoare, în dimineața aceasta sînt o ființă deosebită. Am găsit ceva – pe Cineva – pentru care vreau să trăiesc.

Mama sa îi aruncă o privire cu înțeles:

– Genoveva! exclamă ea, bănuiesc; ești îndrăgostită!

Genoveva zîmbi.

– Ei, da, mamă, cred că sînt, dar cu totul altfel de cum gîndești tu.

Iulia Deane dădu din cap.

– Numai de ai înceta să vorbești în enigme, draga mea, suspină ea cu nerăbdare.

Genoveva privi pe părinții ei rînd pe rînd. Mama sa era în culmea curiozității; tatăl manifesta dezaprobare. Instinctiv, ea simți că el știa ce avea ea să spună. Ea încercă să vorbească, dar cuvintele i se opriră în gît. Cum va ajunge ea vreodată să-i facă să înțeleagă?

– Totul a început ieri seară, la acel serviciu, în micuța sală, îngînă ea cu stîngăcie. Eu – eu n-am știut pînă acum că Dumnezeu mă iubea – ne-a iubit pe toți – atît de mult. Și pe urmă am citit tot ceea ce era cu privire la Domnul Isus, cum a suferit și a murit pentru a mă mîntui. Oh! nu știu ... dar eu L-am primit ca pe Mîntuitorul meu și I-am dat viața mea. Asta-i tot.

Genoveva se uită la părinții ei cu ochii strălucitori. Ei nu spuseră nimic. Tăcerea lor era semnificativă. Mama sa era vădit încurcată; dar expresia feței tatălui ei era încremenită, amară,

ostilă. Genoveva se ridică. Ea nu mai avea nimic de adăugat, așa că luă ceștile și părăsi încetișor odaia.

– Anton, despre ce tot vorbea ea? întrebă Iulia cînd își recăpătă glasul.

Anton dădu brusc la o parte cuvertura și coborî din pat.

– Oh! Este o idee nebună care a cuprins-o, bombăni el. O să-i treacă.

– Așa sper și eu, răspunse soția sa îngrijorată.

– Oricum, la birou o să-i scoată repede din cap toate acestea, adăugă el cu o oarecare satisfacție. Așteaptă numai și ai să vezi.

CAPITOLUL 3

Punerea la punct

Genoveva sosi devreme la birou în dimineața aceea. Liftierul, Joe, a rămas mirat, văzînd pe domnișoara Genoveva Deane la ora opt și jumătate la lift, el, care era obișnuit s-o vadă alergînd cu sufletul la gură, abia răsuflînd, totdeauna la ora nouă.

– Ei bine, pe cuvîntul meu! Sînteți matinală azi, domnișoară Deane, zise el cu o bună dispoziție. Nu cumva sînteți somnambulă?

Genoveva rîse.

– Haide, Joe, lasă părerile! Mă gîndesc că este momentul de-a întoarce o pagină nouă, iată totul!

El o privi cu atenție în timp ce ușa se închidea și ascensorul a pornit. Dintre toate fetele tinere care lucrau în acea instituție, Genoveva Deane era aceea pe care i se părea că o cunoaște cel mai bine. Știa că sosea totdeauna în ultimul minut, dar de fiecare dată cînd o întîlnea, ea avea cîteva cuvinte amabile pentru el. Și apoi celelalte fete vorbeau totdeauna despre Genoveva, astfel că el culegea tot felul de informații fără să părăsească postul. Ea era, după părerea lui, una dintre fetele cele mai populare.

– Da, începu el gînditor, în timp ce ascensorul se oprea, presupun că nu este rău ca din cînd în cînd să întorci o pagină nouă – și văd că dumneavoastră ați întors una, adăugă el spre fața zîmbitoare a tinerei fete, ca și cum ar fi căutat să descopere ceva

pe care el nu-l putea defini.

– Dumneata nu ești prea departe de adevăr, zise ea, ieșind în coridor. Dar vreau să-ți spun, Joe, că nu este vorba doar de o pagină nouă, ci de o Carte nouă.

Joe clătină din cap, ascultînd pașii tinerei fete depărtîndu-se.

– Eu nu pot să înțeleg femeile, mormăi el, dar recunosc că i s-a întîmplat ceva.

Genoveva a fost prima care a intrat la 526. Cinci persoane lucrau în secția sa, trei fete aproape de aceeași vîrstă cu ea: Linda, Daisy și Rita; pe urmă domnișoara Rundle, șefa, și micuța Rosa Wilson, cea mai mică, de-abia ieșită din școală, care lucra acolo de cîteva luni.

Totul se petrecea, în general, foarte armonios la 526. Nimeni nu simțea un entuziasm prea mare pentru muncă; aveau timp destul pentru flecăreli lumești, mai cu seamă luni dimineața. Afară de practicantă, nimeni nu se simțea îndemnat la lucru înainte de ceașca de ceai de la ora 10. Erau atîtea de povestit despre sîmbătă după-masă! Genoveva stătu pe gînduri. Își aminti că sîmbătă clasase ca terminată o lucrare, dar care nu era bine făcută; ea se hotărî să o refacă înainte de a fi transmisă la biroul principal. Ea se așeză în fața mașinii de scris și era absorbită de lucru cînd au sosit colegele ei.

– Ce, Genoveva! exclamă, deschizînd ușa, Daisy Anderson, urmată imediat de Linda Turner. La lucru! La ora nouă fără cinci?!

Linda se trînti pe un scaun.

– E prea mult pentru mine, zise ea cu un ton slab.

Genoveva ridică ochii:

– Recunosc că aceasta poate să vă dea un șoc, zise ea cu un zîmbet. Dar nu vă speriați. Vreau să bat din nou acest raport înainte de-a trece mai departe. Sîmbătă l-am cam încurcat.

Ele schimbară ochiade întrebătoare văzînd cum alergau degetele Genovevei pe clape. După cîteva minute sosi și restul grupului și Genoveva fu din nou centrul de atracție al altora, bine intenționați, dar surprinși. Chiar mica Rosa nu putu să se abțină:

– Ore suplimentare, domnișoară Deane? Pare de necrezut.

– Ei da, Rosa. S-a terminat acum și sînt mult mai mulțumită, zise Genoveva scoțînd ultima foaie din mașină.

– Atît cît știu eu, este, în adevăr, pentru prima dată cînd te văd îngrijorată de lucrarea dumitale, adăugă domnișoara Rundle cu un ton tăios.

– Genev, ar trebui să te odihnești puțin, zise Rita Johnson cu o voce tărăgănată, mergînd să se așeze la biroul ei. Tu ne îngrijorezi.

– Nu te neliniști, Rita, interveni Daisy; n-o să țină multă vreme: o cunosc eu pe Genoveva – ea n-o să mai atingă mașina, probabil de acum înainte, pînă la restabilirea echilibrului.

– Da, voi m-ați observat bine, recunoscu Genoveva, puțin încurcată. Dar o să vă surprindă, desigur, pe toate – am poftă de lucru.

Niciuna nu părea dispusă să se așeze la lucru. Toate se uitau la Genoveva, așteptînd oarecare lămuriri asupra comportamentului ei ciudat. Nu prea li se părea potrivit că are poftă să lucreze într-o luni dimineață.

– Cum a trecut acest weeck-end, Genet?

Întrebarea era inevitabilă; Genoveva se simți învăluită de-o neplăcută senzație de gol. Ea nu dorea deloc să le vorbească de experiența sa din noaptea trecută. Niciodată nu discutaseră între ele despre religie și ar fi greu de explicat. De altfel aceasta nu le-ar interesa.

– Oh! Da ... cum a fost serata?

– Cum s-a petrecut?

Genoveva se simți atît de puțin pregătită pentru această situație. Abia știa ea însăși ce se petrecuse. Cum ar putea să explice altora? În tăcere, ea înălță o rugăciune rapidă, pe urmă, cu un calm care o surprinse și pe ea însăși, ea a dat scaunul înapoi și le privea în față:

– Ei, este mai bine, cred, să vă povestesc toată istoria, începu ea. Băieții n-au venit la întîlnire, așa că n-a fost nici o serată, dar în locul ei, Doreta și cu mine am nimerit într-o sală mică unde era un serviciu religios – cred că îi spun „sala de adunare". În sfîrșit, n-are importanță, dar acolo am auzit unele lucruri care m-au făcut să reflectez.

– Și presupun că te-au convertit, Genovev?

O poantă de batjocură străbătea prin tonul tărăgănat al Ritei. Genoveva își înălță capul. A urmat un moment de tăcere; toate privirile erau fixate asupra feței ei, care în clipa aceea era gravă.

– Foarte adevărat, Rita, răspunse ea cu hotărîre. Sînt o ființă deosebită în dimineața aceasta. Nu știu cum să explic – totul este atît de nou – dar noaptea trecută, după ce m-am întors de la această slujbă, am citit tot ceea ce spune Biblia în privința aceasta și am primit pe Isus Hristos ca Mîntuitor al meu. Iată toată istoria.

S-a zis! Genoveva, cu ochii ei strălucitori, privi pe rînd pe toate colegele sale; fața sa avea o expresie care părea să se impună. Timp de o clipă nimeni nu vorbi.

– Ei bine, Genoveva, exclamă în sfîrșit Linda, tu spui și faci niște lucruri nemaipomenite. Totuși nu ne vei spune că tu ești gata să devii o momîie.

Genoveva zîmbi.

– De ce nu? Dar o momîie foarte fericită.

– Religia este bună la locul ei, declară domnișoara Rundle, dar nu e nevoie să se facă cineva ridicol. Desigur, nu este nici un rău să mergi puțin mai des la biserică, dar cînd aceasta atinge viața particulară, ei bine, înseamnă a merge prea departe.

– Oricum, Biblia se contrazice, nu-i așa? Acesta era argumentul suprem al lui Daisy de fiecare dată cînd era într-o discuție despre chestiuni religioase.

– Nu știu exact, recunoscu Genoveva. Încă n-am citit-o îndeajuns pentru a putea să răspund. Dar am să cercetez și îți voi spune.

– N-am timp să mă ocup de biserică; sînt prea mulți fățarnici, zise Linda cu dispreț. Mai bine stau deoparte.

– Eu, adăugă tînăra Rosa, cu siguranță de sine, eu spun totdeauna: cum poți dovedi că există un Dumnezeu?

– Foarte bine, micuțo, aprobă Rita. Aceste treburi de teologie sînt prea complicate pentru mine. Eu duc o viață decentă – am distracțiile mele, desigur, dar de fiecare dată cînd pot, fac o faptă bună; aș merge pînă acolo încît aș ajuta un cîine care a fost accidentat. Mă gîndesc că n-ar putea

cineva să se aştepte la mai mult.

Ce mult i-ar fi plăcut Genovevei să cunoască Noul Testament tot aşa de bine ca pastorul Ransome. Ea n-avea în mintea ei decît un singur verset.

– Am înţeles numai în noaptea trecută, zise ea cu seriozitate, că nu ceea ce facem noi ne duce în cer. Noi toţi sîntem nişte păcătoşi şi Hristos Isus a venit în lume pentru a mîntui pe păcătoşi – spune Biblia.

– Nu începe să predici aici, Genoveva.

– Este deplasat, interveni domnişoara Rundle. Dacă avem poftă de o predică, ne vom duce la sala dumitale.

– Oh! Da, veniţi acolo, zise Genoveva cu căldură. Este o adunare în seara asta. Eu merg, dacă doreşte cineva din voi să mă însoţească...

Nimeni n-acceptă invitaţia şi Genoveva s-a dus singură. Era numai un mic grup în sală. Pastorul Ransome era la uşă, ca şi cum ar fi aşteptat-o. El zîmbi, recunoscînd-o şi-i întinse mîna.

– Sînt mulţumit că te văd, zise el îndată. Ştiam că vei veni.

– Oh! Domnule Ransome, am o aşa frumoasă istorie să vă povestesc! Faţa Genovevei strălucea.

– Dumnezeu fie binecuvîntat! El o luă deoparte şi-i arătă un loc. Nu-i nevoie să-mi spui – este scris pe faţa dumitale. Dar doresc cu toate acestea s-o aud.

Era mult mai uşor de vorbit cu acest om, decît a fost cu părinţii săi sau cu colegele de la birou; şi în timp ce Genoveva îşi deschidea inima şi vorbea liber despre lucrurile care îi deveniseră atît de scumpe, ea făcu prima experienţă a acestei legături

tainice care unește inimile tuturor credincioșilor în iubirea creștină. Ea povesti pastorului ce se petrecuse cînd sosise acasă noaptea trecută, de pacea minunată care i se coborîse în inimă cînd se predase Domnului și de primele sale experiențe ca făptură nouă în Hristos.

– Dar mă simt atît de rușinată că nu pot să le răspund, mărturisi ea. Ei înșirau tot felul de argumente și eu nu cunoșteam îndeajuns Biblia pentru a le da un răspuns.

Pastorul zîmbi cu îngăduință.

– Este natural, zise el. Dumneata nu ești decît un copilaș în Hristos. Trebuie să te întărești în credință și să ai hrana spirituală pentru a crește în har și în cunoștință și pe urmă vei putea mai bine să dai mărturie în fața altora. În seara aceasta avem studiu biblic și miercuri avem o adunare de rugăciune. Amîndouă îți vor ajuta mult, dacă poți să vii.

– Desigur, zise Genoveva fără șovăire.

Pastorul Ransome o prezentă grupului de creștini strînși în seara aceea; Genoveva se simți îndată bucuroasă. I se părea că pe aceste persoane le cunoștea de ani de zile. Timpul trecea mult prea repede. Genoveva primi o Biblie și, cu toate că nu era încă tot așa de familiarizată ca ceilalți cu această carte, ea putu, cu puțin ajutor, să găsească textele. Ea asculta cu lăcomie predicatorul desfășurînd Cuvîntul. Subiectul era: „Moștenirea noastră în Hristos“, după Efeseni 1.

Pastorul vorbi despre răscumpărarea prin sîngele Domnului Hristos, referindu-se la numeroasele exemple din Vechiul Testament, de iertarea păcatelor, pentru că Cel ce n-a cunoscut păcatul „a

fost făcut păcat pentru noi"; despre imensele bogății ale harului – har îndeajuns pentru a răspunde tuturor nevoilor; despre puterea care se arată în neputință.

Genoveva era mișcată. Ea își dădu seama cît de puțin cunoștea această mîntuire minunată care îi era oferită ca un dar al lui Dumnezeu și era plină de dorința, aproape pasionată, de a învăța și înțelege tot mai mult despre puternicul ei Mîntuitor.

– Oh! Spuneți-mi și mai mult, se rugă ea, cînd adunarea se sfîrșise. Spuneți-mi și mai mult!

CAPITOLUL 4
Înfrîngerea

Genoveva, cu ardoarea și înflăcărarea sa obișnuită, se dărui cu totul vieții sale celei noi; în marea sa dorință de a cunoaște tot mai bine Cuvîntul lui Dumnezeu, toate interesele și angajamentele de mai înainte erau uitate.

Ea fusese la trei adunări în săptămîna aceea, iar cînd ajungea acasă, ținea încă multă vreme lumina aprinsă, căutînd și cercetînd pentru ea însăși ceea ce auzise. Era foarte absorbant și totodată foarte obositor și Genoveva începea să descopere că dacă duhul era vioi, trupul avea slăbiciuni de care trebuia să țină seama. La birou, Genoveva n-avea viață ușoară. Pînă în clipa cînd se făcuse această schimbare în ea, nu găsise nimic de mustrat în anturajul ei, dar acum erau o mulțime de lucruri care o plictiseau, o supărau și o tulburau. Ea simțea că nu putea să aprobe limbajul unora dintre colegele sale, care totuși nu o șocau altădată; nici neglijența lor în neîmplinirea lucrului: ea știa că nu se lucra cinstit în privința șefilor și aceasta o frămînta, cu toate că, cu puțin timp mai înainte, ea a lucrat ca și ele.

Și-apoi erau atîtea lucruri pe care ea le făcuse pînă atunci fără șovăire, care acum o lăsau nehotărîtă. Pastorul Ransome îi spusese că, în caz de îndoială, atitudinea cea mai sigură de adoptat era să stea liniștită. Lucrul acesta era foarte bun, întru-

cît o privea numai pe ea: îi permitea să meargă drept în mijlocul unor ape năvalnice. Dar nu era prea satisfăcător cînd era vorba despre colegele ei, care, firește, cereau explicații! Și, pentru a se complica situația și mai mult, se apropia data „Cupei de Melbourne": cu această ocazie se făceau numeroase pariuri și numele Genovevei a fost trecut și el; doar după o lungă dezbatere, tînăra fată reuși să șteargă numele său de pe liste, nu fără vii argumentări și discuții.

– Ce rău este în aceasta, la urma urmei? era replica finală. Toată lumea o face.

Și Genoveva nu găsea alt răspuns decît:

– Eu sînt creștină și nu pot s-o fac.

Ce mult ar fi dorit să spună și mai mult, dar ea se simțea atît de depășită, pentru că i se aduceau argumentele cele mai subtile. Ea era, de altfel, atît de ocupată cu controlul asupra ei însăși, că abia avea timp să țină seama de aceste chestiuni. Toți erau neîncetat la pîndă pentru a descoperi în ea ceva pe care ea nu putea să-l facă. Genoveva avea să descopere, după aceea, cît de nestatornică era lumea: într-o zi te tratează ca pe un idol și în ziua următoare, ca pe un vrăjmaș; ea te va osîndi dacă trăiești la un nivel mai jos, dar va face tot ce-i stă în putere pentru a te descuraja dacă vei căuta să trăiești pe un plan mai ridicat. Genoveva era totuși o natură tare; ea putea să „încaseze". Ea nu regreta căderea de pe piedestalul popularității, ea nu se împiedica de critica și întărîtarea cărora trebuia să le facă față, dar ca pe orice om, tensiunea începuse s-o apese cu atît mai mult, cu cît lucrurile nu mergeau deloc mai bine acasă. Era poate ea însăși

enervată, după grelele cerințe ale zilei, iar seara i se părea că toată familia se unea pentru a o irita și a o plictisi și, cu toate numeroasele și nobilele hotărîri pe care le lua de a rămîne calmă și pașnică, sfîrșea prin a-și ieși din balamale. Genoveva se simțea tare rușinată de ieșirile sale și în seara aceea se întoarse acasă cu fălcile încleștate și cu pumnii strînși, cu hotărîrea tare de a se controla, orice s-ar întîmpla.

Rutina zilnică, din nenorocire, nu furniza Genovevei multe subiecte de conversație de un interes general pentru ai săi. Ea nu putea să le spună hărțuielile la care era expusă în birou; adeseori ea socotea că e mai cuminte să nu spună nimic.

– Hai, Genoveva! aruncă vorba mama sa cu un ton exasperat, cînd erau toți strînși în jurul mesei. Nu știu ce te-a apucat de cîtva timp! Nu reușesc să scot un cuvînt civilizat din partea ta.

– Oh! mamă, protestă Genoveva, nu e plăcut să spui așa ceva. În adevăr am încercat...

– Ai încercat să ne înăbuși pe toți cu o pătură, mormăi Filip, atacînd desertul cu o vigoare de școlar. Tu mă îmbolnăvești cu istoriile pe care le cînți!

– Dacă vrei să te nenorocești, este treaba ta, zise Roger cu toată cumințenia celor 21 de ani ai săi, dar nu înțeleg de ce te silești să ne faci pe toți tot așa de mizerabili.

– Dar voi nu înțelegeți, începu Genoveva cu o voce nesigură. Eu nu sînt mizerabilă, dimpotrivă, sînt foarte fericită.

Această afirmație, făcută fără să vrea pe un ton puțin convingător, a fost primită de o izbucnire de

rîs batjocoritor.

– Ei bine, dacă aceasta tu numești a fi fericită – e bun! rînji Filip.

– Oricum, zise Roger, pentru a întinde vorba, tu și biserica ta!... Un băiat îmi vorbea astăzi despre un om care frecventează una din marile biserici din oraș – ei bine, n-ai să găsești un mai primejdios netrebnic decît el!

Era prea mult pentru Genoveva. Respirația i se accelerase; obrajii îi ardeau.

– Ce știi tu despre biserică? replică ea deodată, într-un acces de mînie. Tare îmi plac oamenii din speța ta: ei nu merg niciodată acolo, dar critică pe cei care merg.

– Și mie mi-ar plăcea felul în care creștinii buni se controlează! a fost răspunsul sarcastic al lui Roger. O frumoasă pildă pentru sărmani păcătoși ca mine!

Ochii Genovevei se umplură de lacrimi de mînie. Ea falimentase din nou – și tocmai atunci cînd încercase cu toate puterile sale să rămînă calmă. Ce sărman martor era ea pentru Domnul ei! Va trebui să continue mereu așa, cu eșecuri, în ciuda tuturor eforturilor sale?

– Îmi pare rău, șopti ea, înăbușind cu greu un suspin.

– Mi-ar plăcea să te vadă pastorul tău acum, interveni ironic doamna Deane. Cei de acolo te socotesc, desigur, așa de pioasă; dar ar trebui să te vadă acasă!

– Toată lumea mă ia la vale, protestă slab Genoveva.

Anton Deane, care pînă atunci fusese cu totul

absorbit cu masa, înălță capul și își privi familia cu ochii săi reduși la două dungi.

– M-am săturat de aceste argumente religioase, zise el cu tonul sec. Nu mai vreau să știu nimic de ele. Tu mă înțelegi, Genoveva?

Genoveva suspină.

– Asta-i bună! Voi toți credeți că eu sînt de vină! Dar nu eu am început.

– Vina ta! Anton puse zgomotos șervetul pe masă, pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Noi aveam pace și liniște aici înainte de a veni tu cu toate prostiile acestea în capul tău. Cu cît vei uita mai curînd toate acestea, cu atît va fi mai bine.

În clipa aceea sună telefonul de la intrare. Doamna Deane sări ca să răspundă.

– Desigur, va fi unul din prietenii tăi, Genoveva, repezi ea vorbele peste umăr, deschizînd ușa salonului. O să te întrebe de ce nu mergi cu ei; cred că o să încep să plîng. Toată lumea din sufragerie era în așteptare.

– Este Doreta, anunță Iulia după cîteva minute. Poate va reuși ea să te facă înțelegătoare.

Genoveva se ridică fără să spună un cuvînt și se îndreptă spre salon. Ea se simțea aproape incapabilă de a vorbi. Roger tocmai atunci spuse:

– Cred că trebuie să punem un anunț pentru a preveni pe toată lumea: Adunare de rugăciune înainte de serată.

Izbucnirea rîsului general făcu loc tăcerii; Genoveva înțelese că ei se pregăteau toți să asculte conversația.

– Da, Doreta – am înțeles. Mîine seară? Nu, nu merg. Nu, nu vreau să merg. De altfel am ieșit de

trei ori săptămîna asta. Stau acasă. De acord, vom mînca împreună – într-o zi, săptămîna viitoare. Da, mi-ar plăcea mult să vorbim despre aceste lucruri. De acord. La revedere.

Genoveva puse receptorul jos și se opri nehotărîtă o clipă, pe prag. Ea se simți deodată slabă, temătoare. Nu mai putea să facă față alor săi; auzise destule. Ea știa că dacă se va întoarce între ei, se va supăra sau va izbucni în lacrimi – sau amîndouă deodată. Dacă nu va merge, vor spune că este ambițioasă sau că s-a dat bătută... În adîncul inimii sale, Genoveva se simțea biruită. Încă o dată toate hotărîrile bune s-au făcut praf. A fost cel mai mare efort pe care-l făcuse vreodată pentru a se controla și ea falimentase în chip mizerabil, falimentase.

Ea a traversat salonul și coridorul și s-a dus în camera ei. După ce a închis cu grijă ușa în urma ei, s-a aruncat în pat și suspină așa de tare, încît i se părea că o să i se rupă inima.

La ce slujeau toate acestea – i se părea că aude– la ce bun toate acestea?

Știa perfect de bine ce-ar fi trebuit să facă, dar se simțea absolut incapabilă. Nu putea să fie nici o fericire într-o astfel de viață. Era mult mai bine înainte. Cel puțin nu existau conflicte. Acum era o luptă continuă și întotdeauna ea era în pierdere: nu mai putea să continue astfel. Și nu putea să se roage. I se părea atît de ușuratic să repete Domnului că îi pare rău și să ceară iertare, iar după aceea să înceapă, desigur, aceleași lucruri. Prea se simțea rușinată să revină la El mereu cu aceeași poveste, cu toate că realiza în chip vag că El știa de acum totul. Ce martor nenorocit era ea pentru El – și ea

proiectase să facă atîtea lucruri minunate!

Genoveva nu-şi dădu seama cît timp stătuse astfel întinsă. Furtuna emoţiilor se linişti puţin cîte puţin şi ea auzi venind de dincolo de calmul relativ al inimii sale obosite, un glas – un glas care-i şoptea cuvinte atît de tulburătoare, încît sentimentul de înfrîngere şi decepţie făcu loc unei adevărate îndoieli, deznădejdii. La urma urmei, spunea glasul, cum putea să fie sigură că era mîntuită? Dacă era realmente o creştină, ea s-ar fi simţit, desigur, cu totul alta. Poate că totul nu era decît o iluzie? Şi toate lucrurile pe care trebuia să le părăsească, continua glasul, meritau această trudă? Să piardă toţi prietenii, toate partidele frumoase de căsătorie? Poate s-a prea grăbit...; ea ar fi trebuit să calculeze cît o va costa? Desigur, ar putea să revină, sugera glasul într-o foarte slabă şoaptă, mai cu seamă că, de fapt, ea dezminţise...

Genoveva se ridică din pat şi luă Biblia. Da, ea lepădase pe Mîntuitorul ei, desigur, prin purtarea sa, dar era ea sigură că Îl renegase? Nu, nu era cu putinţă. Era o istorie în Biblie, undeva, cu privire la cineva care renegase pe Domnul – ah, da, ea îşi amintea acum: era Petru. Ea întoarse grăbită paginile pînă a ajuns la istorisirea din Luca 22. Da, Petru se lepădase de Domnul său. Da, Petru a tăgăduit cu blestem (jurămînt): „... Domnul S-a întors şi S-a uitat ţintă la Petru. Şi Petru şi-a adus aminte ... şi a ieşit afară şi a plîns cu amar".

Genoveva, cu un aer gînditor, închise Biblia. „Domnul S-a uitat ... la Petru..." Ce a fost în această privire, se întreba ea? Era o privire de condamnare– de mînie – de decepţie? Nu, nu; pe faţa Domnului

trebuie să fi fost o dragoste și o duioșie care au făcut să se zdrobească inima lui Petru.

Umilită de starea ei, slăbită de luptele împotriva ei însăși, Genoveva ridică ochii, în care izbucni o scînteie de credință și privi fața Domnului. Ea descoperi că El era totdeauna Același. El știa – El înțelegea – El era gata să ierte. Genoveva coborî din pat și căzu în genunchi. Îi spuse Lui totul. Cînd s-a ridicat, în sfîrșit, avea siguranța iertării păcatului ei, căci „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1.9).

Ea înțelese în acel moment că El îi oferea mai mult decît iertarea păcatului și înfrîngerea ei. El era alături de ea pentru a-i da putere asupra păcatului, biruința în ispite, bucuria prezenței Sale pentru fiecare pas al drumului. Iată ce însemna, realmente, a umbla cu El. Numai dacă i s-ar da și ei puterea de a face o experiență atît de binecuvîntată! Pastorul Ransome era în stare s-o ajute – ea va merge mîine seară la el, să stea de vorbă.

CAPITOLUL 5
Spre biruință

Genoveva porni pe cărarea cochetă ce ducea la intrarea unei căsuțe lipite de un complex de clădiri și sună. Era aproape întuneric, dar ea putu să vadă grădina care era curată și bine întreținută, încît căsuța oferea o fațadă ireproșabilă spre stradă. Ea a fost primită de doamna Ransome, o femeie plăcută, cu un aer matern, al cărei păr cenușiu era strîns într-un coc mare la ceafă.

– Oh! Este Genoveva, nu-i așa? zise ea deschizînd ușa larg. Dorești să vezi pe soțul meu, presupun. Poftim, intră!

Genoveva a intrat pe coridor.

– Mă gîndesc că este ocupat, începu ea șovăielnic, dar aș dori să-l văd în privința unui lucru care mă tulbură.

Doamna Ransome zîmbi.

El nu este niciodată prea ocupat pentru a ajuta, zise ea. Iată-l!

Pastorul înaintă spre ea cu mîna întinsă.

– Mi s-a părut glasul cunoscut, zise el cu căldură. Vino în biroul meu.

El o introduse într-o cameră mică, mobilată simplu, și-i arătă un scaun confortabil aproape de focul care trosnea în șemineu. Nu era nimic deosebit, remarcă Genoveva, după o privire rapidă în jurul ei; dar ciudata senzație de căldură care se

degaja din acel loc nu era numai datorită focului; și Genoveva se simți îndată comodă. Pastorul a luat de pe șemineu Biblia sa și apropie un scaun.

– Așadar, Genoveva, ce te tulbură? întrebă el, amabil, cercetînd cu ochii săi pătrunzători fața palidă a tinerei.

Genoveva avea o lungă istorie de povestit. Ea i-a descris greutățile pe care le întîmpina la birou de cînd L-a primit pe Domnul Hristos; felul în care toți i se împotriveau acasă; cum, cu toate bunele sale hotărîri, ea era antrenată în discuții și cum mărturia pentru Domnul era redusă la neant.

– Mă simțeam atît de mizerabilă ieri seară, mărturisi ea. Știam că era foarte rău din partea mea, dar am început să mă întreb dacă merită truda de a încerca să devin o creștină – și am ajuns să mă întreb dacă în adevăr eram mîntuită.

El o ascultă cu bunăvoință.

– Diavolul ne vorbește totdeauna în felul acesta, cînd sîntem biruiți; dar amintește-ți înainte de toate că dumneata nu încerci să fii o creștină – dumneata ești o creștină, pentru că ești în Hristos și pentru că I-ai dat Lui viața dumitale. Mîntuirea nu depinde de sentimentele pe care le ai, nici de orice altceva ai putea face dumneata. Nu, ea depinde de lucrarea împlinită de Domnul Hristos – iată pentru ce poți fi sigură. Ascultă! El a întors paginile pînă a ajuns la 2 Timotei. Iată cîteva cuvinte minunate: *„Dacă sîntem necredincioși, El rămîne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur“*.

Fața Genovevei s-a luminat.

– Trebuie să notez acest verset, zise ea cu vioiciune, luînd un creion. Dar spuneți-mi, vă rog, ce

ar trebui să fac, cînd știu ce trebuie să fac, doresc să fac, dar nu reușesc? Știu că mă exprim într-un fel cu totul stîngaci, dar dumneavoastră n-aveți idee de ceea ce fac pentru a încerca această reușită și mi se pare totdeauna că mă împiedic...?

El o încurajă cu un zîmbet.

– Vei fi fericită să știi că nu ești singura care trăiește această experiență. Vom citi cîteva versete în Romani 7 și vei vedea că apostolul Pavel ne vorbește acolo chiar de această stare nenorocită.

Ei au deschis Bibliile și Genoveva a fost foarte surprinsă să descopere că acest capitol, al șaptelea, dădea exact propria sa experiență; nu putea fi mai precis, decît dacă ar fi scris ea însăși propriul ei jurnal. *„Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac“*. Și apoi strigătul: *„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi...?“*, răspundea la ceea ce era în inima sa.

– Spuneți-mi, întrerupse ea însetată, cum se termină aceasta?

– Ei bine, găsim cheia în ultimul verset din același capitol: *„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru“*; și în capitolul următor avem strigătul de biruință: *„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau stîmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia...? Dimpotrivă, noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit“*.

Pastorul Ransome a rămas cîteva minute în tăcere, cu Biblia deschisă în fața sa. El stătea nemișcat, privind focul; dar, după expresia feței sale, Genoveva a înțeles că el privea nu la lucrurile văzute, ci

la cele ce sînt veșnice. Ea nu a rupt tăcerea; cuvintele citite îi răsunau încă în urechi.

– Prigoană – primejdie – necaz – a început el, în sfîrșit, gînditor, ca și cum ar fi măsurat deplina însemnătate a fiecărui cuvînt. Oare poate vreunul din aceste lucruri să ne despartă de Hristos? Nu! rosti el cu un glas de biruitor. În toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori. Nu numai o biruință obișnuită – mai mult decît biruitori – ține seama.

– Atunci de ce sînt atît de des înfrîntă? strigă Genoveva cu deznădejde.

– Ah! Da. Aceasta este o chestiune care tulbură pe mulți creștini. Cum sîntem mai mult decît biruitori? Răspunsul? Noi sîntem mai mult decît biruitori *„prin Acela care ne-a iubit"*. Domnul nostru este Cel care ne dă biruința, Genoveva, adăugă el cu convingere. Eu am experimentat de nenumărate ori adevărul acestor cuvinte. Iată, sînt mulți ani de cînd umblu cu Domnul și am avut și eu probleme, încercări, decepții, dar pentru toate acestea laud Numele Său. El mi-a dat biruința. Vei avea și dumneata, de asemenea, partea dumitale de încercări, dar amintește-ți atunci – făgăduința este deopotrivă și pentru dumneata – *„în toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit"*.

– Dar cum se produce biruința? întrebă ea cu ochii fixați asupra feței lui.

– Nu luptînd împotriva dumitale însăți, ci înfățișînd Domnului conflictul și lăsîndu-L pe El să ducă lupta pentru dumneata. Secretul este de a rămîne în El.

Genoveva clătina din cap. El vorbea cu atîta încredere, cu atîta siguranță, pe cînd duhul ei bîjbîia încă în întuneric. Ea nu avea decît o slabă idee despre semnificația pe care puteau să o aibă astfel de cuvinte.

– Ei bine! Îți voi spune toate acestea sub o altă formă, continuă el. Cînd ai primit pe Domnul Isus ca Mîntuitorul dumitale, te-ai născut din nou; dar această viață nouă în dumneata intră în conflict cu vechea viață de păcat. Totuși nu dumneata vei lupta împotriva dumitale însăți: vrăjmașul este prea puternic. Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să lași problemele în mîna Domnului și să te încrezi în El, știind că El va lupta pentru dumneata și îți va da biruința.

– Vreți să spuneți ... începea să se facă lumină în Genoveva. Vreți să spuneți că El Se va ocupa de toate?

– Dacă Îl vei lăsa pe El să o facă, răspunse pastorul. Din momentul în care L-ai primit pe Hristos, Duhul Sfînt a venit să locuiască în inima dumitale, dar atîtea lucruri depind de felul cum Îl vei trata: numai ca pe un oaspete sau dacă Îl vei lăsa să aibă tot controlul asupra vieții dumitale. Vezi că este o mare diferență între faptul de a lua dumneata frînele, cerîndu-I ajutor doar cînd te afli în greutăți și acela de a-L lăsa pe El să trăiască în locul dumitale, în așa fel că vei putea să spui: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“.

– Cînd înfățișați dumneavoastră lucrurile în felul acesta, pare foarte ușor, zise Genoveva gînditoare. Dacă mă gîndesc, în adevăr, Domnul poate mult mai mult decît mine.

– Firește, El este răbdător și îndurător. El va lua toate insultele și ocările pe care ți le va arunca lumea și le va purta în locul dumitale.

Genoveva zîmbi.

– El poate să suporte tachinările lui Roger, care mă scoate din fire.

– Nimic nu este prea greu pentru El, zise calm pastorul. Dar să nu înțelegi greșit cuvintele mele. Aici nu este vorba de mîntuirea sufletului dumitale – aceasta a fost pusă în rînduială odată pentru totdeauna, de Mîntuitorul, la cruce. El te mîntuiește cînd L-ai primit în inima dumitale, dar El nu te poate păzi decît dacă clipă de clipă te predai Lui și te încrezi în El. Cînd se ivește conflictul, spune-I Lui numai atît: „Doamne, este lupta Ta și Tu poți să dai biruința".

– Voi încerca, zise Genoveva blînd.

– Ei bine, să ne rugăm împreună, adăugă pastorul.

Ei au îngenuncheat amîndoi lîngă sobă și el a încredințat-o Aceluia care are puterea să ne păzească fără să ne poticnim și să ne așeze nepătați în fața tronului Tatălui Său.

În anii care au urmat, Genoveva avea să-și amintească cu recunoștință și bucurie de seara aceea. Prin multe și diferite scene care au venit să-și arunce umbra lor pe cărarea sa, ea își reînnoi în repetate rînduri rugăciunea. Și – Dumnezeu nedescoperind, în marea Sa înțelepciune, viitorul în fața ochilor noștri – Genoveva a putut să se bucure în prezent și să lase viitorul pe seama Lui.

Doamna Ransome aduse o tavă cu cafea și gustări. Pastorul revenise acum la al șaselea capitol al

epistolei către Romani și, în timp ce se serveau, au ajuns împreună la chestiunea botezului creștin, așa cum este arătat de Pavel în aceste cuvinte: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă“ (Romani 6.4).

Genoveva vedea limpede în fața ei calea ascultării și dorea să pornească pe ea fără întîrziere.

– Ar trebui să chemați pe mama dumneavoastră la adunare, sugeră doamna Ransome.

– Mama mea! exclamă Genoveva, nu o cunoașteți pe mama mea!

– Poate ar consimți să te însoțească o dată, interveni pastorul. Oricum, vei putea să o întrebi; noi ne vom ruga în privința aceasta, lăsînd hotărîrea în mîna Domnului.

Spre surpriza Genovevei, mama nu se arătă împotrivitoare cînd îi făcu propunerea.

– Bine, zise ea puțin cam în silă, mă gîndesc că ar fi bine să vin o dată să văd ce înseamnă toată comedia asta. Ce se face în aceste adunări?

Genoveva sări în sus de bucurie; ea a înțeles totodată că va trebui să uzeze de multă prudență.

– Oh! Vei vedea mai bine tu însăți, mamă, răspunse ea.

Duminica următoare s-a aranjat totul cît mai bine în familia Deane. Roger și Filip erau invitați la niște prieteni și domnul Deane a fost chemat pe neașteptate la treburile sale. Genoveva și mama s-au găsit astfel singure la ora ceaiului.

Genoveva îl pregăti cu multă grijă și îl servi pe veranda însorită; apoi, în timp ce mama sa se

pregătea, ea a strîns masa și a spălat vasele. Și astfel Iulia Deane s-a dus, în tovărășia fiicei sale, la sala de adunare, într-o dispoziție relativ bună. Ea nu căuta totuși să-și ascundă disprețul pentru arhitectura simplă de tot a sălii, nici pentru modestele locuri. Dar gîndul că ea ar fi, fără nici o îndoială, femeia cea mai bine îmbrăcată dintre toți cei de acolo, era o mare compensație pentru cineva atît de lumesc ca doamna Deane.

Genoveva a prezentat-o pe mama sa doamnei Ransome, pe urmă pastorul a luat cuvîntul.

CAPITOLUL 6

Doamna Deane își arată părerile

Genoveva nu avea prea mult de așteptat ca să cunoască aprecierile mamei sale.

– Într-adevăr, Genoveva, a început ea nerăbdătoare, pe cînd erau în drum spre casă, nu văd utilitatea atîtor sclifoseli. Sper că te vei potoli și vei reîncepe o viață normală.

– Este drăguț din partea ta că ai venit cu mine, zise ea căutînd să cruțe orice discuție.

– Da. Iulia Deane s-a întors spre fiica sa. Am venit pentru a-ți face plăcere – acum e rîndul tău să faci ceva pe placul meu.

– Dar, se înțelege, mamă, răspunse Genoveva puțin surprinsă. Ce pot să fac pentru tine?

– Am să-ți spun. Era o notă de triumf în glasul ei. Mă vei însoți la bal sîmbătă seara.

Genoveva respiră cu greu. Balul – așa e. Ea îl uitase cu totul.

– Ei, mamă, protestă ea, nu pot să merg acolo – acum.

– Nu poți? Doamna Deane clătină din cap. Adică nu vrei?

Genoveva n-a răspuns.

– N-am pretenția că eu cunosc Biblia tot așa de mult ca unele persoane, continuă Iulia cu un glas

semnificativ, dar cred că scrie undeva acolo că copiii trebuie să asculte de părinții lor. Și apoi sînt mama ta: îți cer să mergi!

– Dar, mama, protestă Genoveva, n-am nici cea mai mică dorință să merg la acest bal; nu m-aș distra deloc. La drept vorbind, îl uitasem cu totul.

– Ce prostie, i-a întors-o doamna Deane. Pînă în momentul cînd ți-ai îmbîcsit capul cu această religie, nu puteai să vorbești de nimic altceva. Nu știu ce ți-a venit acum. Tu mă decepționezi mult, Genoveva.

– Tu nu înțelegi, mama, a încercat ea să-i explice. Totul s-a schimbat de cînd am venit la Hristos. Acum, aceste lucruri nu mai au pentru mine nici o atracție.

– Pagubă că nu-ți iei toate lucrurile și nu te duci să trăiești la biserica ta, zise ea cu dispreț, și așa ești mereu acolo. Tu folosești rău libertatea, fiica mea, și ar fi într- adevăr momentul să faci ceva care să-mi placă. Insist să mergi la acest bal – de altfel, rangul nostru social cere ca tu să fii acolo.

Între timp au ajuns acasă. Doamna Deane o privi puțin cu îngrijorare, în timp ce fiica ei deschidea poarta. Ea nu răspundea nimic și Iulia se întreba ce-i trece prin cap. Nu părea că Genoveva o sfida, ci mai degrabă părea gînditoare și destul de tulburată. Doamna Deane a observat-o pe fiica sa de aproape aceste săptămîni din urmă și a început să se îngrijoreze de interesul crescînd pe care aceasta îl avea pentru biserică; totuși s-a hotărît să aștepte cu prudență momentul pentru a interveni. Și ea simțea acum că, dacă va reuși numai s-o atragă pe Genoveva la bal, problema ar fi rezolvată, căci era

sigură pentru fiică-sa că, dacă va putea să guste din nou această viață pe care o iubise totdeauna, numeroasele amăgiri ale lumii s-ar arăta mai tari decît noile interese.

– Și am intenția să te prezint unor persoane foarte influente, a urmat ea. Tu știi ce visuri am cu tine, Genoveva. Chiar ieri am auzit că Lyntonii vor fi și ei acolo. Nu-i formidabil?

– Da, răspunse Genoveva cu o voce absentă. Ea auzea cuvintele mamei sale, dar duhul ei era ocupat cu lucruri mai înalte, așa încît nu le dădea prea multă atenție.

– Este o familie foarte simpatică – în adevăr, foarte mult, cred. Și se spune că Jean este un tînăr foarte plăcut! S-a eliberat acum din armată, de la aviație – a fost trei ani în insule.

– Adevărat? Cu o sforțare vădită, Genoveva încerca să se intereseze de pălăvrăgeala mamei ei, dar ea se mai gîndea încă la adunare.

Doamna Deane, înțelegînd că este în zadar să încerce să vorbească pentru moment cu fiica ei, s-a suit să-și schimbe toaleta, în timp ce Genoveva pregătea ceaiul. Ele și-au luat masa foarte pașnic, fiecare părînd total absorbită de propriile gînduri. Era aproape ora zece cînd Genoveva și-a manifestat dorința de a merge să se culce. Iulia, luînd lucrul de mînă, s-a instalat confortabil pe divan.

– Du-te, draga mea, zise ea cu amabilitate. Eu aștept pe tatăl tău – sper că n-o să întîrzie prea mult. Și nu s-au întors nici băieții.

Genoveva i-a urat noapte bună și s-a retras în camera ei. Dorea să fie singură pentru a cugeta. Era într-adevăr ciudat că ea uitase tot ceea ce era în

legătură cu acel bal, cînd numai cu cîteva săptămîni înainte i se părea că este evenimentul cel mai important din viața ei – ciudat că ea nu mai simțea nici o dorință pentru ceea ce altădată a fost unicul ei interes. Genoveva nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la atitudinea pe care trebuia să o adopte. Cunoștea îndeajuns lumea, pentru a-și da seama că sînt locuri unde creștinii nu pot să meargă fără să compromită mărturia pentru Hristos; și hotărîrea sa era luată: nu va merge la bal. Dar conflictul cu mama avea să fie serios. Genoveva a dobîndit înainte multă libertate, ridicînd cu dibăcie pe părinții săi unul împotriva celuilalt. Dacă unul din ei protesta, ea reușea, în general, să aibă pe celălalt de partea ei și sfîrșea astfel să obțină ceea ce voia. Dar ea știa că în această împrejurare, tatăl și mama sa vor fi de acord, iar dacă ea îi sfida... Genoveva respiră profund. Era sigură că avea dreptate, de data asta... *„Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine“*... Cuvintele pe care le-a citit chiar în dimineața aceea în momentele sale de reculegere îi reveneau acum în duh. Da, dacă trebuia să aleagă între Hristos și ai săi, ea știa ce avea de făcut. Ea va așeza pe Hristos în primul rînd, chiar dacă aceasta va duce la o despărțire definitivă de casa și familia sa.

Cu cît zăbovea asupra acestui gînd, cu atît se complăcea mai mult în el; se vedea deja plecînd cu valiza în mînă, părăsind căminul ei, pe ai săi – poate pentru totdeauna; se vedea în numărul celor viteji care au părăsit totul pentru Hristos; ea simțea că o alegere cu adevărat nobilă stătea în fața ei. Poate

că astfel ar fi un martor și mai bun pentru Domnul, fără toate piedicile pe care le întîlnea aici. Ea putea să se instaleze în pensiune, într-o casă creștină, într-o familie care s-ar uni în fiecare seară pentru a citi Biblia și pentru a se ruga... Își roti privirea prin cameră, calculînd ce ar putea să ia. Erau diferite tapiserii lucrate sau brodate de ea și vasul de cristal pe care i-l oferise Doreta. Dar măsuța de la căpătîi și biblioteca i-ar fi lipsit; de fapt ea regreta multe lucruri. Nu a părăsit niciodată casa, decît în timpul vacanțelor. Ar fi o ruptură. Oricum, va vorbi cu pastorul Ransome înainte de a face pasul definitiv; dar era sigură că el o va aproba în totul.

A doua zi, Genoveva, în legătură cu mama sa, a avut mare grijă să evite tot ceea ce putea să grăbească o criză. Astfel, pînă seara, cînd a plecat la adunare ca de obicei, nu s-a ivit nici o ciocnire. Genovevei îi plăceau atît de mult studiile biblice, aproape ca și adunările de duminică. Simțea o adevărată bucurie să stea cu Biblia în mînă, pentru a auzi explicîndu-se minunatele adevăruri. I se părea că nu poate învăța îndeajuns. Studiul se făcea din Efeseni 5 și Genovevei i s-a părut semnificativ că, în seara aceea, pastorul s-a oprit asupra versetului 11: *„Să nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului...“* În termeni foarte clari și solemni, el a arătat că, așa după cum lumina nu poate să aibă părtășie cu întunericul, tot astfel, copilul lui Dumnezeu, născut din nou, nu poate să aibă părtășie reală cu lumea care a răstignit pe Domnul slavei.

– Creștinul, zise el, trebuie să meargă într-un chip vrednic de chemarea sa în Hristos Isus, iubind

lucrurile de sus.

Inima Genovevei a început să bată mai tare. Și cînd Pastorul a făcut aluzie la 2 Corinteni 6, ea a subliniat cu două linii versetul: *„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat..."*

Da, aveam dreptate, își spunea ea.

După adunare a stat de vorbă cu pastorul, care a ascultat toată istorisirea ei cu atenție.

– Astfel mă gîndesc că trebuie să părăsesc casa și părinții mei, dacă vreau să urmez pe Hristos, a încheiat ea cu un ton hotărît.

Pastorul Ransome a ridicat o față gravă, gînditoare.

– Într-un sens, zise el încetișor, mama dumitale are dreptate. Biblia spune să cinstești pe mama și pe tata.

Genoveva a deschis ochii mari.

– Cum? Nu cumva vreți să spuneți că trebuie să merg la bal?

El a clătinat din cap.

– Sigur că nu. Dar vreau să spun că nu trebuie să părăsești casa.

– Totuși, zise ea nedumerită, chiar ieri citeam textul în care Domnul spune că trebuie să-L așezăm pe El înaintea tatălui și mamei.

– Este adevărat, a întărit el, dar acest verset nu înseamnă că poți să fugi din fața datoriei. Se întîmplă uneori – nu prea des, din fericire – că unii creștini sînt siliți să aleagă între Hristos și căminul lor, dar nu ți s-a prezentat dumitale această ieșire. Nu ți s-a cerut să renunți la Hristos, nu-i așa?

– Ei bine, nu, admise ea, dar mi se cere să fac

ceea ce L-ar necinsti.

– Ești liberă să refuzi – dacă ești gata să faci față pedepsei pe care o va atrage neascultarea dumitale.

Ea și-a susținut privirea pătrunzătoare fără s-o slăbească, dar nu a răspuns nimic.

– Eu nu cred că îți vor cere să părăsești casa, dacă dumneata nu vrei să asculți, dar trebuie să suporți o pedeapsă mai aspră. Ei vor putea să te pedepsească într-un fel în care să-ți facă viața foarte grea.

Genoveva a rămas cîteva clipe în tăcere, cufundată în gînduri.

– Mă gîndesc că dumneavoastră aveți dreptate, zise ea în sfîrșit. Ar fi mai ușor să părăsesc casa decît să rămîn și să îndur. Nu mi-am înfățișat lucrurile în felul acesta.

– Și mai este și un alt punct, adăugă pastorul. Dacă dumneata pleci, cine ar rămîne acolo ca martor al Domnului? Cine ar rămîne acolo pentru a aduce restul familiei dumitale la Domnul?

– Nimeni. Genoveva clătină din cap. Dar chiar așa, eu nu pot face mare lucru.

– Dar Domnul Se poate sluji de dumneata, răspunse el în grabă. El te-a așezat acolo pentru că acolo are nevoie de dumneata. El nu Se înșală niciodată. Nu-ți promite că va fi ușoară calea, dar avem mereu promisiunea din Romani 8.37.

Ea zîmbi.

– *„În toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit"*, a recitat ea cu o voce calmă și sigură. Cred că în curînd îmi voi aminti de această promisiune.

– Este un mic cuvînt asupra căruia aș vrea să-ți atrag atenția. Se spune: *„În toate aceste lucruri"*.

Dumneata ai dori să te retragi, nu-i așa? Dar, vezi, biruința nu ne este făgăduită dacă noi încercăm să ieșim din greutățile noastre. Noi sîntem *„mai mult decît biruitori"* acolo unde ne găsim.

– Da, văd, zise ea. Vă mulțumesc de toate sfaturile și vreau să vă spun că ceea ce ne-ați lămurit astă- seară la studiul biblic, cu privire la viața de despărțire, m-a ajutat mult. Cînd mă gîndesc la anii pe care i-am pierdut, mă simt foarte rușinată.

O umbră păru că trece pe fața pastorului. Vocea i-a devenit foarte blîndă cînd a zis:

– Da, înțeleg. Fiecare creștin pe care-l întîlnesc are o mare părere de rău – aceea că nu a venit mai devreme la Domnul. Dar dumneata ești încă tînără și eu sînt sigur că Domnul are să-ți încredințeze o mare lucrare dacă nu dai înapoi, adăugă el cu un zîmbet.

Ea îi întoarse zîmbetul și îi întinse mîna.

– Voi sta tare cu ajutorul lui Dumnezeu, zise ea. Noapte bună!

El o însoți pînă la ușă și îi puse o mînă încurajatoare pe umăr.

– Noi vom continua să ne rugăm și Domnul va fi cu dumneata: *„Nicidecum nu te voi lăsa, cu nici un chip nu te voi părăsi"*. Noapte bună!

Genoveva a făcut încetișor drumul, care îi devenise atît de familiar, între sala de adunare și casă. Noaptea era frumoasă. Genoveva avea capul greu și aerul i-a făcut bine. Tocmai atunci apăruse luna deasupra acoperișurilor caselor – un disc de lumină care răspîndea o dulce strălucire argintie peste străzile pustii. Genoveva ridică ochii. Noaptea era clară; nici o stea nu se zărea pe cer, spre răsărit:

toate erau acoperite de strălucirea lunii. Tot așa este și în viață, remarcă Genoveva. Lumina de cea mai mică importanță dispare cînd strălucește Lumina Vieții ... și cu dulcea siguranță a credinței, ea a știut că nu va merge niciodată în întuneric.

Genoveva a găsit pe tatăl și pe mama sa instalați lîngă foc, în salon. Filip își terminase temele. Roger nu era acasă.

– Tu ai întîrziat astă-seară, bombăni tatăl ei, cînd ea intră în cameră. Și ceașca mea de cafea?

– O vei avea în zece minute, zise cu vioiciune Genoveva și, credincioasă cuvîntului ei, reveni într-un timp record cu tava.

– Treabă rapidă, Genet! aprecie Filip.

Doamna Deane își privi fiica cu un aer satisfăcut.

– Va trebui să-ți pregătești singur cafeaua, sîmbătă seara, Filip, pentru că Genoveva ne însoțește la bal.

Genoveva simți că i se taie respirația; ea puse tava pe masă. Trei perechi de ochi erau fixați asupra ei. Ea îi susținu fără să clipească.

– Regret, mamă, dar nu voi merge la bal.

Iulia Deane se încordă pe scaun.

– Așadar, vrei să mă sfidezi? zise ea, și buzele i s-au făcut ca o dungă îngustă și aspră. Ea a îndreptat o privire ostilă spre fața palidă, dar hotărîtă, a Genovevei.

– Îmi pare rău, mamă, dar cu această ocazie nu pot să te ascult, răspunse ea cu hotărîre.

Doamna Deane se agită.

– Ei bine! dacă nu vrei să mergi la bal, nu vei merge nici la biserica ta. De azi îți interzic să te mai duci în sala aceea. Anton, n-am dreptate? termină

ea făcînd apel la soțul ei.

– În totul, aprobă el zîmbind.

Genoveva, uluită, înmărmurită, îi privea cînd pe unul, cînd pe altul. Ea a deschis gura pentru a vorbi, dar nu a scos nici un sunet. Deci în felul acesta o pedepseau – interzicîndu-i să meargă la adunările pe care le iubea atît de mult. Ei nu puteau să pregătească o pedeapsă mai aspră. Ei sperau, desigur, că ea va consimți să meargă mai degrabă la bal, decît să se lipsească de aceste întruniri. Dar odată trecut primul șoc, Genoveva simți o pace adîncă, o pace pe care chiar lovitura aceasta n-a reușit s-o tulbure. Ei puteau s-o lipsească de părtășia cu prietenii ei creștini, dar avea un Prieten mult mai mare, de care ei nu puteau niciodată s-o separe. Tocmai acest sentiment de siguranță a făcut-o să nu-și piardă cumpătul.

– Așadar? întrebă mama sa cu nerăbdare, ce ai de zis?

Filip a pus ceașca pe cartea de latină și s-a lăsat pe speteaza scaunului, așteptînd continuarea evenimentelor. Era ceva care promitea să fie pasionant– îi plăceau discuțiile însuflețite. Anton Deane trase un fum din pipă. Genoveva a pus și ea ceașca pe masă și s-a apropiat de foc.

– Cred că nu mai este nimic de spus, răspunse ea calmă. Tată, mai vrei puțină cafea?

Iulia părea că uitase cu totul s-o bea pe a ei; și îi tremurau mîinile așa de tare, încît era gata s-o verse pe genunchi.

– Atenție la rochie, mamă, o preveni Genoveva. O să se răstoarne ceașca. Doamna Deane, precaută, a pus-o pe o măsuță care era la îndemînă.

– Vrei, într-adevăr, să spui, Genoveva, că stăruiești în refuzul tău de a merge la bal?

– Da, desigur mamă – nu înțelegi? Aș necinsti pe Hristos dacă aș merge într-un astfel de loc. Regret că nu pot să te ascult, dar – dar sînt gata să accept pedeapsa.

Doamna Deane nu mai scoase nici un cuvînt. Ea se așteptase cel puțin la o scenă cu lacrimi în cele din urmă și, cînd colo, a rămas ea mai pe jos. Privi cu disperare spre soțul ei; Anton părea pierdut în propriile sale gînduri și își curăța pipa cu ajutorul unui chibrit.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile, tînără domnișoară, începu el studiind cu coada ochiului fața fiicei sale, cred că te voi lipsi de banii tăi de buzunar. Tu și așa n-ai nevoie, dacă îi dai pe toți prietenilor tăi.

Genoveva păli.

– Nu este drept, admise ea, cu efort. Tatăl ei îi îngăduise totdeauna să țină pentru ea cea mai mare parte din salariul ei, așa încît n-a știut niciodată ce înseamnă lipsa de bani.

– Chiar dacă ți i-aș da, insistă el ca și cum era hotărît s-o facă să-și piardă răbdarea, tu n-ai face altceva, presupun, decît să-i trimiți la vreo misiune totdeauna gata să cerșească bani. Eu nu văd pentru ce i-aș finanța, jertfindu-mi timpul pentru ei.

– Nu, firește. Genoveva avu un ușor zîmbet. Cred că ei se vor descurca foarte bine fără ajutorul tău.

Expresia feței lui Anton s-a schimbat dintr-o dată. El se agită în scaun; ochii săi aveau o sclipire de oțel.

– Tu vorbești acum foarte ușuratic, zise el mî-

nios. Dar așteaptă puțin și vei vedea. Tare îmi plac oamenii aceștia care repetă: „Domnul va purta de grijă“ sau alte fraze de acest gen, asemănătoare cu baloanele de săpun; dar e cu totul altfel cînd punga e în mîna a treia, nu-i așa? Tu nu vei putea să mergi prea departe în lume fără bani – trebuie aruncate cîteva monezi în buzunar – și banii îi am eu!

Genoveva privea pe tatăl ei uimită. Niciodată mai înainte nu asistase la o astfel de explozie din partea lui. Privirile lor s-au încrucișat și, ca și cum Anton a devenit deodată conștient că spusese prea mult, lăsă ochii în jos, pe urmă, încurcat, se plecă să-și ia ziarul care-i căzuse jos.

Încurajată de sprijinul neașteptat pe care i-l dăduse soțul ei, de obicei taciturn, Iulia profită pentru a continua:

– Da, suspină ea; tu nu vei avea totdeauna pe tatăl și pe mama ta și nu vei găsi niciodată un soț pe calea pe care ai pornit. Da, Genoveva, nici unul din tinerii din mediul nostru nu te va vrea, dacă continui pe această cale. Și dacă tu nu mergi la acest bal, vei ajunge subiectul conversațiilor întregului cartier. Tu nu știi, în adevăr, cît de mult mă afectează lucrul acesta – tu ești cea mai ingrată fată. Ai să-mi rupi inima. Și ea izbucni în lacrimi.

Genoveva se apropie de mama sa și-i înconjură umerii cu brațele.

– Haide mamă, prea le pui la inimă, zise ea cu un ton de încurajare. Nu e nevoie să te îngrijorezi pentru mine, nici să te preocupi de ceea ce vor spune alte persoane.

Doamna Deane nu voia să fie mîngîiată, iar Filip, care nu putea să sufere lacrimile, se ridică plictisit

și se pregăti să meargă la culcare. Se părea că n-o să fie gîlceavă. Genoveva fusese, desigur, la înălțime de data aceasta. O fată ciudată această Genoveva ... așa că, după ce a urat noapte bună alor săi, Filip a plecat întrebîndu-se..., întrebîndu-se...

Era foarte tîrziu cînd familia Deane s-a retras și cînd, în sfîrșit, Genoveva s-a găsit în singurătatea camerei sale. Se simțea foarte obosită și s-a trîntit pe pat. Deci era adevărat? se întreba ea. Lipsită de părtășia cultului; lipsită de prospețimea adevărurilor de evanghelizare; lipsită de bucuria studiilor biblice și de adunările de rugăciune – iată prețul pe care-l avea de plătit pentru credincioșia sa față de Hristos. Ea începea să întrepătrundă toată amploarea pedepsei; a realiza cît de mare este locul pe care aceste lucruri îl ocupau în viața sa, cît de mult o să-i lipsească părtășia prietenilor scumpi pe care și-i făcuse în adunare; ce mult îi vor lipsi mesajele pastorului Ransome. Ce-i mai rămîne? se întreba ea cu deznădejde. Deschizînd Noul Testament, ea citi versetele scrise tocmai pentru astfel de momente, ca acestea prin care trecea ea acum: „*Căci sînt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adîncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru*“. Ah, da! Ea Îl avea încă pe El. Nimic nu va putea să o despartă de Acela care o iubea și care Se dăduse El Însuși pentru ea. O clipă după aceea, Genoveva era în genunchi...

– Scumpe Doamne, se ruga ea, știu că Tu, chiar în această încercare, poți să mă faci mai mult decît

biruitoare. Aceasta este lupta Ta și Tu poți să-mi dai biruința.

CAPITOLUL 7

Căi deosebite

Genoveva dorea s-o vadă pe Doreta. Ea o simpatiza mult pe vechea ei prietenă și nu o întîlnise decît foarte rar după seara aceea memorabilă, cînd au ajuns amîndouă în sala de adunare. Ele se înțeleseseră totuși să se întîlnească pentru a dejuna împreună. Astfel, după ce a reținut o masă la căminul creștin, Genoveva o anunță prin telefon. Doreta părea încîntată.

Tovarășa sa de altădată îi lipsea în alergările după distracții; și ea avea atîtea de povestit despre „echipă". De altfel, poate va reuși să o convingă pe Genoveva să meargă la bal și să-i scoată din cap ciudatele ei idei. Era de necrezut ca o fată ca Genoveva Deane să se avînte în religie cu atîta patimă. Doreta trebuia să descopere îndată că nu era așa de ușor cum gîndise. Genoveva era schimbată. De data aceasta, ea a fost cea care a luat-o înainte.

– Salut Doreta, strigă ea entuziasmată spre prietena ei, încă de la distanță. Sînt bucuroasă să te văd! Am atîtea să-ți spun.

– Și eu! răspunse Doreta vioaie. Parcă ai fost înmormîntată într-o mînăstire, așa de rar te-am văzut în ultimul timp.

– Oh! Doreta, s-au petrecut atîtea lucruri minunate. Vreau să-ți povestesc totul.

– Dar unde mă duci tu? Doreta, ieșind din ascensor, aruncă o privire bănuitoare în jurul ei.

– Oh! Este un loc foarte plăcut pentru a trăncăni. Am rezervat o masă acolo, în fund, și e puțin probabil că ne va deranja cineva.

Și tot vorbind, Genoveva a condus-o pe prietena ei într-un colț retras al camerei.

– Hm! Asta n-are nimic de-a face cu biserica, nu-i așa? Doreta părea destul de puțin convinsă. Ea își amintea de seara cînd amîndouă, fără voia lor, au asistat la un serviciu religios, atunci cînd erau hotărîte să meargă la o serată; și acum avea același sentiment.

Genoveva rîse.

– Nu fi caraghioasă, Doreta, te-am invitat să dejunăm. Așază-te și fă-te comodă. Ce dorești?

Doreta a luat lista și, aruncînd o privire îngrijorată în sala de mîncare, respinse nerăbdătoare meniul.

– Te las pe tine să alegi, drăguțo. Presupun că este interzis fumatul în acest local trist, adăugă ea răscolind în poșetă.

– Da, trebuie să aștepți pînă ieșim afară, Doreta.

– Ah! Ce local! exclamă ea dezgustată. Cum vrei tu să mă bucur de masă fără cîteva țigări? Doar mă cunoști.

– Da, Doreta, te cunosc și acesta este motivul pentru care te-am adus aici. Genoveva a cercetat-o o clipă cu atenție. Ea avea cearcăne negre sub ochi și, cu toată grosimea fardului, pielea îi era aspră și palidă. Tu ai aerul că ești pe sfîrșite.

– Ei și? Cine nu este? se apără Doreta.

Fără să vrea, Genoveva a început să facă com-

parație cu fetele tinere pe care ea le cunoscuse la adunare – fete cu fața proaspătă, cu ochii strălucitori – fete care, prin contrast, făceau din Doreta o păpușă zugrăvită, ieftină. Dar acest exterior artificial, care se voia fermecător, era tot ceea ce o caracteriza pe Doreta Jackson?...

– Doreta, zise ea deodată, tu îți risipești viața în aceste lucruri – și nu este nimic în ele, nu-i așa?

– Oh! Nu vreau să știu nimic. Cît vor ține, este distracția – plictiseala sînt golurile. Oricum ar fi, adăugă ea repezit, acestea ți-au plăcut destul de mult, nu-i așa? Te-am cunoscut cînd le întreceai pe toate. Dar mă gîndesc că acolo, la misiunea ta, ei nu ți-ar permite să faci lucrurile acestea.

Genoveva roși.

– Ele nu mă mai atrag acum absolut deloc, Doreta. De cînd a intrat Hristos în viața mea, totul este altfel; și-mi dau seama cît de rău mi-am făcut altădată mie însămi. Doreta, dacă tu nu rupi cu toate acestea...

– Oh! dă-le încolo, Genoveva, o întrerupse ea cu bruschețe. N-am venit aici să-mi ții o predică, ci să mîncăm.

– Mi-ar plăcea ca tu să fii serioasă astăzi, Doreta, zise Genoveva pe cînd începeau să mănînce.

Doreta agita furculița în aer.

– Îmi pare rău că te decepționez, fetițo, dar nu pot să fiu serioasă pînă nu trece balul de sîmbătă seara. Tu știi, o să fie grandios! Vii și tu, nu-i așa?

– Nu, zise Genoveva cu un ton hotărît. Nu merg.

Prietena sa se aplecă peste masă cu un aer confidențial.

– Ascultă Genoveva, nu fi nebună! Trebuie să

mergi, altfel pierzi toate șansele. Jean va fi acolo, știi?

– Da, știu. Nu era nici cea mai mică trăsătură de entuziasm în răspunsul Genovevei.

– Se spune că le bate inima tuturor fetelor după el, suspină Doreta. Sînt grozav de nerăbdătoare să-l întîlnesc. Tatăl său este marele om care are terenul curselor de cai – grămezi de bani, știi. N-aș vrea pentru nimic în lume să lipsesc.

– Nu, Doreta, nu doresc să merg. Lucrurile acestea nu mă mai tentează acum.

Ea vorbea cu atîta hotărîre, încît Doreta a început să-și dea seama că situația era fără nădejde. Cum poate fi viața suportabilă fără un șir neîntrerupt de distracții, ea nu putea să înțeleagă; și transformarea Genovevei o încurca cu totul. Era vădit lucru că nu glumea. Ea vorbea cu toată seriozitatea. Doreta a înțeles că proiectele sale de a o întoarce erau zadarnice.

Și ea văzu, cu regret, că și fără mijloacele artificiale, obișnuite, Genoveva părea atît de frumoasă. De fapt ea se simțea mai degrabă ștearsă alături de zîmbetul radios al prietenei sale.

– Bine, fă cum vrei, zise ea cu un gest brusc. În fond nici nu știu pentru ce încerc să te atrag. N-aș avea nici o șansă dacă te-ar vedea acest băiat pe tine.

Genoveva zîmbi.

– Nu te teme, Doreta. Nu voi încerca să mă măsor cu tine. Dar este ceva pe care trebuie să ți-l spun cît ești aici.

– Bine, da – atunci dă-i drumul. Genoveva își fixase privirile pe fața prietenei sale și cu o voce

joasă și serioasă, ea începu:
– Doreta, trebuie să-ți spun că mă îngrijorez pentru tine – pentru sufletul tău.
Doreta deschise ochii mari.
– Este drăguț din partea ta, Genoveva, răspunse ea cu un rîs forțat, dar dacă eu aș fi în locul tău, nu m-aș sinchisi. Pot să am eu grijă de mine însămi.
Fața Genovevei era gravă.
– Este ceva ce nu poți face tu însăți, Doreta. Tu nu poți să te mîntuiești pe tine însăți. Numai Domnul Isus Hristos poate s-o facă.
În cele mai multe situații, Doreta știa să facă față; dar cînd Genoveva o privea în felul acesta, era extrem de încurcată.
– Ei bine, Genoveva, zise ea în sfîrșit, pentru a rupe tăcerea apăsătoare; dacă mi-ar fi spus cineva că vei deveni o predicatoare a Bibliei, n-aș fi crezut niciodată.
Genoveva se aplecă și apucă impulsiv mîna prietenei sale.
– Oh! Doreta, dacă tu ai ști ce fericită sînt! Despre aceasta aș vrea să-ți vorbesc astăzi. Noi sîntem prietene de foarte multă vreme, am făcut împreună o mulțime de experiențe și acum doresc să-mi împart bucuria cu tine. Mi-ar plăcea să cunoști și tu pe Domnul Isus Hristos ca pe Mîntuitorul tău.
– Pentru mine, e în ordine! o întrerupse Doreta, în defensivă. Nu te necăji în privința mea!
Ea părea totuși că nu prea îi venea la îndemînă.
Genoveva deschise poșeta și scoase un mic volum legat în piele, cu dungi aurite și cu titlul auriu imprimat pe copertă.

– Doreta, începu ea cam șovăitoare, sînt atîtea lucruri pe care aș dori să ți le spun, dar nu știu exact cum să le exprim. Această cărticică le înfățișează mult mai bine decît aș face-o eu. Este un Nou Testament. Vrei să-l primești ca un dar din partea mea? adăugă ea întinzîndu-i cartea.

– Ah, da! mulțumesc mult. Doreta a luat cartea, apoi, regăsindu-și controlul asupra ei însăși, zise: nu se refuză un dar, tu știi – dar nu spun că îl voi citi. Ea îl frunzări distrată.

– Vezi tu, este un Testament puțin deosebit, urmă Genoveva. Aici, la început, îți arată calea mîntuirii și unde găsești versetele care vorbesc despre ea. Trebuie mai întîi să vii la Hristos și să-L primești ca Mîntuitor al tău; pe urmă, prin credință, tu primești darul vieții veșnice, iar dacă mărturisești păcatele tale, toate îți vor fi iertate. Iată, vezi aici: *„Sîngele lui Isus Hristos ne curăță de orice păcat“*.

– De acord! Doreta închise cartea cu o pocnitură. Am auzit destul, mulțumesc. Acum ascultă, Genoveva, adăugă ea cu un ton categoric; dacă tu vrei să te faci atît de absurdă, este treaba ta, dar să nu-ți închipui că mă vei tîrî după tine.

– Dar, Doreta, te rog – stărui Genoveva. Este un lucru serios – tu nu înțelegi? Te joci cu veșnicia!

Doreta scutură din cap.

– Vreau să mă distrez. La urma urmei, numai o dată ești tînăr. Cînd îmbătrînește omul, i se potrivește foarte bine să se ocupe de religie. Am tot timpul.

– Dar poate va fi prea tîrziu...

– Păi merg la risc, zise Doreta cu nepăsare, dar

glasul ei era forțat, nenatural. Tu urmează-ți calea ta proprie și eu pe a mea. Ei, e aproape ora unu. Este momentul să plecăm.

Ele s-au îndreptat în tăcere spre ascensor și după cîteva minute se găseau în vuietul străzii.

– La revedere, Doreta.

Doreta evită într-adins privirea scrutătoare a prietenei sale.

– La revedere, zise ea cu neglijență, și se pierdu în mulțime.

CAPITOLUL 8

După bal

Balul trecuse, cel puțin ca eveniment în el însuși, pentru că nemulțumirile atît de evidente de pe fața doamnei Deane și răceala calculată a conduitei sale lăsau Genovevei să vadă că ea încă nu a înțeles totul. Și acesta era adevărul. Balul era principalul subiect de conversație al mamei sale, iar prin acest fapt, relațiile lor erau puțin încordate.

Doamna Deane își amintea cu precizie de ceea ce purta fiecare dintre personalitățile prezente și făcea descrieri însuflețite fiicei sale.

– Și toată lumea întreba: „Unde este Genoveva?“, încît ajunsesem să roșesc de rușine, zise ea. O manie religioasă, iată cum calificau toți purtarea ta. Adevărat, Genoveva, nu-mi închipuiam că vei ajunge chiar așa.

Genoveva rîse.

– O, mamă, tu iei lucrurile prea în serios! Totuși eu sînt sigură că tu preferi să mă vezi interesîndumă mai degrabă de biserică, decît să duc viața de mai înainte. Tu nu încetai să-mi repeți că prea des ieșeam, îți amintești?

– Genoveva, tu ești exasperantă, exclamă mama sa. Desigur, îți spuneam așa cînd ieșeai în fiecare seară, pentru ca să ai o limită. Cum spunea doamna Lynton: e atît de bine să țină cineva calea de mijloc.

Oh, sînt, în adevăr, niște „oameni bine“! Și Jean este un tînăr excepțional. Ce succes avea pe lîngă fete! Tu ai pierdut șansa, dar ai meritat-o. Părea să fie în chip deosebit atenționat de Doreta.

– Cu atît mai bine! Doreta o fi fost încîntată, răspunse Genoveva veselă. Ascultă, mamă, pentru că în dimineața aceasta nu pot să merg la biserică, voi pregăti eu dejunul, așa că tu poți să te odihnești.

Doamna Deane nu primi această propunere cu plăcerea care era de așteptat; ea luă un aer posomorît și scoase un bombănit de nemulțumire.

– E foarte normal. Unele persoane își fac o viață foarte plăcută mergînd în fiecare duminică de trei ori la biserică, lăsînd toată treaba pe seama altora.

Iulia Deane, de fapt, era contrariată de bunăvoința de care fiica sa dădea dovadă. Ea se gîndise că, interzicînd Genovevei să meargă la adunare, o făcea să plătească scump refuzul de a merge la bal. Dar ce satisfacție să aibă din impunerea unei pedepse, cînd aceasta era primită cu un zîmbet și o bună dispoziție?

– Cred că ea se bucură în toate acestea, zise Iulia soțului ei. Acum, spune-mi, te rog, ce să mai faci unei astfel de fete?

– Ea încearcă să te scoată din sărite, Iulia, zise el nerăbdător. N-o s-o țină multă vreme.

Dar spre marea dezamăgire a alor săi, în tot cursul zilei, Genoveva nu și-a schimbat dispoziția. Și totuși, ei au căutat prin toate mijloacele s-o întărîte. Ceea ce nu știau ei era că în primele ore ale dimineții, pe cînd ceilalți încă dormeau, Genoveva stătuse de vorbă cu Domnul ei, ea îi ceruse Lui puterea de care va avea nevoie pentru a suporta

povara zilei. Era prima duminică, după întoarcerea sa, cînd Genoveva lipsea de la adunare și se simțea dezorientată. Dar ea a știut să deosebească în această tristă micșorare a libertății sale, prilejul unic care îi era oferit, de a da mărturie pentru Domnul ei.

Ai ei au realizat, desigur, că la urma urmei, era ceva în religia sa, numai dacă ea reușea să demonstreze, în ceea ce părea a fi o mare înfrîngere pentru ea, puterea biruitoare a Domnului Hristos. Domnul putea s-o ajute, Genoveva nu se îndoia în privința aceasta. Știa că prin ea însăși nu putea să facă nimic, dar ea avea deplina siguranță că „Cel care a făcut făgăduința este credincios". Astfel, împinsă de marea sa nevoie, ea se dărui Domnului, pentru ziua aceea, cu încrederea unei credințe slabe, înaintînd cu timiditate prin întuneric, simțindu-se purtată de o Mînă puternică și sigură.

Genoveva citi și reciti capitolul 8 al epistolei către Romani, încît a învățat pe dinafară sfîrșitul, începînd cu versetul 28: *„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele..."*

Ea s-a simțit atunci ca un ostaș bine înarmat pentru bătălie. De multe ori după aceea, la apropierea unei crize, aceste cuvinte îi reveneau în minte: *„În toate aceaste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit"* și, în Numele Său, ea cucerea biruința.

Filip era mai liniștit ca de obicei. El „buchisea" pentru examene și probabil că acestea aveau oarecare legătură cu aerul său solemn. Roger însă era în plină formă.

– Bine, bine, începu el cu o voce calculată pentru a provoca pe sora sa. Așadar, Genoveva a fost o

fetiță rea. Ea nu vrea să facă ce zice mama, hei? Cei de acolo, de la sala de adunare, nu te învață să fii cuminte și ascultătoare?

– Nu, răspunse ea cu un zîmbet dezarmant; dar ei învață pe frații mai mari cum să se poarte cu surorile mai mici – dacă aceasta te interesează.

– Ce neobrăzare, surioară. Și-i dădu un bobîrnac sub bărbie, ceea ce, dacă o făcea altădată, primea în schimb o palmă.

Genoveva nu căută totuși să răspundă la fel; ea s-a recules. Obrajii i s-au făcut purpurii, dar vorbi cu o voce hotărîtă:

– Să nu glumim, Roger; dar mi-ar plăcea ca tu să mergi o dată acolo. Tu ești destul de mare pentru a face ceea ce dorești.

Roger își umflă pieptul și se îndreptă în toată înălțimea sa. Un băiat frumos, gîndi Genoveva; și ce bine ar fi fost dacă n-ar fi stăpînit de atîta mîndrie! Afară de simțul afacerilor de la tatăl său, Roger moștenise o bună doză de vanitate modernă de la mama sa și amestecul nu era prea fericit. El era așa de mare în proprii săi ochii, încît nu reușea probabil niciodată să găsească pe altcineva la nivelul său, decît poate pe Clara Neilson. Și pe ea a remarcat-o numai pentru că ea îi măgulea și hrănea sentimentul propriei sale importanțe. Roger și Clara se cunoșteau de mai mulți ani și s-au înțeles să își anunțe logodna îndată ce Clara va împlini 21 de ani; ea avea aproape un an mai puțin decît Roger, așa că nu era nimic oficial.

– Sînt fericit că tu realizezi care este poziția mea, zise el cu un aer important. Desigur, sînt destul de mare pentru a face ceea ce îmi place și mă voi feri

să iau în considerație sugestiile unui moft de fată ca tine. Nu, mulțumesc! Mă voi ține departe de sala ta de adunare. Nu vreau să fiu un creștin; este deja destul de penibil că trebuie să trăiești în tovărășia cuiva de felul acesta.

Chiar Roger fu conștient de grosolana nedreptate a celor spuse, dar el voia să vadă pe sora sa „sărindu-i muștarul“ și știa exact cum să manevreze cu ea, cel puțin așa credea el că știe.

Atunci se produse ceva cu totul nou: nici o izbucnire de mînie, ci o scurtă tăcere jenantă, ruptă în sfîrșit de glasul egal și hotărît al Genovevei:

– Îmi pare rău, Roger. Eu nu sînt un foarte bun exemplu de ceea ce ar trebui să fie un creștin, știu, dar dacă tu socotești că am vorbit rău, spune-mi-o, te rog, poate că aș putea să mă corijez. Vrei?

Roger rămase încremenit. El nu găsea nimic de spus, n-avea nimic de zis. El privi pe sora sa, își încrucișă ochii lui albaștri cu ai ei și înțelese că și-a găsit egalul. El realiză, aproape cu un șoc, că sora lui nu mai era „fetița“ pe care el o privea cu un oarecare dispreț; ea crescuse. De fapt, ea avea înfățișarea și comportamentul unei tinere femei și avea ceva în expresia feței sale care cerea respectul.

– Oh! Ei! ... eu ..., începu el. La ce oră dejunăm?

– La douăsprezece și jumătate.

Genoveva și-a îndreptat privirea spre castroane și scoase un suspin de ușurare văzînd pe fratele ei răsucindu-se și îndreptîndu-se spre ușă.

Domnul Deane era foarte tăcut. De cînd cu gîlceava în privința banilor de buzunar, el părea că face un efort deosebit pentru a evita pe fiica sa. Genoveva presupunea că el avea ceva pe conștiință

și ea atribuia ciudata lui atitudine faptului că poate regreta gestul său. Se gîndea că poate tatăl ei va reveni în chestiunea cu banii și chiar dacă i-ar fi propus, ea era hotărîtă să nu accepte. După această întorsătură în treburile sale financiare, ea ținuse seama cu multă seriozitate de bugetul ei; și în duminica aceea, după-amiază, odată terminat menajul, ea se retrase în odaia sa pentru a încerca să rezolve problemele sale. Săptămîna trecută, la ora biblică, a fost dezbătută chestiunea „administrării bunurilor" și Genoveva ascultase cu un viu interes diferitele puncte de vedere. Ea a înțeles că evreii, cu mult timp înainte de Hristos, dădeau a zecea parte ca ofrandă Domnului; ea a văzut că și creștinul avea datoria să pună deoparte în fiecare săptămînă o sumă oarecare din economiile sale, din ceea ce cîștigă. Dar cît? Aceasta era ceea ce o preocupa pe Genoveva. O zecime? Va da ea a zecea parte? Aceasta părea așa de puțin în comparație cu tot ceea ce primise ea de la Domnul. Poate jumătate? poate... Ea apucă deodată creionul și scrise pe o pagină a caietului de socoteli aceste cîteva cuvinte ale unei cîntări care îi devenise scumpă și nu-i mai părăsise duhul de cînd se aplecase asupra acestor întrebări:

„Banii mei, aurul sînt pentru Tine,
Să nu păstrez nimica pentru mine..."

Da, totul să fie al Lui; ea Îi va da tot, pentru că, dacă ea Îi lăsa controlul vieții sale, avea ea dreptul să păstreze pentru ea însăși repartiția economiilor sale? Ea hotărî să pună deoparte, într-o cutie specială, o zecime din bunurile sale pentru o lucrare creștină precisă; cu privire la rest – da, el aparține

Domnului și ea îl va cheltui după cum o va călăuzi El. Un gînd i-a trecut prin minte și a făcut-o să zîmbească. El a promis că va avea grijă de nevoile ei, dacă ea îi dădea Lui primul loc; deci nu-i vor lipsi cele necesare.

Seara a trecut încet; conversațiile s-au oprit pentru a asculta radioul. Filip, întotdeauna atras în mod irezistibil de ultima scenă a piesei radiofonice, a pus îndată cărțile deoparte, iar Genoveva, renunțînd la încercarea de a se concentra asupra lecturii sale, se duse să pregătească cina. Ziua fusese lungă și ea se grăbea să fie puțin singură. De altfel începea să se simtă obosită.

– Cred că mă duc să mă culc, zise ea îndată ce au terminat masa, dar vreau să mai mă uit dacă nu sînt limaci în noile tale plantații, tata. Unde este lumînarea?

Filip sări în picioare.

– Vin și eu cu tine, Genoveva, zise el vioi. Am eu lanterna, – uite!

Genoveva nu lăsă să se vadă că este surprinsă. Ei au ieșit împreună în grădină. Noaptea era calmă și limpede. Un miros ușor de trandafiri se degaja din aerul proaspăt. Lîngă gard, o pasăre ciripea înăbușit.

– Ce noapte frumoasă! zise Genoveva simțind că trebuia să spună ceva.

Filip păru că nu aude.

– Genoveva, începu el deodată, pe neașteptate, presupun că ziua aceasta a fost mai degrabă aspră pentru tine. Desigur că ți- au lipsit mult adunările.

Buzele tinerei fete tremurau.

– O, Filip, răspunse ea, tu nu poți să-ți închipui

ce mult mi-au lipsit.

– Ei bine! Eu te-am observat și mărturisesc că ai suportat cu multă tărie. Nu știu cum ai făcut.

Inima Genovevei tresări. Ce prilej!

– Filip, zise ea, niciodată n-aș fi putut să fac ceva fără puterea Domnului Hristos. El a fost cu mine toată ziua și așa am reușit. Pentru a-și ascunde încurcătura, Filip începu să smulgă petalele unui trandafir desfăcut.

– Iată, în felul acesta, începu el destul de stîngaci, ar fi o frumoasă diferență dacă un băiat ca mine ar putea să vadă lucrurile în felul acesta, dar ... oh! nu știu.

Genoveva ridică ochii strălucitori spre cerul înstelat; dar rugăciunea pe care o înălța din inimă avea o singură trăsătură: Acela care ascultă rugăciunile și răspunde la ele nu era departe... Era aproape de tot.

– Continuă, zise ea încetișor.

El făcu un gest larg care părea că îmbrățișează nu numai grădina, ci tot ceea ce era învăluit cu mantaua catifelată a nopții.

– Cînd vezi toate aceste lucruri, îți spui că trebuie să fie un Dumnezeu, dar nu reușesc să înțeleg cum poate El să Se intereseze de mine. Noi am studiat fizica la școală, ei bine! aceasta ne-a făcut să cugetăm; dar a gîndi la bombe atomice și la toate aceste lucruri nu dau, de fapt, nici un scop vieții. Civilizația ar putea fi complet ștearsă în următorii zece ani, iar Dumnezeu se pare că n-are nici o grijă.

– Dar El Se îngrijește, Filip. Liniștita siguranță a vocii sale era impresionantă. Știu că El Se îngrijește...

– Alo! ce faceți voi acolo, amîndoi? Ei erau atît de adînciți în conversația lor, încît n-au auzit pe Roger sosind și deschizînd poarta. Salutul lui i-a făcut să tresară.

– O, ei se ocupă de limaci!

– Asta-i tot, se grăbi Filip să răspundă. Vino, Genoveva.

CAPITOLUL 9

Greutăți la birou

Noutatea întoarcerii la Dumnezeu a Genovevei a făcut rapid înconjurul biroului. Toată lumea o știa și toată lumea vorbea despre aceasta, de la directori pînă la ultimul curier. Acesta era gata să parieze cu oricine că domnișoara Deane va termina cu toate acestea pînă la Crăciun. „Ea nu este de specie religioasă", repetase el adeseori. Dar nimeni altul nu părea atît de sigur de lucrul acesta; de fapt, fiecare începea să aibă un interes subit pentru bunăstarea Genovevei și căuta să-i semnaleze erorile căilor sale, arătîndu-i toate greșelile pe care le găsea în Biserică.

Cei mai mulți dintre aceia care o puneau astfel în gardă rareori pătrunseseră ei înșiși într-un loc de cult. Colegele sale îi spuneau că ea era „gata să-și piardă viața", dar nu-și dădeau seama că ele erau acelea care o ruinau pe a lor. Ele îi reproșau că era slabă și se lăsase influențată, totuși Genoveva se părea că are mai mult curaj și hotărîre decît ele toate la un loc. Astfel, văzînd că observațiile lor erau zadarnice, au început să devină mai agresive și, din cînd în cînd, izbucneau discuții furtunoase.

Atmosfera era grea la 526. Era rîndul Genovevei să răspundă la telefon.

– Dacă mă cheamă directorul, spune-i că nu sînt aici, zise domnișoara Rundle cu un ton tăios. Nu

mai reușesc să termin niciodată calculele acestea.

– Dar nu pot, deoarece sînteți aici, protestă Genoveva.

– Și de ce nu? Domnișoara Rundle se întoarse repede, uitînd imediat cifrele pe care le avea în cap.

– Pentru că n-ar fi adevărat, zise calmă Genoveva.

Domnișoara Rundle scăpă stiloul care s-a înfipt în covor.

– Ei bine, pe cuvîntul meu! Parcă ți-ar cere cineva să săvîrșești o crimă. Doar nu este chiar o minciună. Nu este decît o glumă; minciunile albe nu fac rău nimănui.

Genoveva scutură din cap.

– Negre sau albe, sînt minciuni, domnișoară Rundle, repetă ea, și nu pot să spun ceva fals, nici pentru dumneavoastră, nici pentru oricine ar fi.

Rosa, micuța, le privea cu gura căscată. Ea nu auzise niciodată așa ceva. Domnișoara Rundle a rămas cîteva minute tăcută, dar un protest brusc s-a ridicat deodată în cealaltă extremitate a camerei.

– Genoveva, tu ești absolut caraghioasă, strigă Linda cu ostilitate.

– Auzi, ea nu poate să spună o minciună! zise Rita cu vocea ei tărăgănată. Este un nou George Washington, amicelor!

A fost un rîs înăbușit. Domnișoara Rundle nu gusta gluma.

– Niciodată în viața mea n-am fost insultată în felul acesta, fulgeră ea. S-ar crede că sînt o criminală. Eu sînt tot așa de bună ca și domnișoara Genoveva Deane și dacă este ceva ce nu pot să

sufăr, este felul dumitale de-a zice: „Eu sînt mai bună decît voi". Aici totul era în rînduială, pînă cînd n-ai mers dumneata cu minciuna albă, adăugă ea poruncitor. Vei face mai bine să lași acest telefon, dacă ești într-o astfel de dispoziție. Rosa va avea această misiune. Ea va îndrăzni să răspundă. Genoveva nu se mișcă. Ea simțea că are oarecare răspundere față de tînăra fată. Desigur, toate celelalte erau destul de în vîrstă pentru a lua hotărîri ele însele, dar Rosa era încă atît de tînără!

– Mă gîndesc cît ar fi de nepotrivit să ceri Rosei să mintă, zise ea încet.

Înainte ca domnișoara Rundle să răspundă, sună telefonul. Toate privirile erau fixate asupra Genovevei. Aerul era încărcat de electricitate. Ea luă receptorul.

– Biroul 526, zise ea cu o voce hotărîtă. Era directorul. Toate care erau în birou puteau să urmărească fără greutate conversația.

– Domnișoara Deane, nu? Tocmai cu dumneata voiam să vorbesc. Poți să cobori să iei cîteva note pentru mine? Sînt supraîncărcat. Spune-i domnișoarei Rundle că-i voi fi recunoscător dacă te eliberează. Mulțumesc mult.

Văzînd împrejurările, domnișoara Rundle nu ridică nici o obiecțiune. Genoveva își luă blocknotesul și se îndreptă spre biroul directorului. Directorul, Thomas Marksman, era răsturnat în scaunul său cu mîinile după ceafă. El îi zîmbi cu bunăvoință.

– Bună ziua, domnișoară Deane! Luați loc. El i-a întins un pachet de țigări.

– Nu, mulțumesc, eu nu fumez. Fața Genovevei

era serioasă.
Directorul rîse.
– Oh! Evident, nu! Am auzit vorbindu-se de dumneata, domnișoară. Ai pus în mișcare toate limbile. Ce se petrece?
Genoveva părea deconcertată. Ea nu se temea să facă față colegelor sale, acolo sus, dar a discuta cu directorul era altceva.
– Ei bine, începu ea nervoasă, nu înțeleg de ce toată lumea se preocupă. Este vorba numai de faptul că am devenit creștină. Nu de mult timp lucrurile s-au schimbat, asta-i tot.
Thomas Marksman își aprinse o țigară.
– Văd, aprobă el, și glasul lui deveni părintesc. Dar vei trece peste acestea. Am cunoscut și eu exact același lucru, cînd aveam aproape vîrsta dumitale, dacă vrei să mă crezi sau nu. Am ținut și o mică predică în zilele mele cele bune. Nu te-ai fi gîndit la așa ceva? Nu?
Genoveva admise că nu și-ar fi închipuit.
– Da, mai am încă o Biblie pe undeva. El arătă biblioteca din colțul încăperii. Am citit-o ocazional. Este o literatură bună, știi.
– Eu iubesc Biblia mea, spuse Genoveva, cîștigînd încrederea.
– Evident, nu poți să crezi tot ce cuprinde, continuă el cu afectare. La urma urmei, ea a fost scrisă de oameni și noi toți facem greșeli. Vezi dumneata, sînt gata să admit că sînt multe lucruri bune în această Carte veche, dar Vechiul Testament nu cuprinde decît o culegere de folclor și de fabule.
Genovevei nu prea îi venea bine. Ea știa că nu este adevărat, dar ce să răspundă?

– În ce privește Noul Testament, urmă el, niciodată nu m-am aventurat prea departe în scrierile apostolului Pavel. Oh! nu le cred pentru nimic în lume.

Genoveva îl privi cu uimire.

– Dar, zise ea cu nevinovăție, cum știți care sînt părțile care trebuie crezute sau nu?

– Hotărăsc eu însumi. De pildă nu cred istoria lui Iona și a balenei. Sărmanul bătrîn Iona! Și glasul său se ștrangulă într-un rînjet profund.

Iona, acest nume era familiar Genovevei. Chiar în dimineața aceea citise ceea ce Domnul Însuși a spus în privința lui Iona în Matei 12. Și nu cred că El Se înșela. Nu-i așa?

Directorul păru să se desumfle, ca și cum vîntul de proprie suficiență, care-l umfla, încetase să mai sufle în el; i se păru deodată că își amintește de corespondența îngrămădită care îl aștepta.

– La drept vorbind, niciodată nu mi-am înfățișat lucrurile în felul acesta. Am face poate mai bine să ne ocupăm de aceste scrisori. Aceasta este pentru...

* *
*

Tot restul zilei Genovevei îi reveni în minte ceea ce auzise în biroul directorului: a presupune numai că el ar fi avut dreptate, a presupune că Biblia ar fi o culegere de fabule, că oamenii care au scris-o ar fi făcut greșeli ... Genoveva simțea intuitiv că aceasta era o chestiune vitală. Dacă ea nu putea să primească Biblia în întregime, temelia solidă pe care stăteau picioarele ei se prăbușea. Ce mult ar fi dorit să știe părerea pastorului Ransome. Dar părinții ei au pus un punct final la sala de adunare.

Trebuia să caute ceva prin propriile sale mijloace. Într-o măsură oarecare, Biblia însăși trebuia să dea un răspuns la această problemă. Astfel, în seara aceea, înainte de a începe lectura sa obișnuită, Genoveva înălță o scurtă, dar arzătoare rugăciune, cerînd ajutorul Domnului, care a făgăduit să dea înțelepciune acelora care o cer. Deci nu e de mirare că a deschis Biblia la a doua Epistolă a lui Pavel către Timotei și primul verset pe care i s-a oprit privirea era: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu...*“

– „*Toată Scriptura ...*“ repetă ea bucuroasă. Așadar, este limpede. Toată Biblia a fost scrisă prin insuflarea lui Dumnezeu. Știam eu că așa trebuie să fie! Și, luînd creionul, ea a făcut un cerc larg în jurul micului cuvînt „*toată*“. Un cuvînt atît de scurt și totuși atît de important, atît de plin de semnificație. Ea știa totuși că aceasta nu era de ajuns pentru apărarea credinței sale, dacă ar fi fost antrenată din nou într-o asemenea discuție. Astfel, se hotărî să-i scrie pastorului Ransome. Ea se simțea liberă să o facă, pentru că mama sa îi interzisese numai să meargă la adunare. Genoveva a scris o scrisoare lungă. Ea avea atîtea de spus! Mai întîi era întrebarea sa; pe urmă ea a povestit cum o sprijinise harul Domnului în această primă duminică pe care a fost nevoită s-o petreacă acasă. „Mai mult decît biruitori“ a scris ea. Mă trudesc să înțeleg bunătatea Domnului față de mine. Am simțit adevărul din Romani 8 și niciodată nu mă voi mai îndoi de Mîntuitorul meu. Nu numai că mi-a dat biruință asupra lui Roger și a tachinărilor lui, dar fratele meu mai mic, Filip, se pare că a fost impresionat și

a dorit să vorbească cu mine despre lucrurile spirituale. Nu pot să vă spun cît sînt de fericită în seara aceasta, cu toate încercările intervenite pentru a mă zdruncina. Vreți să vă amintiți în chip deosebit de Filip, la adunările de rugăciune? Sînt sigură că Domnul îi vorbește.

Genoveva nu a fost mirată de răspunsul grabnic al pastorului: era o scrisoare lungă. El se arătase totdeauna gata s-o ajute și ea știa că poate să se bizuie pe el în toate împrejurările.

„*În locul dumitale,* scria el, *aș căuta să evit discuțiile de felul acesta, pînă te vei simți mai întărită în credință. Desigur, în orice timp, arma cea mai folositoare este Cuvîntul lui Dumnezeu și dumneata trebuie să cunoști perfect Scripturile. Biblia a fost scrisă de oameni sfinți ai lui Dumnezeu sub insuflarea și dictarea Duhului Sfînt; noi putem deci să fim siguri că ea nu cuprinde erori. Evident, unele greșeli au putut să se introducă după traducerea originalului în limba noastră, dar avem privilegiul de-a avea astăzi o versiune a Scripturilor demnă de toată încrederea.*

Îți trimit o cărticică intitulată: „Pentru ce credem Biblia"; mă gîndesc că te va interesa. Ea stabilește, prin dovezi de netăgăduit, că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu. Numai faptele revelate de arheologie ar fi de ajuns tuturor acelora care caută cu seriozitate adevărul. A fost o bucurie pentru mine aflînd că ai fost biruitoare în împrejurările familiale, prin harul Domnului nostru Isus Hristos, și am încrederea că vei dobîndi și mai mari biruințe. Îți simțim lipsa din adunare, dar continuăm să ne rugăm pentru dumneata și avem siguranța că Domnul îți va îngădui să

te bucuri din nou de părtășia frățească la momentul rînduit de El. În așteptare, vei vedea că harul Său este de ajuns. Amintește-ți mereu că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“ și „în toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit“.

CAPITOLUL 10

O cunoștință nouă

În fiecare vineri la ora prînzului, un grup de tineri curajoși se strîngeau în grădina publică, în fața Catedralei Sf. Pavel, pentru a vesti Evanghelia în aer liber. Ei nu erau mulți, dar dădeau o mărturie puternică în fața mulțimilor care treceau pe străzi. Mulți se opreau pentru a asculta mesajul simplu al Cuvîntului lui Dumnezeu, iar cîntările creștine atingeau multe inimi.

Genoveva s-a dăruit în întregime acestei activități, de cînd a fost oprită să mai meargă la adunare; și ea era considerată acum ca un lucrător stabil în slujba Lui. Aceste întîlniri erau cu totul independente de acelea de la care ea a fost oprită, așa încît cugetul ei era liniștit. Genoveva era bucuroasă de a se fi asociat cu acest mic și nobil grup de creștini, cu toate că ea găsea neînsemnat rolul ei. Ea putea să facă un lucru și îl împlinea cu credincioșie săptămînă de săptămînă: așezată într-un loc puțin mai la o parte, ea distribuia tratate trecătorilor.

Poate nu era o lucrare prea frumoasă; totuși fiecare din aceste tratate pe care le dădea era însoțit de rugăciunea tăcută de a fi mijlocul prin care un suflet să fie adus la Mîntuitorul. Și numai veșnicia va descoperi valoarea acestei umile lucrări. Genoveva găsea multă bucurie în îndeplinirea acestei

slujbe. Reacțiile diferitelor persoane, pe care le oprea cu aceste cuvinte: „Scuzați-mă, doriți să primiți acest tratat?“, o interesau. Unii treceau ca și cum n-ar fi auzit nimic; alții respingeau cu un gest disprețuitor tratatul; alții îl primeau, aruncau o privire fugară peste el, pe urmă îl puneau în buzunar cu indiferență. Dar erau și dintre aceia care-l primeau cu bunăvoință și Genoveva știa că va fi citit. În sfîrșit, unele persoane se opreau pentru a citi totul imediat, dar acestea erau rare.

Strada părea mai liniștită ca de obicei în vinerea aceea, poate din pricina vîntului rece și a ploii. Un tînăr mergea în direcția Genovevei, cu capul plecat, pentru a lupta contra vîntului. Ea înaintă pe trotuar pentru a-l opri.

– Pardon, începu ea cu un zîmbet, nu vreți să citiți acest tratat?

Străinul, surprins, se opri scurt.

– O, ba da! De ce nu? El întinse mîna și luă foița fluturată de vînt; pe urmă examină rapid pe tînăra fată. Care este scopul dumneavoastră? întrebă el cu curiozitate, cu o expresie amicală în ochi.

Genoveva zîmbi. Această față îi plăcea. El părea atît de sincer și deschis.

– Noi sîntem aici pentru a da mărturie pentru Domnul Isus Hristos, lămuri ea, și dacă doriți să vă opriți și să ascultați ce spune predicatorul... El rîse.

– Mă gîndeam că acest gen de lucruri nu se fac decît duminica la biserică. Ascultați, adăugă el într-un fel cu totul neașteptat, mi-ar plăcea să facem cunoștință. Eu sînt Lynton, Jean Lynton.

Jean Lynton? Unde auzise ea deja acest nume? Avea o rezonanță familiară. O, mama sa și Doreta...

era numele tînărului despre care ele vorbeau neîncetat.

– O! încercă ea să pară naturală. Mă gîndesc ... nu, nu se poate ... sfîrși ea confuză.

– Ce este? El rîse bine dispus. Nu mă știați, sau...

– Nu cred, dar...

– S-ar zice că ați fost șocată, adăugă el cu un ton degajat, căutînd pachetul de țigări în buzunar. Vă jenează dacă fumez?

Genoveva îi aruncă o privire rapidă. El era înalt, bine făcut, cu umeri lați, mădulare de atlet. Dar tenul său palid și degetele pătate de nicotină își spuneau trista lor istorie. El era, fără îndoială, un mare fumător.

– Ei bine, aș prefera să nu fumați, zise ea, în timp ce privirile lor s-au întîlnit.

Poate că a citit o blîndă mustrare în ochii Genovevei sau nu era obișnuit să fie reprimat, totuși el a pus la loc tabachera de argint, puțin încurcat.

– Bun, dacă dumneata crezi că este mai bine. Dar ce erai gata să spui? Mă cunoșteai?

– Nu, tocmai, lămuri ea, dar am auzit pe prietena mea repetînd numele dumitale. Doreta Jackson este una din prietenele dumitale, nu-i așa?

– Doreta Jackson? La rîndul său, el păru surprins. Cum? Dumneata cunoști pe Doreta?

Fără să vrea, Genoveva zîmbi.

– Ea a fost prietena mea cea mai bună, altădată.

– Voiam să spun că Doreta nu e deloc de genul dumitale, continuă el examinînd-o de sus în jos cu un ochi critic. Doreta este foarte bună cînd este vorba să petreacă la o serată, dar ea nu este una din prietenele mele intime, s-a grăbit el să adauge. Ca

ea sînt multe, dar n-am văzut încă niciodată o fată ca dumneata.

Genoveva își frămîntă batista în buzunar, căutînd cu disperare un răspuns. Ei i-ar fi plăcut să fie mai puțin conștientă de farmecul persoanei sale, dar era ceva în glasul tînărului, o notă de sinceritate, care o punea în încurcătură. Genoveva se simțea incapabilă să susțină privirea pătrunzătoare a ochilor săi umbroși.

– Înțeleg ... zise el, n-aveam nici o intenție cînd am zis ... Sper că mă vei scuza. Dar oricum ar fi, este ceva deosebit la dumneata. Nu știu exact ce anume.

– Nu bănuiești? întrebă ea cu un zîmbet care părea să fie expresia fericirii inimii sale. Ascultă, această cîntare te va face să înțelegi.

Grupul se pregătea să cînte:

Da, este bucurie, bunăstare,
Fericire de pe pămînt,
Pentru cine pe Hristos Îl are,
Urmînd pe Domnul Sfînt.

Jean Lynton asculta cu respect. După cîntare a urmat o scurtă rugăciune, pe urmă „solii vestirii celei bune“ au început să se împrăștie.

– Trebuie neapărat să plec acum, zise Genoveva, intru la serviciu la ora două. Sper că vei citi tratatul pe care ți l-am dat. Cred că-l vei găsi interesant.

În mod inconștient, el mototolise foaia de hîrtie, dar acum o netezi cu grijă și o puse în buzunar.

– Da, am s-o citesc. Îți promit. În ce direcție mergi? Îmi vei face plăcerea?... El se așezase alături și înainte ca Genoveva să-și dea seama, el a condu-

s-o pînă în strada Collins.

– Știi, continuă el prietenos, mă simt jenat că nu mi-ai spus numele dumitale; eu ți l-am spus pe al meu, nu-i așa?

Ei rîseră amîndoi.

– Ei bine, nu mi l-ai cerut, zise ea; de altfel mă gîndeam că nu este atît de important. Eu sînt Genoveva – Genoveva Dean.

– Eh! Un nume care nu-mi este străin, începu el. Ah! Da! N-am întîlnit eu pe tatăl și pe mama dumitale la un bal, nu demult? Dumneata n-ai fost?

– Nu, a fost răspunsul scurt.

Nu era deloc momentul de a se lansa într-o discuție prelungită.

– Bine! Mi se pare că am făcut o cunoștință bună acum, nu-i așa? reluă el. Să ne zicem Genoveva și Jean. Nu-mi plac ceremoniile.

– Nu chiar așa de repede, zise ea vioaie. Iată, aici te părăsesc.

Ei s-au oprit în fața unui bloc mare. Jean nu părea totuși grăbit să plece.

– Unde aș putea să te revăd? întrebă el deodată.

Genoveva se uită la ceas. Era aprope două.

– Voi fi din nou la adunare în aer liber, săptămîna viitoare, zise ea șovăielnic. La revedere.

După o clipă, Jean Lynton rămase singur. Această cunoștință nouă absorbi aproape exclusiv gîndurile Genovevei, toată după-amiaza. Ea a început să adune diferite informații mărunte pe care le auzise în jurul ei. Mama sa a întîlnit familia Lynton la bal și-i plăcuse mult, dar trebuie remarcat că ei îi plăceau toți aceia care aveau bani sau o poziție înaltă. Jean servise în aviație. Deci el trebuia să aibă

douăzeci și doi de ani; el a avut succes enorm pe lîngă fete. Nu-i de mirare, își zise ea. El era frumos, cu fruntea înaltă și distinsă, cu trăsături regulate, cu părul pieptănat cu grijă și niște ochi de culoare închisă... Genoveva simțea încă privirea lor strălucitoare. Ochii lui erau atît de expresivi, parcă vorbeau.

Pentru a nu provoca discuții, Genoveva se hotărî să nu spună nimic familiei despre această întîlnire. Oricum, se gîndi ea, era foarte puțin probabil că îl va mai revedea pe Jean Lynton. Mîine, fără îndoială, o va fi uitat-o. El n-ar voi o fată care distribuie tratate. Era totuși ceva în comportamentul lui Jean Lynton și în felul lui de a fi care o impresionase. Ea simțea în mod vag că viața acestui tînăr ar putea să slujească unor cauze mai bune. De atunci, numele lui Jean Lynton a fost adăugat la lista acelora pe care Genoveva o înfățișa în rugăciune la Scaunul harului, în liniștea părtășiei zilnice cu Dumnezeu.

CAPITOLUL 11
Rugăciunea ascultată

– Genet, tu dormi?

Genoveva ridică repede capul la auzul acestor cuvinte rostite în șoaptă. Ea stătea încă pe marginea patului, citindu-și Biblia.

– O! Tu ești Filip, exclamă ea surprinsă. Intră!

Un cap zburlit pătrunse încetișor pe ușă și un băiat tînăr de șaisprezece ani, în halat și în papuci, apăru. Filip nu avea aerul său normal; El traversă camera și veni să se așeze la piciorul patului sorei sale.

– Ascultă Genoveva, începu el, am citit din Noul Testament pe care mi l-ai dat, dar nu înțeleg. Și el a scos din buzunar Testamentul pe care i-l dăduse sora lui după întoarcerea ei la Dumnezeu.

În toate experiențele sale de creștină, niciodată Genoveva nu se simțise atît de puțin la înălțimea situației. Ea se rugase atît de mult pentru fratele ei; și acum, cînd îl vedea înaintînd pe bîjbîite spre Lumină – această Lumină care este viața veșnică pentru cei care cred, ea se simțea atît de slabă. Ea știa totuși că sub incapacitatea sa este toată suficiența lui Dumnezeu.

– Ce nu înțelegi? întrebă ea cu o oarecare temere.

– O, totul! strigă tînărul băiat. Mai întîi, pentru ce ne iubește Dumnezeu atît de mult? El privea întrebător pe sora sa, ca și cum ea putea să-i

răspundă la această întrebare care lasă pe oameni și pe îngeri în încurcătură...

Genoveva scutură din cap.

– Nu știu, Filip, mărturisi ea. Mă gîndesc că nici nu poate cineva să răspundă. Dar tu știi, Biblia spune: *„pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“*. Oh, Filip, nu este minunat lucrul acesta? Ochii tînărului nu se dezlipeau de pe fața sorei sale.

– Genoveva, este adevărat că Hristos a murit pentru mine?

– Da, este adevărat, zise ea; pe urmă, înflăcărîndu-se deodată, îi apucă mîna și adăugă: *„pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“* și oricine sîntem tu și eu.

Filip rămase un moment în tăcere. Genoveva își amintea de lupta propriei sale inimi cînd ea stătea în fața aceleiași alegeri; ea dorea cu ardoare să ajute pe fratele ei, dar nu putea să facă nimic: era o lucrare între sufletul lui și Dumnezeu.

– Tu nu vrei să primești simplu de tot Cuvîntul Său, Filip? îndrăzni ea.

– Toate acestea sînt foarte simple pentru tine, zise el deodată, sărind în picioare. Dar trebuie să mă gîndesc la lucrul acesta. Dacă mă hotărăsc pentru Hristos, ce vor zice ai noștri? Gîndește-te la luptele pe care le-ai avut tu! Și apoi mai sînt și colegii mei. Nu crezi tu că li se va părea că am înnebunit?

Genoveva clătină din cap cu simpatie.

– Ascultă Filip, zise ea deodată, îndreptîndu-se spre bibliotecă. Am aici o carte pe care tu o vei citi cu plăcere. Ea are titlul: „C.T. Studd: Jucător de

cricket și pionier".

– Despre ce vorbești? întrebă Filip curios, în timp ce ea scotea cartea de pe raft.

– Este istoria unui om care a primit pe Hristos pe cînd era student la Universitate și amintește de chemarea sa de a deveni misionar, o istorisire absolut captivantă.

– Bine! Am s-o citesc. Filip a luat cartea mai degrabă cu un aer sceptic. Îți voi spune ce gîndesc despre ea.

– Da. Dar, Filip, adăugă ea, de ce n-ai merge tu o dată la sala de adunare, pentru a vorbi aceste lucruri cu pastorul Ransome? Sînt sigură că el ar putea să te ajute.

– Hm! Nu e rea ideea, zise el gînditor, îndreptîndu-se spre ușă. Acum cred că ar fi bine să te las să dormi. Noapte bună și mulțumesc mult.

Genoveva avea impresia că făcuse prea puțin lucru; dar ea putea să continue să se roage. Și cu cîtă rîvnă cerea ea lui Dumnezeu ca fratele ei să răspundă la chemările Duhului Sfînt și să-și dăruiască Mîntuitorului viața lui.

Sosind duminica, ea a văzut, după expresia feței lui, că această chestiune nu era încă pusă în rînduială. În casă, ziua își urma cursul ei normal. După ceai, Filip ieși. Nimeni nu-l întrebă unde se duce, în timp ce ea era reținută acasă, ca un copil. Sentimentul nedreptății s-a trezit deodată în Genoveva; la un moment dat simțea că o cuprinde răzvrătirea. Cît timp – cît timp trebuie să îndure această situație? Cît timp va mai putea să suporte? Ea tocmai spăla vasele, după ceai, cînd se auzi soneria de la ușa de intrare, producînd ca întot-

deauna, cînd nici un vizitator deosebit nu era așteptat, o atmosferă de suspensie.

– Mă duc eu să văd, strigă Iulia din salon. N-am nici cea mai mică idee cine poate să fie, adăugă ea pentru sine. Ea întredeschise prudent ușa, uitîndu-se în penumbră. În pridvor, ea zări silueta unui tînăr mare și lat în umeri, dar nu putea totuși să deosebească limpede trăsăturile sale.

– Bună seara! Vocea era plăcută. Doamna Deane?

Încurcătura Iuliei creștea.

– Poate nu vă amintiți de mine?

Iulia privi mai de aproape, pe urmă scoase un strigăt de surpriză, recunoscînd vizitatorul.

– Pe cuvîntul meu! exclamă ea, este Jean Lynton, nu-i așa?

– În persoană, zise vesel tînărul. Aveți memorie bună, doamnă Deane.

– Adevărat? șopti Iulia. Dar ce, – nu, vreau să spun: intrați!

Ea deschise ușa larg de tot și aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor, observa pe vizitator, care pătrundea în hol. Jean Lynton! Ce voia el? Ea nu-l întîlnise decît o singură dată, la balul Primăriei...

– Scuzați-mă că mă introduc astfel la dumneavoastră, începu el cu un zîmbet; de fapt am venit să văd dacă Genoveva este acasă.

– Genoveva? Uimirea se citea clar pe fața doamnei Deane. Da, dar o cunoașteți pe Genoveva?

– O, da! nu v-a povestit? Noi am făcut cunoștință zilele trecute. Am presupus că ea va merge la biserică în seara aceasta și mă întrebam dacă dumneavoastră aveți vreo obiecție dacă aș vrea s-o

însoțesc?

Iulia rămase mută. Era, în adevăr, prea nostim– trebuie că visa. Jean Lynton dorea să o însoțească pe Genoveva la biserică! Genoveva între timp înaintase în hol: ea recunoscuse glasul tînărului.

– Jean, exclamă ea, cum ai ajuns aici?

Genoveva era și ea tot atît de surprinsă, ca și mama ei, de întorsătura bruscă a evenimentelor. Jean rîse.

– O, e simplu! Eram sigur că vei merge la biserică astă-seară și m-am gîndit că mă vei autoriza, poate, să vin cu dumneata.

Deci era adevărat, constată Iulia pentru sine. Aceștia doi se cunoșteau.

– Genoveva, bombăni ea ușor, tu ești o năzdrăvană! Nu mi-ai spus niciodată...

– Vă rog, nu blamați pe Genoveva, interveni imediat Jean. Ea nu s-a gîndit să vă vorbească despre întîlnirea noastră, pentru că nu putea să știe că voi veni aici astă-seară – este o idee care mi-a venit abia acum o jumătate de oră. Mergi la biserică, Genoveva, nu? adăugă el aruncînd o privire involuntară pe șorțul tinerei fete.

Genoveva zîmbi.

– Adresează-te mai degrabă mamei mele, ea nu-mi dă voie să merg de cîtva timp.

Doamna Deane nu prea se simțea în apele ei.

– Este din vina ta, Genoveva, exclamă ea repezită. Acum este cu totul altceva. Jean este foarte amabil, oferindu-se să te conducă la biserică și mă gîndesc că ar fi foarte nepoliticos să refuzi.

– Mama! exclamă Genoveva, nevenindu-i să creadă. Tu vrei să spui că pot să merg la sala de

adunare?

– Da, desigur, draga mea, zise cu amabilitate doamna Deane. Grăbește-te, altfel vei întîrzia.

Genoveva n-așteptă să repete a doua oară, iar în graba ei de a-și scoate șorțul, s-a încurcat așa de tare, că a acceptat ajutorul lui Jean, care sărise, galant, s-o ajute.

– Mulțumesc, zise ea zîmbind. Voi fi gata imediat.

Ea a urcat în camera ei, sărind peste trei trepte deodată și apucă la repezeală pălăria și mantoul. În sfîrșit, putea să meargă iarăși la adunare. Ce har din partea Domnului față de ea, gîndi în sinea ei. Chiar în momentul cînd se gîndea că nu mai poate rezista, El i-a dat izbăvirea. Făgăduința Lui era adevărată: *„El nu îngăduie copiilor Săi să fie ispitiți sau încercați peste puterile lor“*. După cîteva minute, Genoveva era gata; dar înainte de a ieși din cameră, a îngenuncheat lîngă pat și a înălțat către Dumnezeu o arzătoare rugăciune de recunoștință.

Ea a coborît punîndu-și mănușile, cu fața strălucitoare. Chiar mama ei era satisfăcută.

– Vino, zise Jean nerăbdător. Să mergem. El a făcut un pas; admirația vădită care se citea în ochii săi a făcut-o pe Genoveva să roșească.

– Da, zise și doamna Deane. Trebuie să vă grăbiți, e aproape ora șapte. Și cu un zîmbet mulțumitor, ea a închis ușa în urma lor.

CAPITOLUL 12

Jean

Genoveva avea impresia că picioarele n-o duceau destul de repede la sala de adunare. Totuși abia ieșiți din casă, Jean, luînd-o de braț, căută să-i frîneze graba.

– Oprește-te o clipă, Genoveva, protestă el. Nu fugii chiar așa. La drept vorbind, eu nu sînt dintre aceia care frecventează bisericile, dar firește, voi merge cu tine. Mă gîndesc că putem să avem o mică conversație.

– O, da! Putem foarte bine să vorbim mergînd pe drum. Genoveva încetini pasul. Dar n-aș vrea să ajungem prea tîrziu, știi, e atîta vreme de cînd n-am mai fost la adunare.

El o privi întrebător.

– Sper că n-am făcut o gafă venind astă-seară, începu el. Mă gîndeam că erai hotărîtă să mergi la biserică. N-am avut nici cea mai mică intenție...

Genoveva îl încurajă cu un zîmbet.

– Dimpotrivă, mi-ai făcut un mare serviciu, cred că Domnul este Cel care te-a trimis.

– Toate acestea îmi par foarte misterioase, zise el cu curiozitate. Mi-ar plăcea să știu ce este.

Despre aceasta i se părea atît de ușor să vorbească cu Jean; astfel, în cîteva fraze, Genoveva i-a povestit de ce refuzase să meargă la bal și îi spuse de interzicerea părinților ei de a merge la adunare.

– Și astfel, adunarea mi-a lipsit foarte mult. Iată pentru ce sînt mulțumită că ai venit astă-seară. Mama n-a îndrăznit să spună nu, cînd i-ai cerut voie. Ce bine!

Jean încruntă sprîncenele cu o mutră încurcată.

– Tu spui că ți-a lipsit adunarea, Genoveva, și fără îndoială este adevărat; dar nu poți să spui că și alte lucruri ți-au lipsit? Nu pot să-mi închipui că o fată ca tine, renunțînd la toate, se duce să se închidă cu o ceată de bătrîni bărboși și niște momîi vechi la o adunare de rugăciuni sau altceva de felul acesta. Nu mergi din cînd în cînd să dansezi? Nu dorești niciodată?

– Nu, răspunse ea cu convingere, dar acesta este un lucru pe care nu poți să-l înțelegi deloc, dacă nu cunoști pe Hristos. El este Cel ce face deosebirea. Nu pot să-ți explic, dar cînd El intră în viața ta, tu ești o ființă deosebită. Biblia numește aceasta: a fi născut din nou.

El o urmărea de aproape: ochii și fața îi străluceau; dar învăluită și cuprinsă în întregime de subiectul care o stăpînea, ea nu-și dădea seama de interesul lui pentru ea. Era secretul farmecului ei, constată Jean. Cea mai mare parte dintre fetele pe care le întîlnise se îmbrăcau, vorbeau și se purtau în așa fel de a atrage atenția asupra lor, ceea ce sfîrșea prin a deveni puțin obositoare. Genoveva era cu totul deosebită. Ea ajungea să se uite complet pe ea însăși, căutînd să fixeze privirile asupra Altcuiva; pentru Jean era o experiență cu totul nouă de a auzi vorbindu-se despre Dumnezeu și Hristos în termeni atît de apropiați și personali și nu putea să nu respecte pe Genoveva pentru convingerile

sale.

– Mă tem că vorbești despre subiecte prea înalte pentru mine, zise el în sfîrșit. Trebuie să reluăm conversația altă dată. Dar sînt peste măsură de mulțumit că te cunosc, Genoveva. Tu ești cu totul deosebită de celelalte fete.

Ea rîse pentru a-și ascunde încurcătura.

– O! Vei vedea o mulțime ca mine în adunare, de asemenea și băieți. Mai cu seamă tinerii sînt aceia care vin acolo, sînt sigură că îți vor plăcea. Dar numai eu sînt aceea care am luat tot timpul, adăugă ea, scuzîndu-se. Vorbește-mi acum de tine, Jean.

El ridică din umeri.

– O! Nu prea îmi place să vorbesc de mine, și apoi nu e mare lucru de spus. De altfel mi se pare că nu reușesc să mă stabilesc după întoarcerea mea din aviație. Am fost acolo, departe, timp de trei ani, în insulele Neerlandeze și în cele învecinate.

– Și îți plăcea?

– Să-mi placă? repetă el cu un aer sălbatic. Mă gîndesc că sub unele aspecte nu era rău; dar eram mai degrabă în locuri insalubre. Băștinașii erau foarte buni cu noi. Am învățat puțin limbajul lor, pentru că am stat printre ei.

– N-ai fost niciodată rănit? întrebă ea cu sfială.

– Nu. N-am suferit decît de ușoare tulburări de vedere; cred că era din pricina soarelui. Acum este în ordine, dar am avut noroc, adăugă el gînditor. Într-o zi, un avion japonez a lansat o bombă chiar în mijlocul nostru. Doi camarazi ai mei au fost făcuți bucăți și eu m-am ales doar cu o zgîrietură! Este extraordinar, nu știu cum am scăpat. Curat noroc! Asta-i tot.

Genoveva îl privi cu un aer grav.

– Așa gîndești, într-adevăr? întrebă ea. Nu ți-a venit niciodată în minte că poate a fost intervenția lui Dumnezeu? Poate ți-a crutat viața pentru un motiv deosebit.

Jean rîse din toată inima.

– Nu! Tinerică domnișoară, te înșeli. Nu cred că Dumnezeu a avut timp de pierdut pentru mine. În tot cazul, niciodată n-am avut timp să mă ocup de El, în felul acesta. O! nu lua acest aer scandalizat, nu sînt un păgîn, dar în război nu vezi rău lucrurile atroce și aceasta nu prea te apropie de Dumnezeu. Dar se pare că vrei să știi multe asupra acestor subiecte, adăugă el deodată. Spune-mi deci, pentru ce îngăduie Dumnezeu războaiele?

Genoveva a rămas gînditoare. Era o întrebare foarte dificilă pentru cineva atît de neexperimentat ca ea.

– De fapt, zise ea în sfîrșit, cred că noi sîntem aceia care atragem războaiele asupra noastră, dacă te gîndești bine. Ar fi pace dacă toți oamenii, pretutindeni, ar primi pe Domnul Hristos, nu-i așa?

Jean nu părea dispus să discute problema sub acest aspect; el a făcut un efort pentru a schimba subiectul. Între timp au sosit la sală și bucuria Genovevei își atinse culmea.

– Iat-o, exclamă ea, arătînd o clădire discretă a cărei intrare dădea în stradă. Iată locul unde am găsit pe Domnul Hristos, dar mai degrabă aș vrea să spun, locul unde m-a găsit Domnul Hristos. Jean, sînt sigură că Îl vei iubi.

– Hm! Jean avea un aer îndoielnic. Totuși el a urmat-o în timp ce ea urca în grabă treptele care

duceau la ușa de intrare.

Mai repede decît ar fi avut timp să se exprime, o mulțime de amintiri au năvălit în gîndul Genovevei: ea își reamintea seara cînd pentru prima dată a trecut pragul acesta cu Doreta, numai din întîmplare. Ah, nu! Ea știa acum că Dumnezeu a fost Acela care, în harul și în îndurarea Sa, a condus-o acolo, pentru ca să aibă parte de minunata mîntuire oferită de Fiul Său Preaiubit. Ea auzea venind dinăuntru glasul familiar al pastorului Ransome: el se ruga. Un tînăr ieși în întîmpinarea lor cu o cîntare în mînă; era tot acela care le invitase să intre, pe ea și pe Doreta...

– Cum! Genoveva! exclamă el plin de bucurie. Iarăși în mijlocul nostru! Domnul fie binecuvîntat!

Genoveva îi strînse mîna călduros.

– Da! Ce răspuns minunat din partea Domnului! zise ea cu ardoare. Iată unul dintre prietenii mei, Jean Lynton.

Tînărul cu cîntarea îi ură bun venit cu cea mai mare cordialitate.

– Nu se putea să alegi o mai bună seară pentru a veni – este o adunare pentru tineri, lămuri el. Sînt sigur că vă veți bucura.

Jean nu se compromise. La drept vorbind, se simțea destul de încurcat. Cînd el propusese Genovevei s-o însoțească la biserică, nu prevăzuse deloc că va întîlni un astfel de entuziasm. Mai degrabă el se hrănise cu gîndul că va reuși s-o convingă să nu meargă la nici o slujbă bisericească și să petreacă seara cu el. Dar abia a văzut-o și și-a dat seama că trebuia să părăsească această idee.

– Practic, localul este plin, continuă vigilentul

portar. Cred că au rămas cîteva locuri în fund de tot, la pervazul ușii. Haidem acolo, e momentul.

Rugăciunea s-a terminat. El a întredeschis ușa ca ei să se poată strecura; Genoveva și Jean alunecară în tăcere pe ultima bancă. Genoveva s-a recules într-o atitudine respectuoasă: ea știa că Domnul era în acest loc. Jean privi cu curiozitate în jurul lui. Da, ceea ce spusese tipul de afară era adevărat, sala era plină și erau mai cu seamă tineri. El crezuse că a merge la biserică era o trecere de timp pentru oamenii în vîrstă, dar era lucru vădit că veneau și tinerii, cel puțin de cîteva ori. El aruncă o privire la ceas. Trecuse bine de ora șapte. Ei au lipsit deci o bună parte din slujbă și chiar dacă pastorul vorbea o jumătate de oră sau mai mult, totul avea să se termine înainte de ora opt și jumătate... Jean se instală cît mai bine pe locul său, care, observă el, putea să fie conceput după un model mai confortabil; pe urmă începu să mediteze la atracția tinerei fete așezată alături de el. Era ciudat că se simțea atras de această fată, deși a întîlnit altădată atîtea altele ale căror gusturi și interese corespundeau cu ale lui – căci în ceea ce privește plăcerile și distracțiile, Genoveva era atît de departe de el, ca răsăritul de apus. Cu toate că el nu împărtășea în nici o măsură înclinările ei, el simțea o reală plăcere în tovărășia ei. Desigur, pentru nici o altă fată n-ar fi fost gata să suporte încercarea unui serviciu religios, și aceasta cu singurul scop de a sta cu ea o oră sau mai mult; la drept vorbind, el nu cunoștea nici o altă fată pentru care era necesar un astfel de lucru. El se întreba care erau sentimentele Genovevei în privința lui.

Genoveva părea că uitase cu totul de prezența lui Jean Lynton. Inima ei plutea în bucuria părtășiei creștine regăsită și sufletul însetat sorbea fiecare din cuvintele predicatorului. Din momentul din care pastorul s-a ridicat, Genoveva nu-l mai slăbise cu privirea. El vorbea cu aceeași notă de convingere, cu același ton stăruitor ca în seara cînd îl auzise pentru prima dată. Solia lui era din a doua carte a lui Samuel de la capitolul 18, întrebarea regelui David în privința fiului său Absalom: *„Tînărul Absalom este bine, sănătos?“* În cîteva cuvinte, el a situat textul în cadrul istoric; pe urmă, într-un fel direct, obișnuit, a scos aplicarea.

– *Este pace pentru tînăr?* întrebă el provocator și sincer. *Este pace pentru tînăra fată? Căci această întrebare trebuie să ve-o punem vouă, fetelor tinere, ca și tinerilor băieți. Este pace pentru tînărul care caută astăzi să înfrunte viața prin propriile sale puteri, cu bucurie? Este pace pentru tînărul care se lansează în toate greutățile vieții, cu ispitele și cursele sale, fără o putere mai presus de el pentru a-l călăuzi și a-l îndrepta? Voi știți răspunsul tot așa de bine ca și mine. Ați văzut destui oameni naufragiind cu privire la viața lor; ați avut voi înșivă prea multe înfrîngeri. Permiteți-mi să vă spun că nu este pace pentru nici un tînăr băiat, pentru nici o fată tînără care merge în viață fără Isus Hristos. Ce vă veți face? Viața voastră, este ea salvată? Este pace pentru sufletul vostru? Puteți să vă înșelați pe voi înșivă și să gîndiți că sînteți în perfectă siguranță în această viață, dar ce este cu veșnicia? Presupun că nimeni în această sală n-ar îndrăzni să pretindă că este fără păcat; ori Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune că plata*

păcatului este moartea. Este pace pentru voi? Sînteți voi izbăviți de mînia lui Dumnezeu care se va abate peste fiii neascultării?... Izbăviți de judecata pe care Dumnezeu, în dreptatea Sa, o va face asupra păcatului și a răului? Bărbații, femeile – au căutat să găsească locuri de scăpare pentru sufletele lor, dar nu este nici o siguranță pentru cel ce spune că are o religie. Numai în Hristos veți găsi odihnă pentru sufletul vostru. El este scăparea noastră, pentru că El a purtat pentru noi mînia și judecata lui Dumnezeu; doar dacă sîntem în Hristos avem pace pentru noi.

Predicatorul cerceta cu privirea pătrunzătoare mulțimea fețelor dinaintea lui, ca și cum ar fi vrut să descopere pe aceia cărora le-ar fi fost destinată solia lui, în chip deosebit.

– Tinere! strigă el terminînd, este pace pentru tine sau ești încă în păcatele tale? Ai venit să te așezi la adăpostul sîngelui răscumpărător al Domnului Isus Hristos, al acestui sînge care a fost vărsat pentru tine la crucea de pe Golgota? Primește pe Isus Hristos și vei fi mîntuit pentru timp și veșnicie. Nu vrei să-L primești acum? Este cineva astă-seară, aici, care vrea să spună:

„Stăpînul meu blînd și duios,
Fărădelegea mea Tu ai purtat
Și acum, vin ca un păcătos,
Să-Ți mulțumesc că m-ai iertat.
Eram pierdut în drumul meu,
Dar m-ai chemat la Tine
Și m-ai primit, prin harul Tău,
Dîndu-Ți Tu viața pentru mine!“

Nu poți să-ți permiți a amîna pentru mai tîrziu. Cine vrea să vină acum?

Un tînăr din mijlocul sălii se ridică.

– Eu! zise el cu o voce care făcu să tresară toată asistența.

Genoveva, cu ochii mari, se ridică pe bancă. Fața ei exprima în același timp uimirea și bucuria.

– O! Jean! șopti ea. Este fratele meu, Filip!

CAPITOLUL 13
După adunare

După terminarea slujbei, cînd auditoriul începea să se împrăștie, Genoveva căută să-și croiască o trecere spre estrada unde aștepta Filip. La fiecare pas ea era oprită de persoane care o cunoșteau și doreau să-și exprime bucuria lor de a o revedea. Jean mergea tăcut în urma ei. Genoveva era atît de înflăcărată, încît de cele mai multe ori uita să-l prezinte, iar el părea destul de încurcat de această mulțime.

– O, Filip! Ea a ajuns lîngă fratele ei și într-un fericit elan îl îmbrățișă. Sînt atît de fericită!

Filip deschise ochii mari. Sora lui era, în adevăr, ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă.

– Genoveva! Ce faci tu aici? Credeam... El îi privea uimit.

– Este Jean, începu Genoveva, în chip de lămurire. El a venit să mă ia să mă ducă la biserică astă-seară și astfel am putut să vin. Sînt așa de bucuroasă că am fost aici, Filip.

– Trebuia să fac așa, zise el calm; părea că are ceva nou în glas, o notă de hotărîre, de gravitate.

Genoveva aprobă. Ea înțelegea perfect și Filip știa asta; cuvintele erau de prisos.

– Te întorci acasă cu noi? întrebă ea în sfîrșit.

– Mulțumesc Genoveva, dar aș vrea să mai stau

de vorbă despre toate aceste lucruri cu pastorul. Voi veni mai tîrziu.

– Bine; noi plecăm acum. Am promis mamei să aduc pe Jean la cină și presupun că ea ne așteaptă. Am să te văd mai tîrziu, Filip.

Cei doi tineri se aflau, în sfîrșit, în stradă; aerul proaspăt și răcoros a readus-o brusc pe Genoveva la realitate. Și cînd Jean a luat-o de braț, ea avu deodată conștiența prezenței lui; ea a fost atît de absorbită de Filip, încît aproape îl uitase.

– Sper că n-am fost prea nepoliticoasă cu tine astă-seară, Jean, începu ea. Dar a fost așa o surpriză să-l văd pe Filip aici. O, ce minunat că el a primit pe Isus Hristos! Spune-mi, Jean, nu te-ai gîndit la predică?

Jean o privea cu un aer jenat.

– Preferi să fiu sincer sau politicos? zise el cu o grimasă.

– Dacă poți, amîndouă, zise Genoveva rîzînd; dar mi-ar plăcea să știu exact ce gîndești. Spune.

– Nu neg că acest tip știe să vorbească, dar după părerea mea, face multe întorsături pentru nimic.

– O, Jean! Cum poți să spui așa ceva? protestă Genoveva. Nu este destul de important să știi în ce stare te afli înaintea lui Dumnezeu? Nu te îngrijorezi de locul unde îți vei petrece veșnicia?

– Presupun că da, admise el, dar nu e mare lucru de făcut, la urma urmei, decît să duci o viață corectă atîta timp cît ești pe pămînt și să nădăjduiești că dincolo este mai bine. Iată filozofia mea!

– Te gîndești totuși că binele pe care ai putea să-l faci ar fi de ajuns în ochii lui Dumnezeu, nu-i așa? Biblia ne spune că noi nu sîntem mîntuiți pe temeiul

faptelor bune pe care le-am făcut. Jean, dacă depinzi de faptele tale bune pentru mîntuire, ești pe un teren foarte instabil.

El rîse.

– Nu-ți mai face gînduri în privința mea, totul va fi foarte bine. Sînt sigur că va fi de ajuns să fac doar un mic semn amical acestui bătrîn Sfîntu-Petru, pentru ca el să-mi deschidă porțile de mărgăritar – și dacă nu va vrea – ei bine, voi fi cel puțin la căldură în locul celălalt, adăugă el glumind.

Genoveva nu rîse.

– Mi-ar plăcea să nu glumești cu aceste lucruri, zise ea grav. Pentru mine este ca și cum cineva și-ar bate joc de Dumnezeu.

– Îmi pare rău, Genoveva, reluă el cu seriozitate. N-am avut intenția să te rănesc în sentimentele tale. Dar în chip cinstit vorbind, nu văd pentru ce m-aș îngrijora! Părinții mei sînt niște obișnuiți ai bisericii și eu însumi am fost regulat pînă în momentul înrolării în armată. Ținînd seama cum stau lucrurile, socotesc că nu stau tocmai rău, în comparație cu unii care își risipesc viața. Nu pretind că sînt desăvîrșit, dar pot privi în față pe orice om cinstit.

Genoveva nu știa ce să răspundă. Era evident că Jean n-avea nici cel mai mic simțămînt al vinovăției personale. Ea se simțea atît de nevrednică în fața lui Dumnezeu, încît se mira cum putea cineva să se laude cu propria sa bunătate. Desigur, dacă nu se simțea păcătos, cum putea să aibă nevoie de un Mîntuitor? Ea se ruga în inima ei ca Jean să fie adus să-și vadă adevărata stare în fața lui Dumnezeu.

– Se pare că tu nu te vezi că ești păcătos, zise ea după o tăcere.

– Ei bine! În tot cazul, nu așa de rău cum spune pastorul Ransome, observă el cu un aer satisfăcut. Dar ascultă, Genoveva, să nu mai discutăm despre toate acestea. Sînt cu totul dispus să merg cu tine la biserică, dacă tu dorești. Nu putem să fim prieteni? Fața sa era aproape de tot de aceea a tinerei fete; Genoveva a căutat să se depărteze.

– Mă tem că în felul acesta nu se poate, zise ea gînditoare. Interesele noastre sînt prea deosebite. Lucrurile care îți plac ție pe mine nu mă tentează, iar acelea care mă atrag pe mine, ție nu-ți spun nimic.

– Dar eu nu sînt dificil, se grăbi el să spună. Voi face tot ce vei voi. În fond nu sînt atît de înflăcărat după serate și baluri, dar cînd cineva nu are ceva mai bun de făcut, își petrece timpul în felul acesta. Dacă vrei să știi, în realitate te doresc pe tine, adăugă el în felul lui direct.

Genoveva roși fără voia ei.

– Bun! dacă tu vezi lucrurile astfel...

Între timp au ajuns acasă. Genoveva s-a oprit o clipă în fața ușii.

– Jean, te rog să fii drăguț să nu vorbești despre Filip. Cred că preferă să istorisească el însuși.

Jean a acceptat cu bunăvoință. Cînd au intrat, au găsit cina gata; și pentru prima dată, Genoveva stătea pe divan, în timp ce mama ei servea ceștile cu ceai; toate ofertele de serviciu ale Genovevei au fost respinse.

Iulia era mai însuflețită ca de obicei.

– Ce gîndești despre slujbă, Jean? întrebă ea puțin îngrijorată.

El zîmbi.

– Este greu să judeci după o singură impresie, doamnă Deane. Cred că trebuie să merg de cîteva ori cu Genoveva înainte de a-mi forma o părere.

Iulia era radioasă. Temerile sale s-au potolit. Se pare că Genoveva nu speriase pe tînăr cu toate ciudatele sale noțiuni religioase.

– Știi, Jean, trebuie neapărat să o invit pe mama dumitale într-o după-amiază, să luăm o ceașcă de ceai, zise ea cu amabilitate. De multă vreme intenționam s-o fac. Am să-i telefonez săptămîna aceasta.

– Fumezi? Anton Deane întinse lui Jean cutia sa de țigări. Era un om care vorbea rar, dar cînd oferea o țigară unui musafir, era un semn sigur că acesta era agreat.

– Mulțumesc, domnule Deane. Jean a luat o țigară, dar Genoveva remarcă, nu fără o oarecare satisfacție, că el nu a aprins-o. Și după o oră și ceva, cînd se ridică să plece, el ținea încă în mînă țigara, tot așa cum a luat-o.

Genoveva se simțea obosită; ea se scuză în curînd și se sui în camera ei. După puțin timp, auzi pe Filip întorcîndu-se. El nu s-a oprit mult timp în salon; după cîteva minute el era pe scară, pe urmă ciocăni ușor la ușa sorei sale.

– Intră, zise ea încetișor, și Filip a apărut.

– Te deranjez, dacă aș vrea să stăm puțin de vorbă? întrebă el așezîndu-se în poziția favorită, la piciorul patului. Pentru moment nu mi-e somn.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, zise cu vioiciune Genoveva. O, Filip, parcă nu-mi vine să cred că este adevărat! Totuși era adevărat; expresia feței lui Filip o arăta fără nici o îndoială. A urmat o

scurtă tăcere, apoi Filip a început să vorbească liniștit, cu convingere; și cuvintele lui au înduioșat inima Genovevei.

– Este ciudat, Genet, dar predica de astă-seară a fost pregătită pentru mine. Nu pot să-ți spun cum m-am simțit cînd mergeam la adunare. În fond, îmi era teamă. Știam că odată trebuie să întîlnesc pe Dumnezeu și nu eram gata. Pe urmă mi-a venit un gînd groaznic: dacă trebuia să întîlnesc pe Dumnezeu în noaptea aceasta? N-aveam nevoie de un pastor pentru a-mi spune... știam, fără cea mai mică șovăire, că sufletul meu ar fi fost în iad, dacă muream în noaptea aceasta. El își frămînta mîinile, fără să vrea, la reamintirea intensității conflictului său spiritual.

– Mi-am amintit de ceea ce mi-ai spus tu cu privire la sala de adunare și m-am dus acolo pentru a găsi odihna sufletului meu. Și am găsit-o, zise el simplu. În timp ce pastorul vorbea, am văzut pe Hristos tot așa de limpede cum te văd pe tine și L-am auzit chemîndu-mă tot așa de clar cum mă auzi tu pe mine în clipa aceasta. Am început atunci să înțeleg că nu aveam să mă tem de nimic, dacă mă încredeam în El, că El a luat locul meu de păcătos cînd a murit pe cruce pentru a mă mîntui. Și L-am primit ca pe Mîntuitorul meu.

Ochii Genovevei pluteau în lacrimi.

– O, Filip, dacă ai ști cît m-am rugat pentru tine! zise ea emoționată.

– Tu ești minunată. Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns, surioară. Este curios, dar lumea întreagă pare să se fi schimbat în noaptea aceasta. Totul este altfel; totuși, în realitate, eu sînt

cel care m-am schimbat. Acum am un scop în viață, Genoveva, tu nici nu bănuiești!...

– Ce? întrebă ea cu curiozitate.

El a păstrat un moment de tăcere înainte de a răspunde cu un glas grav:

– Vreau să devin misionar.

– Misionar? Genoveva rămase cu gura căscată de mirare. Dar, Filip, cum știi tu?

Părea că nu auzise întrebarea ei. Genoveva îl privea stăruitor; ea avea în fața ei un Filip deosebit de tînărul pe care îl cunoscuse totdeauna. El își pierduse nestatornicia juvenilă, era aproape un adult. Fața îi era palidă, dar hotărîtă și ochii lui aveau o expresie depărtată; el părea pierdut în contemplarea împărățiilor nesfîrșite ale veșniciei, dincolo de marginile strîmte ale camerei în care erau.

– Cred că acea carte, pe care mi-ai împrumutat-o, m-a făcut să mă gîndesc la aceasta. C.T. Studd era un om remarcabil, fără îndoială.

– El avea o credință mare.

– Da. Îmi place pasajul unde se spune: „Dacă Isus Hristos, care este Dumnezeu, a murit pentru mine, nici o jertfă pentru El nu poate fi prea mare pentru mine“. Aceste cuvinte m-au impresionat. Și astă-seară, cînd am înțeles că El a murit pentru mine și cînd L-am primit ca Mîntuitor al meu, L-am auzit spunîndu-mi: „Nu vrei tu să mergi să vorbești și altora?“ Și I-am răspuns: „Da, Doamne, și cum aș putea să fac altfel?“

Obrajii Genovevei ardeau ca focul.

– O, Filip, este minunat că El te-a chemat astfel! Unde vei merge?

– El nu mi-a spus unde. El voia să merg, locul nu contează. Voi merge, nu importă unde, cu El.

Nu erau cuvinte goale; ele au fost rostite cu siguranța aceluia care, după ce a făcut marele pas inițial al credinței, a pus picioarele pe stînca solidă a credincioșiei veșnice a lui Dumnezeu.

– Am vorbit despre aceasta cu pastorul Ransome și am văzut ce am de făcut, voi studia medicina și voi pleca în calitate de medic misionar.

– Aceasta îți va lua mult timp și te va costa scump, remarcă Genoveva cu îndoială.

– Este adevărat, dar voi lupta din greu. Sînt și burse, tu știi. Anul acesta am pierdut în zadar timpul la școală, dar am să-l recîștig.

– Filip, mă gîndesc că tu ești minunat! exclamă Genoveva cu o admirație vădită. Tu ai înaintat deja cu un pas înaintea mea! Tu știi cîte am făcut încercînd să meargă totul bine în casă, încît n-am avut nici cel mai mic gînd pentru sărmanii păgîni din alte țări. Tu mă faci să mă rușinez de mine.

– Nu e nevoie, Genet! Tu faci aici o lucrare minunată. Dacă tu n-ai fi fost aici, eu n-aș fi cunoscut niciodată pe Hristos, vezi tu! Este poate felul lui Dumnezeu de a lucra astfel. Mă gîndesc că El nu ne vrea pe toți în același loc.

– Poate că tu ai dreptate, zise ea gînditoare. Îl privea pe Filip gîndindu-se la ce-i va aduce viitorul ca încercări și greutăți pentru ascultarea chemării Sale. Pe urmă se gîndi la familia care era încă strînsă jos, în salon. Ea știa că tatăl ei avea ambiții pentru Filip.

– Tu ai...? întrebă ea.

– Nu, răspunse el, luînd-o înaintea gîndului ei.

N-am spus nimic tatălui și mamei; le voi spune mîine. N-am să le ascund, Genoveva, dar nu vreau să discut în seara aceasta. M-am gîndit că mi-ar place să închei seara cu tine. Vreau să păstrez amintirea acestei seri totdeauna exact așa.

– Ai avut o idee bună, Filip. Îmi voi aminti și eu totdeauna, adăugă ea încetișor. Dar aș vrea să-ți mai spun că, orice ai întîmpina, versetul 37 de la Romani 8 este totdeauna adevărat.

– Ce spune? întrebă el.

– *„În toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit“*, cită ea cu așa convingere, încît trebuia să rămînă săpate pentru totdeauna în duhul și inima tînărului băiat.

– Îmi voi aminti, zise el încetișor.

Genoveva se ridică.

– Filip, m-am gîndit ... am putea să ne rugăm împreună înainte de a pleca. Sînt atîtea lucruri pentru care trebuie să-I mulțumim, nu-i așa?

El a venit alături de ea și a luat-o de mînă.

– Doresc, zise el cu o voce înăbușită.

Ei au îngenuncheat împreună și Duhul Sfînt, care mijlocește El Însuși pentru copiii lui Dumnezeu, a luat rugăciunile lor șovăitoare pentru a le înfățișa la Scaunul harului. În seara aceasta totul este bine, dar mîine?

Intuitiv, ei au simțit că harul care lucrase izbăvirea în seara aceasta va fi suficient pentru a doua zi și în această încredere, le-a fost dat să-și poată înfățișa viitorul cu bucurie.

CAPITOLUL 14

Tată și fiu

– Tată, aș vrea să-ți vorbesc, dacă îmi acorzi cîteva minute.

Filip tocmai își închisese servieta; el privea pe tatăl său, așezat de cealaltă parte a mesei, bînd a doua ceașcă de cafea cu o plăcere vădită.

– Bine, băiatule. Începe îndată dacă vrei. De fapt Anton Deane era preocupat puțin de viitorul celui mai tînăr fiu al său și dorea să pună lucrurile în rînduială cu el. Notele de la sfîrșitul anului nu au fost atît de bune cum sperase. El avea toate posibilitățile în toate ramurile, este adevărat, dar profesorul socotea că poate mai mult. Anton voia să încerce să convingă pe fiul său de importanța cu care pornea, dacă dorea să ajungă în vîrful ierarhiei. Căci Anton Deane hotărîse ca fiul său să atingă culmea. Nu degeaba Iulia spunea că Filip albise părul tatălui său. Nici de Roger nu prea era mîndru: acest tînăr reușise foarte bine în felul lui; totuși el simțea că aroganța și mulțumirea de sine a primului născut, care trebuia să fie urmașul său, mergea fără îndoială în fața unei căderi; și cînd Roger devenea prea nesuferit, el îi prezicea că aceasta se va produce în curînd. Filip era altfel. El știa că acest băiat avea aptitudini mai înalte decît mijloacele și că poseda îndeajuns puterea de caracter și stăruința încăpățînată, pentru a-și face drum în lume. El avea

ambiții pentru Filip.

– Aș prefera să fii singur. Aș vrea să pun în ordine unele lucruri cu tine.

– Sfat secret? strecură Roger, totdeauna gata să adauge un cuvînt. De fapt, de cînd tachinările sale și-au pierdut efectul asupra Genovevei, acum se îndreptau asupra fratelui mai mic. Nouă ne place dramaticul, nouă ăstora, colegii, nu-i așa?

– Bine! azvîrli vorba mama sa, pe un ton mișcător. Sper că vei avea mai mult de spus decît dacă sîntem toți împreună. În timpul mesei, abia dacă ai rostit două cuvinte, Filip. Vei face mai bine să te supraveghezi, altfel vei ajunge un băiat bătrîn, morocănos, mai înainte de a-ți da seama.

Genoveva se simțea ispitită să-i ia apărarea, dar socoti că e mai prudent să tacă. Ea era sigură că el prefera să ducă singur bătălia și în acest moment avea prea multe lucruri în mintea ei pentru a se arunca într-o discuție zadarnică, așa că schimbă cu dibăcie subiectul.

– O, mama, era să uit!... Mi-a telefonat Jean azi-dimineață la birou; a zis că va veni astă-seară la ora șapte și jumătate ca să mă conducă la studiul biblic. Presupun că este în ordine?

– Firește! răspunse mama sa. Ah! Acest Jean, ce băiat simpatic! Dacă vrei să știi părerea mea, dragă Genoveva, el arde de dragul tău! Sper că tu te porți cu el cum se cuvine. Nu-i impune prea multe servicii religioase, ai să-l îmbolnăvești, să știi!

Genoveva zîmbi.

– Nu te îngrijora, mamă; noi ne înțelegem foarte bine. Trebuie să termin cu vesela, altfel el o să fie aici înainte de a fi eu gata.

Trecînd de la vorbă la fapte, ea s-a ridicat de la masă și a făcut ordine rapid.

– Bine! Haide în biroul meu, flăcăiașule, zise Anton luîndu-și chibriturile. Dacă ai ceva pe conștiință, să te descarci cît mai repede.

Filip s-a ridicat. Înainte de a ieși, a întors ușor capul spre Genoveva și au schimbat o privire de simpatie. Sora lui se va ruga pentru el, știa bine. Filip și-a urmat tatăl în birou și a închis ușa după el. Anton s-a instalat în fotoliul său favorabil și își privea fiul cu curiozitate.

– Ei?

Filip, aplecat pe brațul unui scaun, în fața tatălui său, manifesta semne de nervozitate.

– Am să-ți spun unele lucruri, tată, și vreau s-o iau de la început. Ieri seară am fost la biserică, la sala de adunare unde merge Genoveva, și mi s-a întîmplat ceva.

– Hm! făcu Anton cu suspiciune. Nu cumva vrei să spui că au reușit să te vrăjească?

Filip clătină din cap.

– Nu, nu este așa, zise el calm. De fapt mă gîndeam de multă vreme la lucrul acesta și noaptea trecută am ajuns la o hotărîre. Tată, vreau să-ți spun că ieri seară, la această adunare, m-am hotărît pentru Hristos.

– Ce? Anton Deane aproape sări din fotoliu. Trebuie să fii nebun, Filip! Cred că ți-ai pierdut mintea.

– Nu, tată, dimpotrivă, cred că este cel mai cuminte lucru pe care l-am făcut vreodată.

Anton lăsă capul pe spate și rîse fără bucurie.

– Haidade! Ia te uită ce istorie, aruncă el pe un

ton de batjocură usturătoare. Să ne închipuim scena; prins în jocul „frecventărilor bisericii"! În viitor trebuie să-ți cumpăr o robă și tot echipamentul!

Mușcătoarele lui cuvinte au făcut pe tînărul băiat să roșească.

– Tu nu știi cît costă să te hotărăști pentru Hristos, altfel n-ai vorbi așa. Aceasta nu este pentru un laș.

Ceva din expresia hotărîtă a lui Filip opri poate pe Anton, căci au trecut minute lungi de tăcere înainte de a vorbi iarăși.

– Și ce intenționezi să faci? A merge la biserică și a cînta cîntări creștinești tot restul vieții, presupun, și a aștepta să primești o cunună în cer, după ce mori, etc.

– Nu, desigur. Ceea ce vreau să-ți spun, tată, este că vreau să devin misionar.

– Să devii, ce? Anton Deane, care tocmai voia să aprindă o țigară, a rămas ca pietrificat, pînă ce flacăra i-a atins degetele și el aruncă chibritul. Repetă!

– Doresc să fiu misionar, spuse iarăși calm Filip. Hristos m-a chemat la această lucrare; trebuie să merg.

Ochii tatălui se micșorară și o expresie urîtă a trecut pe fața lui.

– Încă unul din acești nebuni orbi, zise el cu dispreț. Cine s-ar fi putut gîndi că apelul: *„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură"*, era pentru zilele noastre, pentru generația noastră?

A fost rîndul lui Filip să fie surprins.

– Se pare că tu cunoști ceva din Biblie, remarcă

el rapid.

– Ei și? zise tatăl lui, supraveghindu-se; apoi deodată, lăsînd la o parte orice prudență, el zise: da, aceasta te va surprinde, poate, dar să știi că atunci cînd eram de vîrsta ta, cunoșteam mai bine Biblia decît vei reuși tu, probabil, s-o faci în zece ani de acum înainte. Și mai știu încă destul din ea pentru a combate fiecare din argumentele tale.

– Deci tu nu crezi Biblia? întrebă Filip fixînd asupra lui o privire pătrunzătoare.

– Desigur că nu! Am părăsit totul de multă vreme, a fost răspunsul său tranșant. Nu este nimic în ea pentru un om care vrea să-și croiască un drum în lume; tu însuți vei descoperi lucrul acesta, mai curînd sau mai tîrziu.

A urmat o scurtă tăcere. Filip vedea pe tatăl său într-o lumină deosebită. Niciodată mai înainte nu-l auzise vorbind astfel; nici măcar nu și-ar fi închipuit că a fost așa familiarizat cu Biblia. Ce ascundea el de atîția ani sub aspectul lui posac și rezervat?

– Am reușit în lume din momentul în care am lăsat Biblia și religia, urmă el, ca și cum ar fi vrut să se justifice în ochii fiului său. Am avut tot ce-am dorit, n-am făcut un tîrg rău.

– Și n-ai regretat niciodată hotărîrea ta? întrebă Filip ațintindu-și privirea pe fața lui.

– Nu, de ce aș fi regretat? și cu un efort pentru a relua ofensiva, continuă: și ce gîndești să faci pentru a realiza proiectele tale smintite?

– Ei bine, tată, am intenția să studiez medicina, pe urmă voi pleca în slujba de misionar medic!

Tatăl lui își strînse buzele.

– Tu știi, fără îndoială, că trebuie bani pentru

studii de medicină! Și mă gîndesc că tu aștepți să le plătesc eu.

Filip clătină din cap.

– Nu, zise el cu un ton hotărît. Nu-ți cer să mă ajuți! Mă voi descurca singur.

– Cum?

– Sînt burse.

Anton mormăi.

– Hm, da! Judecînd după notele acestui trimestru, trebuie să muncești mai sîrguincios, tinere.

Filip își mușcă buzele.

– Știu că n-am făcut ceea ce puteam face și-mi pare rău. Dar acum totul s-a schimbat. Am un scop în viață și, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi reuși.

Anton Deane examină cu atenție susținută pe fiul său prin norul de fum al țigării. Ceva în glasul tînărului băiat îl impresionă; trăsăturile hotărîte ale gurii arătau în chip vădit că noul elan de care era însuflețit nu se datora unei simple emoții trecătoare. Văzînd că nu cîștigase nici o influență asupra fiului său, Anton schimbă tactica cu dibăcie.

– Ascultă-mă, băiatul meu, începu el cu un lăudabil efort de a părea calm și grav. În realitate n-am nici o obiecție ca tu să faci medicina. Voi fi chiar foarte mîndru ca fiul meu să aibă o placă purtînd numele său pe strada Collins. Cred că tu ești foarte hotărît să faci aceste studii. Bine, să fim raționali: eu sînt gata să plătesc toate cheltuielile tale, să sprijin toate nevoile tale pe tot timpul cît durează studiile și să-ți dau cu larghețe banii de buzunar, astfel încît să faci și economii, însă cu o condiție: să-mi promiți că nu te vei angaja niciodată misionar.

Răspunsul lui Filip țîșni fără cea mai mică urmă de șovăire.

– Mulțumesc foarte mult, tată, dar tu nu înțelegi. Pentru că sînt chemat a fi misionar, de aceea doresc să devin medic, vezi tu?

– Atunci nu vei primi nici un ban de la mine, tăie scurt tatăl său. Totul s-a sfîrșit între noi.

Filip se ridică.

– Presupun că nu mai este nimic de spus. Știm exact unde sîntem.

Anton îl privi: el stătea acolo, în fața lui, tînăr, mare, drept; un băiat cu care puteai să te mîndrești, își zise el; un băiat care ar ajunge departe. Ei au fost totdeauna buni tovarăși, el și Filip, dar acum îi despărțea o prăpastie. I s-a părut deodată că toate aceste ambiții, toate nădejdile sale, cele mai scumpe, s-au prăbușit la picioarele sale. Umerii i s-au lăsat mai jos și, cu aerul obosit, abătut, își lăsă capul în palme.

– Mă gîndesc că tatăl tău nu mai contează prea mult pentru tine, zise el cu voce scăzută.

Ceva din glasul lui a mișcat inima lui Filip. Tatăl său lăsase să-i cadă masca de nepăsare și dispreț; el nu mai era decît un om zdrobit, dezamăgit. Filip și-a dat seama ce mult interes purta tatăl său viitorului lui. Avea el dreptul să-l dezamăgească astfel? El șovăi o clipă. El putea să suporte totul: împotrivirea, batjocura, pedeapsa, dar să nu vadă pe tatăl său în această stare... El era încă atît de tînăr și hotărîrea pe care o luase era atît de importantă. Fruntea i s-a acoperit de sudoare; el strînse pumnii pînă i-au intrat unghiile în carne. Ce trebuia să-l stăpînească? Dorințele tatălui sau porunca Domnu-

lui Hristos? Mai tîrziu, cînd își reamintea evenimentele din seara aceea memorabilă, el nu putea să-și dea seama cum îi dăduse Dumnezeu biruința; dar totodată a păstrat convingerea că acolo, aproape de tot, Genoveva, în genunchi, se ruga pentru el ca să nu fie înfrîntă credința sa.

– Tată, am primit o chemare și trebuie să ascult. Tu nu ai vrea ca eu să lucrez altfel, nu-i așa?

N-a venit nici un răspuns. Filip șovăi o clipă, apoi întorcîndu-se, el părăsi camera, închizînd ușa în urma lui. Anton Deane rămase singur. Filip a spus după aceea sorei lui:

– Trebuie să ne rugăm pentru tata, Genoveva. Cred că el a iubit pe Domnul altădată. Acum nu-L mai iubește; dar nu cred că în fond este fericit. N-ar fi ceva minunat dacă ar ajunge să cunoască și el pe Domnul Hristos ca Mîntuitor al său?

– O, Filip! strigă vioi Genoveva. Da, să ne rugăm pentru el și să stăruim pînă ce Domnul va răspunde la rugăciunile noastre. Tata va fi greu de cîștigat, dar nimic nu este cu neputință pentru Dumnezeu.

– Sînt încredințat! zise Filip.

– Și, Filip, zise Genoveva abia șoptind, vrei tu să ne rugăm și pentru Jean? Este un băiat atît de amabil și îl iubesc mult de tot. Singurul lucru care-i lipsește este că nu e credincios și se pare că nu simte nici cea mai mică nevoie de Hristos.

El dădu din cap cu înțelegere.

– Mă gîndeam că aceasta are mare importanță pentru tine, răspunse el. Tu poți conta pe mine, surioară. Noi ne vom uni la rugăciune.

Și ei s-au rugat...

CAPITOLUL 15

Încă o întrevedere

– Alo! Doreta! Genoveva cobora pe strada Collins pentru a merge la birou, cînd s-a întîlnit față în față cu vechea ei prietenă. Ce bine îmi pare că te văd!

– Eu nu pot să spun tot așa. Doreta o privea cu răceală.

Surprinsă de această vădită ostilitate, Genoveva spuse:

– Dar, Doreta, ce este cu tine?

– Mă mir că îndrăznești să te uiți în fața mea, continuă tînăra fată cu o indignare crescîndă. Dar, în adevăr, acesta-i felul de a lucra al vostru, al creștinilor. Am înțeles totul, te asigur.

– Doreta, ripostă brusc Genoveva, explică-te, te rog. N-am nici cea mai mică idee despre ce este vorba.

– O! Nu? Ia te uită, mergi pe la spate, îmi răpești pe cel mai bun prieten al meu și pe urmă pretinzi că nu știi despre ce este vorba?

Genoveva izbucni în rîs.

– O, Doreta! Nu fi caraghioasă. Eu nu ți-am luat prietenul tău; presupun că vorbești de Jean.

– Nu mă așteptam la un astfel de lucru din partea ta, Genoveva. Dar aceasta arată cum nu poți să te încrezi în cea mai bună prietenă. Noi ne simțeam așa de bine împreună, eu și el, pînă în momentul

cînd tu m-ai eclipsat.

Genoveva ar fi putut să-i spună ceea ce gîndea Jean cu adevărat despre ea, dar se abținu. Ea a căutat mai degrabă să clarifice situația în ceea ce o privea pe ea.

– Adevărat, Doreta, nu pot face nimic în privința aceasta. S-a întîmplat că l-am întîlnit fără să mă gîndesc; și dacă el preferă să mă însoțească la biserică, decît să meargă la cocktailuri cu tine, nu pot să-l împiedic, nu-i așa?

Ochii Doretei scăpărau de mînie.

– Tu îl vei duce prea departe pînă într-o zi, o înștiință ea; și cînd se va fi săturat de servicii religioase, îl voi culege eu în trecere. Nu uita că cine rîde la urmă, rîde mai bine. Pe urmă, dînd capul pe spate, se întoarse și dispăru în mulțime.

Genoveva s-a oprit uluită pe trotuar. Acest mic incident izbucnise ca o bubuitură de tunet pe un cer senin. Ea nu și-a putut închipui niciodată ca Doreta să aibă sentimente așa de urîte... Orologiul de la poștă a sunat ora nouă. Cu o tresărire, Genoveva și-a dat seama că întîrziase. Desigur, poate întrebase cineva de ea în acest timp și-apoi, ei nu-i plăcea să întîrzie.

Ea a fost primită la sosire cu un salut sec din partea domnișoarei Rundle.

– Directorul general a întrebat de dumneata. Vei face bine să cobori imediat. Nu trebuie să-l faci să aștepte.

Genoveva tresări. Ce putea să aibă directorul general la așa oră matinală? Ea își scoase repede pălăria, mantoul și căută block-notesul.

– Pentru a lua note? întrebă ea nervos.

A fi chemat de director sau de unul din șefii biroului central pentru a scrie corespondența sau rapoarte era totdeauna o punere la probă și, lucru ciudat, Genoveva părea să fi avut mai mult decît partea sa în ultimele luni. Ea nu se temea să meargă la domnul Marksman; de acum se obișnuise cu el și avea adeseori discuții amicale pe tema Bibliei, lucru de care Genoveva se bucura. Domnul Marksman nu arăta nici o obiecție; de altfel el era acela care deschidea subiectul. Dar cînd chema directorul general era altceva. Nimeni nu trecea vreodată ușa cu geamuri purtînd inscripția Andrew S. Muray, Director General, fără să fi avut vreun motiv deosebit.

– N-am nici cea mai mică idee de ceea ce vrea, răspunse domnișoara Rundle. Dar ai face bine să mergi imediat. Iată, au trecut aproape cinci minute de cînd te-a chemat și domnul Muray nu este obișnuit ca cineva să-l facă să aștepte.

Genoveva n-a pierdut timpul și după cîteva clipe, abia răsuflînd, ciocănea la ușa biroului directorului general.

– Intră!

Ea a pătruns într-o încăpere mare. Portretele directorilor generali precedenți atîrnau pe pereți și o fixau cu o solemnă demnitate. Andrew Muray, care avea în mîini tot mersul unor afaceri comerciale prospere în plină desfășurare, stătea la o masă în capătul camerei. El și-a înălțat capul cînd a intrat Genoveva.

– Șezi, zise el scurt, arătîndu-i un scaun în fața lui.

Genoveva ascultă. Distanța dintre ușă și birou i s-a părut interminabilă și ea se simțea atît de neîn-

semnată. Privirea pătrunzătoare a directorului o stînjenea; ea își frămînta degetele cu agitație.

– N-ai de ce să te îngrijorezi, o încurajă el cu un zîmbet ușor.

Genoveva se destinse puțin.

– Scuzați-mă, domnule director general, mă tem că am întîrziat în dimineața aceasta.

– Întîrziat? El ridică din sprîncene. Mai degrabă e neobișnuită la dumneata întîrzierea.

– Încerc totdeauna să fiu la oră fixă, răspunse ea șovăielnic.

Directorul a pus tocul jos și-și încrucișă mîinile pe birou.

– Ei bine, domnișoară Deane, vreau să-ți spun că de cîtva timp primesc rapoarte foarte elogioase despre lucrul dumitale. Ai fost chemată de multe ori, în ultimul timp, la biroul central și te-ai întrebat, fără îndoială, pentru ce. Noi avem ceva în gînd: te-am observat și dumneata ai arătat că ești foarte exactă și conștiincioasă și că munca dumitale este de bună calitate. De asemenea, am înțeles cu plăcere că ai fost totdeauna dispusă să faci ore suplimentare; nu te uiți mereu la ceas.

– Vă mulțumesc! Fața Genovevei s-a colorat de mulțumire și surpriză.

– Dacă am înțeles bine, continuă el cu un zîmbet enigmatic, dumneata n-ai fost totdeauna atît de docilă ca în dimineața aceasta. Cred că dumneata ai părerea dumitale proprie asupra unor subiecte și că, dacă e nevoie, lupți singură împotriva unui grup întreg cu privire la aceste principii.

Genoveva zări clipirea lui din ochi și zîmbi la rîndul ei. La urma urmei, directorul general nu era

chiar așa inaccesibil.
– Am fost antrenată uneori în niște discuții, este adevărat, admise ea; dar gîndesc că toți știm acum despre ce este vorba.
– Fii atentă! pentru mine afacerile sînt afaceri și religia este religie; eu nu caut să le amestec pe amîndouă; dar admir pe cei ce au convingeri și nu se tem să le apere. Și acum, domnișoară Deane, aș vrea să-ți spun că, dacă religia dumitale are ceva de-a face cu felul în care dumneata îți îndeplinești lucrul, ei bine, nu pot decît să te încurajez să continui.
– Da! răspunse ea cu hotărîre.
– Ce vîrstă ai dumneata?
– Voi avea 19 ani peste cîteva săptămîni.
El șovăi o clipă. O fată atrăgătoare, gîndi el, care trebuie să aibă mulți prieteni.
– Nu te gîndești, sper, să te căsătorești.
– Nu, domnule director general, spuse ea repede. Dar chiar în acel moment cînd rostea aceste cuvinte, fața lui Jean Lynton apăru înaintea ochilor ei. Ce absurditate, să se gîndească tocmai acum la Jean.
– Nu înainte de a trece cîțiva ani, pentru a nu face o faptă nesăbuită, reluă directorul. Vezi dumneata, cînd noi numim fete tinere la secretariat, ne-ar plăcea să ne asigurăm că ele vor rămîne un timp oarecare.
Genoveva respiră profund.
– Da...
– Dumneata ai auzit, desigur, că secretara mea particulară ne părăsește la sfîrșitul lunii, pentru a se căsători, și la adunarea Comitetului de Direcție,

ieri seară, am hotărît să-ți oferim dumitale acest loc, domnișoară Deane.

– Oh! Ea abia își reținu respirația. Dar credeți că voi fi la înălțime?

– Avem deplină încredere în dumneata, domnișoară Deane, spuse el pe un ton hotărît. Dumneata ești foarte tînără, evident, și acest loc comportă numeroase răspunderi, dar noi sîntem gata să facem acest risc. Și, inutil să mai spun, vei fi bine plătită! Ce părere ai despre această propunere?

– Într-adevăr, nu știu ce să zic, mărturisi ea. Știți, domnule director general, este așa o surpriză! Niciodată nu mi-aș fi închipuit...

– Noi n-am vrea, firește, ca dumneata să iei hotărîrea în chip ușuratic, zise el cu bunăvoință. Dar aș vrea să știu atitudinea – acest loc ți-ar place?

– O, da, desigur! răspunse ea cu căldură, dar ... pot să vă dau răspunsul mîine?

Genoveva învățase că era un lucru cuminte să caute a fi dirijată prin rugăciune înainte de a lua o hotărîre importantă.

– Cînd vei voi, domnișoară Deane. El se ridică și îi întinse mîna. Țin să-ți mulțumesc pentru munca depusă în casa noastră de comenzi, pînă în prezent, și să-ți spun că, personal, aș fi foarte mulțumit dacă dumneata te-ai hotărî să accepți acest post.

– Mulțumesc, domnule director general. Genoveva ieși. Inima îi bătea cu putere. Ea încercase să fie conștiincioasă în lucrul ei zilnic, dar nimeni nu știa, de altfel, cît de departe era ea de Modelul desăvîrșit pe care-L avea totdeauna în fața ochilor, nici cîte prilejuri de a da mărturie i-au scăpat; nici

de cîte ori, în momente de slăbiciune și neveghere, ea necinstise pe Domnul ei. Ce bucurie de a auzi acum că, cu toată slăbiciunea ei, Domnul S-a folosit de ea. Ea se silise să-și îndeplinească munca cu credincioșie și, într-o foarte mică măsură, să vestească pe Mîntuitorul acelora care nu-L cunoșteau. Și această promovare însemna poate că Stăpînul ei a găsit-o credincioasă în lucrurile mici și era gata să-i încredințeze răspunderi mai mari. Astfel, cu o inimă smerită și recunoscătoare, Genoveva s-a rugat să-i fie dat harul de a stărui.

Noua ei numire s-a răspîndit cu rapiditate; toți s-au grăbit cu urări și felicitări. Toți recunoșteau că era „o fată bună“ și că merita. Cei care erau zilnic în legătură cu Genoveva au primit totuși noutatea cu sentimente amestecate; de acum nu o vor mai vedea tot așa de des dacă începea noua slujbă. Consternarea lor era atît de reală, încît însăși Genoveva părea surprinsă. Ea se gîndise că ei vor fi mulțumiți să scape de ea. Chiar liftierul părea puțin abătut.

– O să-mi lipsiți, domnișoară Deane, zise el. Acum nu voi mai avea în fiecare săptămînă hîrtiuța mea.

– Oh! Cred că voi găsi atîta timp să schimb cîteva cuvinte cu dumneata, Joe, îl asigură ea. Și voi continua să-ți dau în fiecare săptămînă foița. Sînt mulțumită că te interesează. Genoveva își făcuse obiceiul să-i dea în fiecare vineri după-amiază un tratat evanghelic. La început îl primise aproape în silă, dar acum el părea că îl așteaptă cu plăcere.

– Sînt, într-adevăr, lucruri bune în aceste hîrtii: ele sînt o rază de nădejde pentru un om ca mine.

Veți reuși, probabil, să mă convertiți curînd.

– Chiar doresc, zise ea cu o sinceritate care-l impresionă.

Vestea apropiatei mutări a Genovevei a fost primită cu tristețe la 526.

– O să ne simțim pierdute de tot fără tine, Genoveva, remarcă Linda Turner. Tu ne însuflețeai pe toate. Nu vom mai avea nici un subiect de discuție cînd tu vei fi departe.

– Ce mult ai să-mi lipsești, fonfăi pe nas Rita. Trebuie să mărturisesc că tu făceai cea mai mare parte din munca mea. Tu m-ai răsfățat!

– Hm! interveni domnișoara Rundle, cu asprime. Cred că aceasta este adevărat pentru fiecare din voi; de acum trebuie să întoarceți o pagină nouă. Nu sînt de acord cu dumneata, Genoveva, în toate privințele, dar trebuie să spun că ai devenit o bună lucrătoare și sînt sigură că vei continua.

– Este foarte drăguț din partea dumneavoastră să spuneți așa ceva, domnișoară Rundle, răspunse politicos Genoveva.

– Cum o să pot trăi fără micile noastre vorbării, Genoveva? întrebă Daisy Anderson cu o notă de reală îngrijorare în felul ei hazliu. De fiecare dată cînd ascult predica, mi-aduc aminte că și tu mi-ai ținut una.

– Trebuie să mă însoțești la o adunare, Daisy, sugeră Genoveva.

– Eu am să vin, strigă una din tinerele fete, pe neașteptate.

Rosa Wilson, „micuța“, cum continuau s-o numească, părea foarte gînditoare; gîndul ei nu era la muncă, ochii ei urmăreau pretutindeni pe Geno-

veva unde mergea și, cînd aceasta a spus că va merge la casa de bani să depună o listă de rapoarte, Rosa și-a amintit deodată că și ea are cîteva dosare de aranjat. A ieșit după Genoveva, dar părea destul de rău dispusă.

– Pot să te ajut, Rosa? Genoveva privi pe tînăra fată și observă cu oarecare mirare că avea ochii plini de lacrimi. Ce este?

– Oh, domnișoară Deane, explodă ea. Sînt atît de tristă că plecați. Ați fost atît de bună cu mine. Nu știu ce voi face fără dumneavoastră.

– Nu plec de tot, Rosa.

– Nu, dar n-o să mai lucrez cu dumneavoastră. Sigur, dumneavoastră nu știți, dar celelalte sînt altfel cînd sînteți aici, ele aproape că vă respectă. Eu mă gîndesc că dumneavoastră sînteți minunată.

Genoveva îi cuprinse umerii cu brațele.

– Rosa, draga mea, în realitate nu este nimic minunat sau bun în mine, trebuie să știi. Tu îți amintești cum eram cînd ai venit tu aici.

– Da, dar acum sînteți cu totul alta.

– Eu sînt deosebită, Rosa, numai pentru că am cunoscut pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor al meu, El este minunat.

„Micuța“ zîmbi printre lacrimi.

– Mi-ar plăcea să am o religie ca a dumneavoastră, domnișoară Deane.

Genoveva prinse prilejul.

– Tu vrei să spui, dragă Rosa, că ți-ar plăcea să cunoști pe Hristos ca Mîntuitor al tău?

– Da, dar nu sînt atît de bună...

Genoveva o îmbrățișă afectuos.

– Tu n-ai nevoie să aștepți pînă ce vei deveni

„destul de bună“. Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să mergi la El și El te va primi așa cum ești. Tu n-ai decît să spui: „Doamne Isuse, cred că Tu ai murit pentru mine“ și să-I dai Lui inima ta.

– Este un lucru care mă reține, zise ea șovăitor. O să aștepte atît de mult de la mine, dacă mi-am dat viața lui Hristos, și presupun că nu mă pot menține la înălțime...

– Și eu m-am tulburat în privința asta altădată, Rosa, a îmbărbătat-o Genoveva. Acum știu că Domnul Isus este în stare, nu numai să ne mîntuiască, dar să ne și păzească de cădere. Eu am făcut această experiență. O! Rosa, nu vrei să-L primești acum?

Rosa Wilson ridică o față scăldată în lacrimi.

– Da, vreau, dacă mă primește, murmură ea.

CAPITOLUL 16

Alegerea Genovevei

Genoveva era îndrăgostită. Ea n-ar fi putut spune exact de cînd, dar își dădea seama acum. Era, probabil, chiar din ziua cînd s-a prezentat ea însăși în fața lui, oferindu-i un tratat în fața catedralei. Ea îl cunoștea pe Jean de aproape un an și în tot acest timp îl privise ca pe un prieten bun, dar nimic mai mult. Desigur, ea a văzut uneori în ochii lui o expresie care vorbea de ceva mai profund și era în comportamentul lui o tandrețe care nu putea fi așteptată de la un simplu camarad, dar Genoveva o ignorase în mod deliberat. Ea îl iubea ca pe un prieten și nu voia să strice prietenia lor.

Cu răbdarea și perseverența unei adevărate iubiri, Jean știa să aștepte pînă ce o coardă corespunzătoare va începe să vibreze în inima Genovevei. El era atent cu toate interesele ei, o însoțea la toate adunările la care dorea să meargă și găsea în acestea o plăcere, pentru că era lîngă ea; îi plăcea pretutindeni în tovărășia Genovevei. Iubea și el persoanele pe care le iubea ea, făcea cu bucurie tot ceea ce dorea ea. Încetase să fumeze, fără efort aparent, nu pentru că ar fi văzut un rău în aceasta, ci pentru că știa că nu-i place Genovevei. Ei aveau lungi conversații și discuții în care trebuia să admită că în nouă cazuri din zece, Genoveva avea ultimul cuvînt. Ei au cercetat, în fond, chestiunea băuturii,

de mult de tot, de cînd Jean abia își amintea; el băuse moderat, iar în cele din urmă, chiar în ceea ce el numea acel „respectabil" obicei, era o primejdie de robie și păcat și din nou, din dragoste pentru Genoveva, renunțase. Problema jocurilor de noroc, a pariurilor, a furnizat de asemenea materialul uneia din cele mai serioase dezbateri.

Tatăl lui Jean era proprietar de cai de curse, bine cunoscut, și Jean simțea obligația de a încerca să justifice principala sursă de venituri a familiei. Genoveva avea argumente care nu admiteau nici o replică; Jean nu găsea nici un răspuns cînd îi spunea categoric că ea nu s-ar atinge de nici un ban cîștigat în felul acesta; dar la sfîrșitul aceleeași săptămîni, doi cai pur-sînge ai lui Jean erau puși în vînzare, spre marea nemulțumire a familiei lui și a prietenilor de altădată. Singura lui explicație era:

– Fac ordine în nebunia mea.

Genoveva avea dorința să aibă o clasă a școlii duminicale. Jean la început protestase; se gîndea că nu va putea să se asocieze cu ea în această lucrare, dar ea i-a explicat cu atîta seriozitate că aceasta era o ocazie de a învăța pe cei mici „calea vieții", cum îi plăcea ei să spună. A nu-și oferi serviciile ar fi însemnat să se sustragă de la răspundere, așa că Jean nu avea altceva de făcut decît să accepte.

El a introdus-o la ai lui, dar Genoveva nu se simțea prea bine în impozanta casă a Lyntonilor; totuși ea însăși era obișnuită cu confortul și luxul, dar Lyntonii erau ocupați cu lucruri care nu contau deloc în viața ei. Camerele erau pline de cupe, trofee și medalii pe care tatăl lui Jean le cîștigase

la curse; toate discuțiile se învîrteau în jurul curselor și pariurilor, iar Genoveva abia de putea să susțină o conversație. Jean, unicul fiu, era lumina ochilor părinților săi și tînăra fată simțea că mama lui Jean nu voia ca ea să-i schimbe felul lui obișnuit de viață.

– Aceasta nu-i privește, o asigură el, cînd ea i-a mărturisit temerile sale. Sînt deplin fericit și aceasta este tot ce-mi trebuie. N-am să te aduc prea des la mine, dacă nu vrei.

Genoveva aprecia grija lui; desigur, ea nu ieșise niciodată cu un tînăr mai atent și mai preocupat de ea. Jean era un gentleman în toate privințele și cu cît îl cunoștea mai mult, cu atît îl respecta și îl admira pentru franchețea, sinceritatea și cinstea lui absolută. Ea simțea că poate avea deplină încredere în el. Ei petreceau seri lungi împreună, la Genoveva, și ea simțea plăcere în tovărășia lui. El era instruit, iubea muzica, știa să întrețină o conversație și astfel cei doi tineri gustau fericite clipe împreună. Jean era gata să discute și despre Biblie și subiecte spirituale, dar cu toate argumentele și explicațiile Genovevei, el rămînea neclintit asupra unui punct: el nu simțea nici cea mai mică nevoie de a se converti.

– Adevărat, Genoveva, nu pot să înțeleg. Dacă aș fi fost un criminal, ar fi altceva, atunci aș fi fericit că cineva vine și-mi spune că păcatele îmi sînt iertate, spălate, și mă face alb ca hîrtia; dar n-am nimic de care să-mi fie rușine. Eu cred în Dumnezeu și în Hristos. Am fost trimis la biserică și la școala diminicală aproape de cînd am început să merg în picioare și cred că aș mai putea să recit cele zece

porunci. Vrei să încerc?

– Dar, Jean, nu vezi că numai primind pe Domnul Hristos ca Mîntuitor al tău personal vei avea viața veșnică? se sili ea să-i explice, poate pentru a douăzecea oară. A crede numai că Hristos a trăit și a murit, și chiar că a înviat, nu te poate mîntui, dacă nu-i faci aplicarea în propria ta inimă, în viața ta. O, Jean, ce mult aș vrea ca tu să înțelegi!

El rîse continuînd să se joace cu degetele într-o buclă de păr scăpată din cocul pe care Genoveva îl înnoda la ceafă. Cu un gest nerăbdător, ea îi respinse mîna.

– Nu știu de ce tu totdeauna glumești cînd eu încerc să fiu serioasă, protestă ea.

Genoveva nu era totuși cu adevărat supărată pe Jean; cînd lucrurile păreau să se strice, el introducea cu dibăcie conversația și aducea un subiect asupra căruia cădeau de acord.

Genoveva și Filip nu uitau înțelegerea lor cu privire la rugăciune. Sentimentele religioase ale lui Filip nu au fost un simplu foc de paie. În lunile care au urmat după întoarcerea lui la Dumnezeu, el s-a adîncit în studiu cu o sîrguință care uimea pe toată familia; el părea să fie pe calea bună pentru a obține bursa, care avea să-i permită să se lanseze în cariera medicală. Pierre Thompson, vechiul camarad de colegiu al lui Filip, venea uneori pe la el și lucrau împreună. În fiecare seară, Genoveva și Filip aveau obiceiul să se regăsească în cămăruța tinerei fete pentru a se ruga și aceste momente de părtășie le-au devenit la amîndoi foarte prețioase. Dar Genoveva a fost foarte mirată în ziua cînd Filip i-a zis că prietenul lui, cu care studiase în seara trecută, i-a

spus că dorește să se unească cu ei la rugăciune.

– Desigur, consimți imediat Genoveva, dar fața ei trăda uimirea.

Pierre a fost cel care i-a dat lămurirea.

– Iată ce se întîmplă cînd băiatul dumneavoastră devine creștin. De cînd s-a convertit, Filip nu face altceva decît să vorbească despre minunatul său Mîntuitor; știam că o să mă cîștige curînd.

– Vom face, probabil, drumul nostru împreună, adăugă Filip, numai că Pierre n-are nevoie să se îngrijească el însuși de cheltuieli, pentru că îl vor ajuta.

– Da, sînt foarte privilegiat, recunoscu Pierre; e mare deosebire cînd ai ajutorul de acasă. Dacă voi putea, îl voi ajuta pe Filip mai tîrziu; nu se știe niciodată.

Genoveva simți o bucurie fără margini gîndindu-se că Filip a reușit să-și aducă prietenul la Domnul Hristos. El a avut mai mult succes decît ea cu Doreta sau cu Jean. Ei au continuat să se roage împreună cu rîvnă și credincioșie pentru tatăl lor și pentru Jean. Genoveva, de partea ei, înălța multe și arzătoare rugăciuni pentru cei apropiați sau dragi; dar dorința inimii ei încă nu fusese ascultată. Filip era mai mult preocupat de tatăl lor decît de Jean. El a spus într-o zi că ar trebui să încerce să facă ceva pentru el.

– El nu este fericit, Genoveva, spuse Filip cu o expresie dureroasă. Am încercat să mă apropii, dar nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Cred că este încă rănit de istoria cu misionarismul. M-am gîndit că poate reușești tu să faci ceva.

Genoveva a luat un pachet de tratate pe care

tocmai le adusese.

– Da, Filip, tu ai dreptate, admise ea. M-am rugat pentru tata, dar sînt atît de preocupată de întoarcerea lui Jean, că în realitate n-am făcut mare lucru pentru el. Poate că unul din aceste tratate l-ar ajuta mai bine.

– Despre ce vorbesc?

Ei le-au trecut în revistă și s-au oprit la un tratat mic, avînd pe copertă următoarele cuvinte: *„Și ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă în schimb își pierde sufletul?“*

– Poate că acesta îi va vorbi, zise Filip cu căldură, pentru că este un om de afaceri și mi-a spus că a fost un bun comerciant.

Genoveva se gîndi o clipă.

– Știu ce am să fac. Am să-l strecor în cartea lui și cînd se va instala să citească liniștit, îl va găsi. Poate nu l-ar primi dacă i l-aș da direct. Firește, mai tîrziu îi voi spune.

Micul tratat veni astfel pe furiș să ia loc între paginile cărții lui Anton Deane.

Jean trecea cu indiferență prin încercarea tratatelor și al oricărui mijloc de apropiere pe care Genoveva putea să-l imagineze. La început, aceasta n-a tulburat-o prea mult pe tînăra fată. Ea avea multe interese comune cu Jean și putea să-și împartă bucuria în domeniul spiritual cu alți prieteni ai ei în Domnul. Dar acum era altceva. Ea realiză deodată că Jean reprezenta pentru ea mai mult decît toți ceilalți prieteni. Cît de fericită ar putea să fie cu el, numai ea cu el.

Jean deosebi schimbarea din atitudinea ei și a răspuns făcînd tot ceea ce îi stătea în putere ca ei

să se poată bucura de părtășia dintre ei amîndoi, fără amestecul celui de-al treilea, cum spuneau ei. Și dacă Genoveva era fericită că el a fost astfel, ea avea totuși sub fericirea ei ușoara bănuială că poate nu a lucrat bine. În adevăr, Jean nu era creștin și ea nu putea să împartă cu el bucuria ei în Domnul; nici gîndurile adînci ale inimii sale, el nu le putea înțelege. Era singura barieră care exista între ei. Pentru Genoveva era o realitate; dar ea încerca să se convingă că totul se va sfîrși cu bine și se ruga cu tot mai multă ardoare.

Într-o seară, Jean a cerut o întrevedere deosebită cu tatăl și mama ei, iar Genovevei nu i-a fost prea greu să bănuiască subiectul lor de discuție. Mama ei era foarte însuflețită; chiar vestea logodnei lui Roger cu Clara nu-i provocase atîta agitație.

– Presupun că aceasta va deveni oficială după ce Genoveva va împlini douăzeci de ani – auzi, din întîmplare, pe mama sa șoptind soțului ei, în timp ce broda de zor o rochie de mătase ușoară, „cu totul deosebită", zicea ea.

Genoveva era îngrijorată. Ea știa că aceasta va veni mai curînd sau mai tîrziu, dar ea nu era gata să dea răspunsul acum. Ea sperase că Jean va primi pe Hristos ca Mîntuitor al său înainte de acest moment; el părea totodată mai puțin dispus ca oricînd să se recunoască păcătos în fața lui Dumnezeu. Și totuși aceasta avea cu adevărat importanță? se întreba ea. El se îndreptase în multe privințe de cînd îl cunoștea; viața lui morală era cu totul exemplară. Și apoi el mergea totdeauna la biserică cu ea și își spunea că ar putea să fie fericită cu el, cu toate că nu primise pe Hristos; de fapt, ea

simțea în inima ei că fără el nu va putea fi niciodată cu adevărat fericită.

Căutînd cu sinceritate să fie călăuzită în această hotărîre vitală, Genoveva citi și reciti în a doua epistolă către Corinteni: „*Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege sau cum pot să stea împreună lumina cu întunericul?*“ Erau cuvinte aspre și de fiecare dată cînd Genoveva le citea, ele îi străpungeau inima ca o sabie. Dar nu, se gîndea ea, acestea nu puteau să-l privească pe Jean. Mîna Domnului era aceea care îi unise; El îi pregătise unul pentru altul pentru ca viețile lor să se completeze. Nu putea să se înșele. Rugăciunile ei pentru întoarcerea lui Jean vor fi, poate, ascultate înainte de a-și prezenta el cererea...

A doua zi, seara, s-au întors împreună de la adunarea de rugăciune. Genoveva se simțea stingherită. Ea presimțea că Jean o să-i vorbească; ea aștepta acest moment, desigur, dar în adîncul inimii ei se temea de el.

– Genoveva, începu el, nu ne întoarcem imediat. Noaptea este atît de frumoasă, să ne plimbăm puțin – Genoveva, aș vrea să-ți spun ceva.

Genoveva abia mai respira. Ea se simți deodată cuprinsă de dorința de a fugi.

– O, Jean! Nu astă-seară, te rog, protestă ea. Sînt, sînt obosită. Altădată.

El o atrase mai aproape de el și cînd ochii tînărului s-au adîncit în ai ei, ea citea acolo, fără urmă de îndoială, ceea ce voia să-i spună. De fapt, el se exprimase chiar înainte de a recurge la vorbe.

– Genoveva, zise el aspru, tu știi ce vreau să-ți

spun, dar de fiecare dată cînd încerc să vorbesc, tu mă respingi prin scuze neserioase.

– Adevărat? murmură ea, căutînd în zadar să se degajeze. Îmi pare rău, ... dar nu pot astă-seară.

– Atunci cînd? întrebă el. Mîine seară?

Genoveva reflectă repede. Trebuia mai întîi să stea de vorbă cu pastorul Ransome; el o va sfătui.

– Nu mîine, Jean – să spunem vineri și îți promit că voi asculta tot ce vei avea de spus.

– Bine, zise el. Rămîne pe vineri.

CAPITOLUL 17

„Merg oare doi oameni împreună ...?“

– Ei bine, Genoveva, ce nu merge?

Pastorul Ransome scrută cu privirea fața tinerei fete. Genoveva se aruncă pe un scaun cu un suspin de ușurare. Ea a avut o zi lungă, chinuitoare, și simțea o înviorare în prezența cuiva în fața căruia putea să-și descarce inima. Pastorul Ransome era totdeauna același, atît de accesibil, atît de înțelegător. Ce amintire plăcută păstra ea de la prima vizită pe care i-a făcut-o, căutînd sfaturile lui înțelepte: a fost atunci cînd pornise slăbuță pe calea mărturiei creștine, temîndu-se de ceea ce va zice sau va face lumea; cînd sarcasmele lui Roger i se păreau cea mai grea cruce pe care o avea de dus. Acum zîmbea, pentru că cele ce i se păruseră a fi munți, erau acum neînsemnate, în comparație cu teribila problemă care apăsa pe inima ei. Cu efort se îndreptă pentru a întîlni privirea pastorului.

– Aș vrea să vă vorbesc despre Jean, zise ea fără înconjur.

– Da! Te ascult.

– Eu, ... eu presupun că dumneavoastră bănuiți ceea ce vreau să vă spun.

Era un apel în glasul ei, ca și cum ea spera că el va face un rezumat al situației, în locul ei, și astfel

o va cruța să-și exprime sentimentele cele mai profunde.

– Aceasta te va ușura, dacă o vei spune dumneata însăți.

– Bine. Genoveva a prins curaj. Nu știu cu ce să încep. Așa cum știți, Jean și cu mine sîntem prieteni buni de multă vreme și acum sîntem mai mult decît prieteni. Eu cred că el este îndrăgostit de mine de cîtva timp, dar eu, eu ... n-am realizat că îl iubesc, decît acum.

Ea roși mărturisind pentru prima dată dragostea pe care, cu toate puterile ei, încercase să și-o nege ei însăși mai întîi.

El aștepta să continue.

– El a încercat în multe rînduri să-mi vorbească, de un timp încoace, însă eu l-am împiedicat, dar acum nu se mai poate; i-am promis că îl voi asculta mîine seară. Știu că el mă va cere în căsătorie.

Pastorul nu făcu nici un comentariu; după o pauză, ea reluă:

– Nu știu, într-adevăr, ce să fac, pentru că Jean nu este creștin; cel puțin pentru moment. Aș vrea să știu ce gîndiți dumneavoastră.

El întoarse spre ea o față gravă.

– Aceasta nu mă surprinde, Genoveva, zise el. Dumneata și Jean mă preocupați de la un timp. De fapt mă gîndeam la dumneata acum cîteva săptămîni, cînd vorbeam despre: *„Merg ,oare, doi oameni împreună, fără să fie înțeleși?“ (Amos 3.3)*. Îți amintești?

Desigur, ea își amintea, își amintea chiar foarte bine. Încercase chiar, prin toate mijloacele posibile, să uite, dar cuvintele atît de clare ale pastorului

n-au încetat s-o urmărească.

– Vrei să-ți citesc ceea ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu în privința aceasta?

Genoveva clătină din cap.

– Nu e nevoie, zise ea parcă obosită. L-am citit și l-am recitit pînă cînd l-am învățat pe dinafară: *„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege sau cum pot să stea împreună lumina cu întunericul?“*

– Da, este exact. El o privea cu un aer întrebător: știi ce înseamnă aceasta?

– Cred că da. Ea susținea, fără să se clintească, privirea lui cercetătoare.

– Aceasta vrea să spună, continuă el cu tărie, că în starea dumitale de copil al lui Dumnezeu, ești liberă să te căsătorești cu cine vrei, dar *„numai în Domnul“*.

– Oh, domnule Ransome! Ea se apleca neliniștită spre el. Atunci puteți să ne veniți în ajutor. Spuneți-mi că aceste cuvinte nu ni se aplică nouă.

El rămase tăcut.

– Dumneavoastră nu veți clasa totuși pe Jean printre cei necredincioși, nu-i așa? insistă ea.

– El este credincios sau nu? Întrebarea țîșni cu o franchețe uluitoare.

– Ei bine, nu, admise ea în silă; dar el vine cu mine la adunare.

– Da, evident, dar venirea la adunare nu-l mîntuiește.

– Nu, replică ea, puțin nerăbdătoare; dar el s-a schimbat mult de cînd îl cunosc. A renunțat la fumat, la băutură și la o mulțime de alte lucruri,

știind că acestea nu-mi plăceau.

– Da, remarcă el pentru sine însuși, cu o voce care nu era destinată urechilor tinerei fete: schimbat, dar nu născut din nou.

Alarmată, ea ridică capul deodată:

– Nu cumva vreți să-mi spuneți că trebuie să renunț la el?

El nu răspunse imediat.

– Speram că lucrurile nu vor ajunge niciodată la acest punct, Genoveva. Noi ne-am rugat ca Jean să primească pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor al lui...

– Și eu, întrerupse Genoveva. Nu știți cît m-am rugat pentru întoarcerea lui. De ce nu răspunde Dumnezeu la toate aceste rugăciuni?

– Nu este rugăciune la care să nu fie răspuns, copila mea. Pastorul vorbise cu o convingere pașnică.

– Ce vreți să spuneți? se miră Genoveva.

– Iată, continuă el, cînd copiii mei îmi prezintă o cerere, dacă socotesc că lucrul cerut este spre binele lor, spun „da“ imediat; dacă nu este, sînt silit să spun „nu“; altă dată trebuie să spun: „nu acum, mai așteaptă puțin“. Dar în nici un caz, ei nu pot să-mi reproșeze că n-am răspuns, înțelegi?

– Vreți să spuneți că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele?

– Răspunsul lui Dumnezeu poate fi „da“, „nu“ sau „așteaptă puțin“; totdeauna este un răspuns. Dumnezeu nu ți-a spus „da“, Genoveva, deci nu ești autorizată de Cuvînt să te căsătorești cu acest om.

– Dar îl voi cîștiga după căsătoria noastră! strigă ea cu disperare. Da, îl voi cîștiga.

El clătină din cap cu tristețe.

– Cîți tineri creștini mi-au spus același lucru! Din nenorocire, nu merge așa. Nu, Genoveva, dacă nu l-ai adus la Domnul înainte de căsătorie, fii sigură că nu-l vei putea aduce niciodată după aceea.

– Este ușor de spus pentru dumneavoastră, care v-ați căsătorit cu o creștină, replică ea cu violență.

– Da, admise el, dar chiar cînd soțul și soția sînt uniți în Hristos, viața nu se desfășoară fără ciocniri. Timpul logodnei este atît de deosebit de viața conjugală. Este un lucru să vezi logodnicul în anumite momente numai, cînd totul a fost pregătit pentru această împrejurare; dar este cu totul altfel să trăiești cu această persoană zi de zi, an după an, tot restul vieții. Răspunderile vin, greutățile se ivesc, inevitabilele divergențe se manifestă. Îți mărturisesc, scumpă copilă, că noi am cunoscut în viața noastră, ca soți, momente care ne-ar fi dus la dezastru, dacă n-am fi adus problemele noastre înaintea Domnului, în rugăciune.

– Dar căsătoria noastră poate că ar fi altfel.

El suspină. Experiența îl învățase cît de greu era să vorbești cu tinerii îndrăgostiți.

– Lasă-mă să-ți explic adevăratul sens al căsătoriei creștine, zise el în sfîrșit. Ne este arătat lămurit în Efeseni 5. După cum Hristos este Capul Adunării, tot astfel bărbatul este capul femeii. Partea femeii este de a se supune soțului ei ca și Domnului, iar bărbatul trebuie să-și iubească nevasta cum a iubit Hristos Biserica. Nu înțelegi acum că o astfel de legătură este imposibilă, dacă soțul nu cunoaște dragostea în Hristos?

Ea nu răspundea nimic. I se părea că o mînă de

fier îi strîngea inima.

– Dumneata, în starea de creştină, trebuie să slujeşti pe Domnul. Dacă te căsătoreşti cu un om care cunoaşte pe Domnul Hristos ca fiind Capul său şi dumneata îi eşti supusă, vei continua să slujeşti Domnului. Dar devenind soţia lui Jean Lynton, va trebui să te supui unui om care a lepădat pe Domnul şi Mîntuitorul dumitale. Astfel, vezi dumneata, vei căuta să slujeşti la doi stăpîni pentru tot restul vieţii şi nu este cu putinţă. Va trebui în chip forţat să părăseşti pe unul din ei.

Genoveva scăpă un suspin uşor. Ea nu a încercat să combată aceste cuvinte.

– Şi apoi mai este ceva de luat în seamă, urmă el. Ce va fi cu copiii? Vei avea dorinţa să-i creşti în temere de Dumnezeu, dar cum vei putea să-i înveţi să cinstească pe Acela pe care tatăl lor nu-l respectă?

– Dar îl iubesc – îl iubesc! strigă ea jelindu-se. Nu voi putea să trăiesc fără el.

Tonul dureros al tinerei fete l-a făcut să tresară, dar prea conştient de datoria lui în faţa lui Dumnezeu, el s-a împietrit.

– Genoveva, zise el trist, şi glasul său tremura de emoţie, va trebui să trăieşti fără Jean Lynton sau fără binecuvîntarea lui Dumnezeu. Nu poţi să le ai pe amîndouă.

Un rîu de lacrimi trădă sentimentele ascunse ale Genovevei.

– Nu puteţi nimic, nimic altceva să spuneţi?

– Dumnezeu să voiască să pot. Glasul pastorului era emoţionat; el simţea agonia duhului tinerei fete într-un grad mult mai înalt decît putea ea să ştie.

căldură deosebită. Mă voi ruga pentru dumneata. Nu lua nici o hotărîre grabnică, sînt prea multe lucruri în joc. Amintește-ți însă că nu vei găsi niciodată fericirea pe calea neascultării.

Ea îi strînse mîna fără să spună nimic. După o clipă, poarta s-a închis și pastorul auzi pașii ei depărtîndu-se pe strada tăcută.

Nici pastorul Ransome, nici soția sa nu au dormit în noaptea aceea, ci au petrecut-o în genunchi, în rugăciune, mijlocind la Scaunul Harului pentru copilul lor în credință, pînă în zorii zilei.

Se întunecase cînd s-a întors Genoveva acasă. Lacrimi arzătoare îi întunecau vederea; ea mergea mai departe prin instinct, decît în mod conștient. Fiecare din pașii ei păreau să-i întoarcă ecoul acestor cuvinte: „Renunță! Renunță!" Îi ciocăneau duhul. Să renunțe la Jean? Putea ea să renunțe la el? Niciodată, cît timp îl va iubi cu atîta ardoare. Dragostea lor unul pentru altul va fi de ajuns. Unirea a două ființe, iubindu-se cu dragostea cu care se iubeau ei, nu putea să se piardă. De cîte ori citise ea, în ochii lui Jean, dragostea pe care o avea pentru ea? Dar, dar îndrăznea să se lanseze pe marea necunoscută a căsătoriei fără binecuvîntarea lui Dumnezeu? Ar îndrăzni ea să încerce să-și întemeieze un cămin în care să nu fie binecuvîntarea lui Dumnezeu? Gîndul acesta o făcea să se cutremure.

Ea sosi în sfîrșit acasă. Toată casa era goală. Părinții erau la un spectacol, Filip la un studiu și Roger fără îndoială că ieșise cu Clara.

Genoveva a pus masa pentru seară și a lăsat un bilet cu cuvintele: „Am plecat la culcare", pe urmă

sui cu greu scările. Totuși ea nu adormi imediat. A auzit restul familiei întorcîndu-se; puțin cîte puțin, se așternu tăcerea, dar somnul tot nu o prindea. În toate colțurile camerei i se părea că vede fața lui Jean. Ea știa că nu va putea să iubească pe altcineva cum iubea pe Jean Lynton. Dacă renunța la el, ea își sacrifica unica ei șansă de a cunoaște fericirea pămîntească, de a avea un cămin, copii, toate aceste lucruri care aparțin de drept femeii. Dar ... îngrozitoarea îndoială continua s-o hărțuiască: putea ea, cu adevărat, să fie fericită, chiar cu Jean, dacă pentru a se căsători cu el, disprețuia porunca lui Dumnezeu? Pentru ce, oh! Pentru ce trebuia să fie chemată să facă o astfel de alegere? În noaptea aceea, în timpul lungilor ceasuri de întuneric, cînd parcă nu mai venea dimineața, Genoveva suferi un chin cumplit. Singură? Oh! Nu, Acela care a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi, nu este departe de copiii Săi în momentul de încercare. Un nor se formase în orizontul vieții sale, dar din mijlocul întunericului adînc în care se zbătea Genoveva, o Mînă se întinse, chiar acea Mînă, care odată s-a deschis pentru a o mîntui, era acum destul de tare pentru a o ține strîns lîngă El și un Glas se auzi, un Glas care repeta blînd: *„Eu te-am răscumpărat, tu ești a Mea“*, pînă ce aceste cuvinte au atins conștiința amorțită a tinerei fete. Ele au fost ca un balsam pentru duhul ei doborît. În intensitatea durerii sale, ea pierduse din vedere, pentru o clipă, pe Mîntuitorul ei, dar El a găsit-o.

Genoveva coborî din pat și, în liniștea nopții, în genunchi, în suspine, ea își revărsă inima. Cînd în sfîrșit s-a ridicat, amărăciunea dispăruse, calmul

revenise în duhul ei. Ea se apropie de fereastră, ridică jaluzelele; lumina rece și cenușie a dimineții mîngîia lumea adormită. Încetișor, obiectele din casă începeau să se contureze. În grădină, părul noduros, cu ramurile răsucite, cărarea neîngrijită, banca rustică lîngă iazul cu crini se desenau. O pasăre lansă cîteva triluri și ciripeli, ca pentru a saluta ziua nouă care se ivea. Genoveva ridică ochii. Mai era încă o stea pe cer, steaua dimineții și, în timp ce o privea, i se părea că aude din nou Glasul: *„Eu sînt Steaua strălucitoare de dimineață ... Eu sînt Alfa și Omega, Eu sînt cel dintîi și cel de pe urmă...“* Inima sa tresări. Da, El era Cel dintîi, El era Mîntuitorul care o iubise înainte chiar ca ea să fi cunoscut dragostea Sa, înainte ca ea să fi cunoscut pe Jean Lynton, Fiul lui Dumnezeu, care părăsise slava și venise să sufere și să moară pentru a o răscumpăra, pentru că o iubea atît de mult...

Cît Îl iubea ea? Tot atît cît era atașată de cele pămîntești? Mai mult?

Ea își lăsă capul în jos. El era Cel dintîi și El trebuia să fie Cel din urmă. Ea putea să părăsească totul pentru El.

– O, Doamne! Glasul ei nu mai era decît o șoaptă abia auzită: Cedez, cedez!...

CAPITOLUL 18

Criza

Anton Dean se instalase confortabil în fotoliul său. Ziua fusese grea, deosebit de apăsătoare, și el simțea nevoia de a se relaxa puțin. Era singur acasă. Soția lui se dusese la un joc de cărți – ea se va întoarce tîrziu – căci atunci cînd se întîlnesc femeile, nu se mai știe cînd termină. Tinerii au ieșit și ei, nu știa unde, dar îi era indiferent; erau destul de mari pentru a ști ce au de făcut... Astfel Anton își luă cartea.

Chestiunile afacerilor apăsau încă greu asupra lui. O nouă speculație nenorocită îl frămîntase astăzi și i se părea că nimic nu i-ar întoarce gîndurile de la realitate, ca un roman bun. Lui Anton Dean îi plăceau istoriile misterioase. Acum unde rămăsese? Își aprinse pipa și începu să dea paginile. Ah! Dar aici eram. Răsfoind în grabă cartea, a dat peste ceva care nu făcea parte din povestire: o mică hîrtiuță fusese strecurată între pagini; el citi acolo cuvintele solemne: *„Ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?“* Anton îngălbeni.

– Drace! bombăni el. Ce?... El îl luă și văzînd că este un tratat religios, evanghelic, îl mototoli furios între degete. Cineva îl strecurase acolo... *„Ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea...?“* Într-un

acces de furie aruncă ghemotocul de hîrtie jos. Dar cuvintele căutau să se așeze în fața lui ca niște limbi de foc: *„Ce folos ar avea un om...?“* Drace! Cineva îi făcuse o figură. Cine? Genoveva ... Cine altcineva decît Genoveva? A fost foarte liniștită zilele acestea. Desigur, manevra ea ceva! Dar cu el nu-i merge. N-are decît să-și păstreze religia ei. El îi acordase prea multă libertate, dar n-are s-o lase să se amestece în viața lui. *„Ce folos ar avea...?“* aceste cuvinte îl hărțuiau. El aruncă brutal cartea și sări în sus. Are să pună capăt acestei afaceri odată pentru totdeauna, hotărî el. Abia dîndu-și seama de ceea ce face, cu un aer amețitor, care nu prevestea nimic bun, ieși grăbit din cameră și urcă scara la etaj. Se opri la ușa Genovevei, ciocăni tare și deschise ușa violent. Camera era goală. Evident, gîndi el, trebuia să-și amintească: ea ieșise, fără îndoială, cu Jean Lynton. Dar cînd se va întoarce? El șovăi o clipă, parcurse camera cu o privire nehotărîtă. Acolo, pe masă, era Noul Testament al ei. O amenințase altădată că îl va rupe. Și dacă, întorcîndu-se astă-seară, ea îl va găsi bucățele risipite pe jos? El trecu prin cameră și luă cartea. Dar chiar în momentul cînd mîinile sale se pregăteau să-l distrugă, ceva îl reținu; era ca și cum un glas i se adresase cu așa claritate, încît s-a întors, foarte surprins că era singur.

– Ce folos ai avea, Anton Deane, dacă ai cîștiga toată lumea și ți-ai pierde sufletul?

Fanfaroanele și aroganța au dispărut într-o clipă. Tremurînd din cap pînă în picioare, cu Noul Testament în mînă, s-a întors, revenind încetișor în biroul lui. S-a îndreptat în chip mecanic spre fotoliu

și s-a așezat. Romanul rămăsese acolo unde îl aruncase. Tratatul de pe jos părea să-l fixeze cu un aer acuzator: *„Ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?“* În mod inconștient, el începu să întoarcă paginile Noului Testament – căuta ceva – Matei, Marcu – capitolul șapte, opt – da, acolo era – versetul 36. Era ciudat că aceste cuvinte, de care se scuturase cu bună știință, exercitau asupra lui o așa atracție... Minutele treceau și el stătea acolo, privind textul pe care-l avea sub ochi.

Orologiul din hol sună. Familia trebuia să se întoarcă curînd. Cel puțin o parte, dar Anton Dean părea că-și pierduse orice noțiune a timpului, acum, cînd se afla în fața întrebării veșniciei... *„Căci ce folos ar avea un om să cîștige lumea...?“*

Genoveva s-a întors mai tîrziu ca de obicei în seara aceea. Era ziua în care promisese lui Jean că va asculta tot ce va dori să-i spună. Ea nu se simțea în largul ei, dar Jean nu părea deloc grăbit să se întoarcă.

– Ce noapte frumoasă, Genoveva! Să facem cîțiva pași pe bulevard. Genoveva a înțeles din vibrația glasului său că momentul pe care ea dorise să-l evite, a sosit, în sfîrșit.

El o luă de braț; ea tremura:

– Dar, Jean...!

– Nici un „dar“, dragă, spuse el prompt. Este ziua fixată – ai promis că astă-seară mă vei asculta. Este ceva pe care vreau să ți-l spun, trebuie să-ți spun că...

Ei erau singuri. Ea îi simțea răsuflarea grăbită și caldă pe obrazul ei; inima îi bătea puternic, totuși

nu-și pierduse controlul asupra ei însăși.

– Genoveva, te iubesc, te iubesc de cînd te-au văzut prima dată ochii mei.

– Nu, Jean, nu! Ea se smulsese din strînsoarea lui și-i stătea în față, palidă, cu buzele tremurînde. Nu-mi spune, te rog, nu-mi spune așa ceva! Și ea își luă capul în mîini.

– Dar de ce nu, dragă? El era iarăși alături de ea și o luă tandru de braț. Tu mă iubești, nu-i așa? Nu poți nega, Genoveva, uită-te la mine...

Ca și constrînsă, ea ridică ochii și întîlni privirea pasionată a ochilor lui; va uita ea vreodată arzătoarea lor intensitate?

– Da, zise ea cu un glas abia auzibil. Dar, Jean, nu mă înțelegi, nu este totul...

– Singurul lucru important este că noi ne iubim, draga mea. El o atrase mai aproape de el. Totdeauna te-am iubit, Genoveva, și te voi iubi totdeauna; orice s-ar întîmpla, nu voi înceta niciodată să te iubesc...

Un strigăt chinuitor îi tăie vorba.

– Nu, Jean, nu! Nu pot să suport să aud așa ceva. Oh! N-ar fi trebuit să te las să ajungă lucrurile aici!

El nu dădea nici o atenție protestelor ei.

– Genoveva, noi sîntem făcuți unul pentru altul, tu și eu. Doresc să mă căsătoresc cu tine, să fii soția mea!

– Nu, Jean. Vocea ei era hotărîtă acum, cu toate că inima ei era răscolită de un sentiment confuz, de gol, de pierdere. Nu se poate, știam de la început că nu se va putea, dar, dar am sperat totdeauna că lucrurile se vor schimba.

– Să se schimbe? El se dădu un pas înapoi.

Genoveva, ce vrei să spui?

– Jean, urmă ea cu un efort, aş fi vrut să te fac să înţelegi, dar de fiecare dată cînd încercam să-ţi vorbesc despre lucruri spirituale...

El îi luă mîna şi izbucni în rîs!

– Draga mea, tu iarăşi eşti gata să te chinuieşti pentru sufletul meu, nu-i aşa? Totuşi eu te-am însoţit la toate adunările şi pot să mă înscriu chiar în registrul bisericii, dacă aceasta te face fericită.

Ea clătină din cap.

– Tu nu mă înţelegi, Jean. Este mult mai mult decît aceasta. Nu, noi nu putem niciodată să fim fericiţi împreună, atîta timp cît eu voi avea în inima mea o dragoste pe care tu nu o împărtăşeşti cu mine. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Aceasta va duce la eşec.

– Niciodată, Genoveva, niciodată! strigă el cu vehemenţă. Îţi dau cuvîntul meu că voi aşeza fericirea ta totdeauna înainte de orice altceva. Nu mă voi amesteca niciodată în religia ta.

– Nu, Jean, spuse ea cu o voce scăzută, n-ar merge. Vezi tu, ca soţ şi soţie, tu nu vei putea să intri în toate experienţele, cele mai profunde, ale inimii mele. Noi nu vom putea să fim fericiţi.

– Dar pentru ce, pentru ce? se impacienta el. Ce diferenţă este?

Ea îşi frămînta mîinile.

– Cea mai mare din lume, Jean, răspunse ea hotărît. Noi vom face multe lucruri împreună, dar cînd eu voi vrea să citesc în Biblie, va trebui să citesc singură, cînd voi vrea să mă rog, tu nu te vei uni cu mine, cînd voi vrea să vorbesc despre Domnul Isus Hristos...

– Oh, Genoveva! nu fi neînțelegătoare. El a făcut un pas spre ea, dar l-a oprit cu un gest. Astea sînt fleacuri, astea nu contează deloc!

Genoveva se simțea uimitor de calmă, acolo, în fața lui. Da, ea avea dreptate. Avea ea nevoie de o altă dovadă decît cuvintele pe care el tocmai atunci le rostise? Lucrurile lui Dumnezeu nu contau pentru el.

– Dar Domnul Isus Hristos este totul pentru mine, Jean, spuse ea pașnic, și dacă El nu ocupă în inima ta același loc ca și într-a mea, noi nu vom putea niciodată să fim fericiți împreună, niciodată!

O expresie de mînie se zugrăvi pe trăsăturile lui Jean.

– Numai blestematul de pastor presupun că te-a adus aici, strigă el furios.

– Nu, Jean, răspunse repede tînăra fată. Firește, am vorbit cu el despre aceasta, dar hotărîrea vine numai de la mine.

Mînia de pe fața lui cedă locul tristeții, deznădejdii... Niciodată Genoveva nu i se păru mai atrăgătoare ca în acest moment și niciodată ea nu a fost atît de departe de el. Dacă a pierdut-o...

– Genoveva, nu te purta în felul acesta cu mine! strigă el. Te iubesc și nu pot să trăiesc fără tine! Vei ruina viața ta și a mea, dacă stăruiești pe această cale.

În afară, ea părea calmă și liniștită, dar inima îi era zdrobită în lăuntru. Ea știa că prin hotărîrea luată va renunța la orice nădejde de fericire pămîntească și știa că îl făcea și pe el să sufere, omul pe care ea îl iubea, refuzîndu-i ceea ce, era sigură, el considera ca și dobîndit. Ea înălță o rugăciune

scurtă spre cer. Ea luptase și a cîștigat biruința în lungile ceasuri întunecate ale nopții, singură cu Domnul! Dar Jean, numai dacă ar putea să înțeleagă! Numai dacă o oarecare rază de lumină spirituală ar fi luminat peste sufletul său!

– O! Jean, strigă ea, nu vezi tu?

– Dragă! El era iarăși alături de ea, logodnicul duios și înflăcărat. Nu e nevoie de nimic din toate acestea. Să uităm deosebirea și să fim fericiți împreună. Noi putem fi fericiți. Noi trebuie să fim fericiți, tu și eu!

– Nu, Jean. Ea îl privi în față; glasul nu-i tremura. Dacă m-aș căsători cu tine, aș fi neascultătoare față de porunca lui Dumnezeu.

Ochii tînărului scînteiau de furie, furia înfrîngerii și a decepției.

– Ei bine! După toate frumoasele voastre vorbiri despre religie, iată ce fel de purtare!

Genoveva tresări. O, da! Ea ar fi trebuit să vorbească mai curînd, ea înțelesese și acum plătea prețul.

– Jean, spuse ea cu un ton grav, crede-mă, este lucrul cel mai greu pe care l-am avut vreodată de făcut!

Cu tot efortul pe care îl făcuse de a se controla, buzele ei tremurau și vocea i se păru că are să se stingă.

Amărît, el își reveni îndată.

– Genoveva, iartă-mă, n-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus; dar gîndul că te voi pierde este mai mult decît pot suporta. Știu că sînt nedemn de tine, continuă el, dar dacă te-ai căsători cu mine, Genoveva, ai face din mine un om mai bun!

– Nu, Jean, spuse ea din nou. Nu pot, cîtă vreme nu-L primești pe Hristos ca Mîntuitor al tău.

Ei au pornit încet pe drum. Cele cîteva clipe care s-au scurs pînă au ajuns la Genoveva acasă li s-au părut o veșnicie. Genoveva ar fi vrut să-i spună să o lase să facă restul drumului singură, dar nu se simțea în stare să mai rostească nici un cuvînt. În orice caz, ea era sigură că el n-ar fi ascultat-o... Cînd au ajuns la poartă, ea și-a adunat tot curajul pentru renunțarea finală. Cu o voce de nerecunoscut, spuse:

– Adio, Jean!

– Genoveva! Taci, nu se poate să spui așa ceva! strigă el cu un ton aspru, răgușit, apucîndu-i mîna. Dar, deschizînd grilajul porții, ea a intrat și l-a închis între ei. Palidă ca moartea, ea s-a întors cu fața, siluetă subțire sub lumina felinarului care de pe stradă lumina cărarea grădinii.

– Nu mai este nimic de adăugat, Jean, repetă ea, depărtîndu-se cu un pas.

– Ba da, un lucru, strigă el cu o flacără de nebunie în privire, dacă tu mă respingi, mă voi da diavolului.

Aceste cuvinte atinseră pe Genoveva cu o lovitură de pumnal.

– Jean! Nu vorbi așa, exclamă ea fără să vrea!

– O voi face!

Ea crezu o clipă că el vrea să treacă dintr-o săritură peste bariera pe care ea a lăsat-o între ei, pentru a vorbi alături de ea, dar el s-a oprit cu mîna pe poartă.

– Genoveva, nu-mi dai nici o nădejde? mai spuse el.

Ea clătină din cap.

– Am spus tot ce puteam să spun, Jean. Adio!

Cu o supremă forțare, fără să-i mai adreseze o privire sau un cuvînt în plus, ea se întoarse și urcă repede cărarea ce ducea spre casă. Ea nu mai vedea, ochii fiindu-i plini de lacrimile pe care nu le mai putea reține. I s-a părut că el mai rămăsese un minut s-o observe, apoi ea îl auzi depărtîndu-se cu un pas mărunt și hotărît. Cu inima zdrobită, înăbușind un strigăt, Genoveva se opri în dosul unei tufe de azalee și îl urmări cu privirea, singur, pe un tronson al drumului care cobora... Unde...? El spusese că se va da diavolului. O durere inexprimabilă îi umplea inima, o durere prea vie pentru a putea fi exprimată prin lacrimi. Ea ardea de dorința de a alerga după el, de a-l chema iarăși, dar știa că nu se poate. Ei nu puteau niciodată să meargă împreună; cărările pe care porniseră pașii lor erau despărțite printr-o prăpastie de netrecut!

Ea alesese calea strîmtă, calea care duce la Dumnezeu și ea știa că, cu toată durerea ei profundă, ea o va urma fără Jean Lynton alături. Dar mai știa, de asemenea, că nu va fi niciodată singură pe această cale. În timp ce Jean alesese drumul ce duce la întuneric, la nimicire, la diavolul, dragostea pe care o avea pentru el o adusese atunci să-l vadă într-o altă lumină – ca pe un păcătos mergînd în fața unei veșnicii fără Hristos, ca pe cineva care refuzase dragostea și harul lui Dumnezeu. Și din mijlocul furtunii care făcea ravagii în inima ei, ea degajă o arzătoare dorință. Încet, se îndreptă spre vechea bancă familiară a grădinii și, lăsîndu-se în genunchi, în adîncă agonie a duhului, ea strigă cu glas tare:

– Oh, Dumnezeul meu! Salvează-l, salvează sufletul lui Jean! Tu poți să-l mîntuiești cu totul, deplin, într-un fel sau în altul – în momentul cînd Tu vei socoti, salvează-l, pentru dragostea Domnului Isus!

CAPITOLUL 19

Afacerile lui Anton Dean

Cînd Genoveva s-a hotărît să se întoarcă acasă, tremura; ea se îndrepta cu pași înceți spre intrare. Va fi singură, își spuse ea, restul familiei desigur că va fi ieșit. Dar nu, era lumină în biroul tatălui ei. Fără îndoială, a rămas acasă pentru a lucra.

Genoveva își reveni. Va trebui să schimbe cîteva cuvinte cu tatăl ei, în trecere, și ea nu voia ca el să bănuiască ceva... Pătrunse încetișor în hol și găsi, spre marea ei uimire, ușa biroului larg deschisă; tatăl ei era singur. Ea se opri nehotărîtă pe prag. El auzise zgomotul pașilor ei, căci întorsese capul în direcția aceea. Genoveva a fost izbită văzîndu-i fața: el era cenușiu, tras, buimac, ca un om care trecuse printr-o groaznică experiență.

– Tată! strigă ea alarmată, înaintînd spre el, ce ai? Ești bolnav?

Drept orice răspuns, el îi arătă cu o mînă tremurătoare ghemotocul de hîrtie aruncat pe jos.

– Tu ești aceea care...? întrebă el cu o voce răgușită.

Aceasta nu trezi nimic în duhul Genovevei. Ce voia să spună? Pe jumătate îngrijorată, pe jumătate speriată, ea se aplecă și strînse foița șifonată. Atunci își aminti – tratatul – tatăl ei găsise tratatul! Ea și Filip complotaseră împreună, încă demult.

– Spune-mi, tu ai făcut asta? repetă Anton.

Genoveva se redresă; n-avea să mai amestece și pe Filip. Oricum, tratatul era al ei și ea îl strecurase în carte.

– Da, spuse ea cu un efort, eu l-am pus.

În loc de valul injuriilor furioase la care se aștepta să iasă de pe buzele tatălui său, a urmat o tăcere. Orice sentiment de teamă se risipi din inima Genovevei. I se părea acum că orice ar face sau ar spune tatăl ei, nu mai avea nici o importanță. Nu mai conta nimic, își spuse ea, de cînd izgonise pe Jean din viața ei.

– Genoveva! Anton a vrut să se ridice, dar recăzu, tremurînd, în fotoliu. Tu l-ai pus acolo ca să-l văd?

– Da, tată, spuse ea cu greutate.

El își trecu o mînă rece și umedă pe frunte, pe urmă ridică ochii pentru a-i întîlni pe ai fiicei sale.

– Pentru ce, pentru ce ai făcut lucrul acesta?

Tonul glasului său a fost ca o lovitură de bici asupra Genovevei: pentru ce o chestiona astfel? I se întîmplase ceva. El era schimbat...

Ea privi tratatul mototolit pe care îl luase de pe jos. Era posibil ca Domnul să-i fi vorbit prin această hîrtiuță? Filip și ea se rugaseră ca să lucreze... Genoveva respiră adînc. La urma urmei, viața nu era atît de goală, dacă ea putea să aducă pe cineva la Domnul și Mîntuitorul care făcuse atîtea...

– Tată! exclamă ea apropiindu-se de el și punîndu-i ușor mîna pe umăr, l-am pus acolo pentru că, pentru că eram îngrijorată de sufletul tău.

El nu răspunse nimic, dar își lăsă fața în mîini; stătea acolo absolut nemișcat.

După ce înălță o rugăciune tăcută în inima ei,

Genoveva continuă:

– Voiam să știi, tată, că banii nu sînt singurul lucru care contează în viață, că toate bogățiile lumii nu slujesc la nimic dacă, ... dacă tu îți pierzi sufletul...

– E prea tîrziu, o întrerupse el cu un gest de deznădejde.

– Prea tîrziu! repetă tînăra fată, nu, deloc, tată! Tu ai citit Biblia! adăugă ea repede, zărind Noul Testament deschis în fața lui.

Anton ridică fața și schiță un zîmbet.

– Da, este al tău! Aveam intenția să-l rup, dar în loc să fac așa, l-am citit...

Inima Genovevei tresări.

– Și ce text ai citit? întrebă ea.

– Evident, acesta! Și cu un deget tremurător, el arătă cuvintele care-l opriseră în chip fulgerător: *„Și ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?“*

– Tu te întrebi cum se face că eu cunosc atît de bine Biblia? Lucrul acesta nu te-ar mira, dacă ai știi că acest verset l-am avut sub ochi în fiecare zi, timp de zece ani, la începutul afacerilor mele!

– Adevărat? Genoveva era nerăbdătoare să știe mai mult.

Anton părea pierdut în gîndurile lui.

– Da, aceasta mă întoarce cu mult timp în urmă, cînd eram un băiat. Am fost crescut la țară, dar după terminarea școlii am venit să caut de lucru la oraș; omul în slujba căruia eram a fost foarte bun cu mine. Era creștin – cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Dacă cineva a trăit religia sa, apoi acesta

a fost el.

– Și el cunoștea acest verset, presupun.

Fața lui Anton Deane avea o expresie sălbatică, fixă.

– Da, îi făcuse o ramă și îl așezase în biroul său. El spunea că îl așezase acolo ca o înștiințare pentru a nu face afaceri urîte; și era drept ca cerul, numai dacă aș fi luat seama!

– De ce, tată? Glasul tinerei fete era ca o șoaptă, ai făcut tu afaceri urîte?

El lăsă capul în jos.

– Da, mi-am vîndut sufletul pentru bani și aceasta a fost o afacere urîtă, Genoveva, o afacere urîtă!

Genoveva îi trecu afectuos brațul împrejurul gîtului.

– Tată, nu este prea tîrziu, chiar acum, pentru a încheia o afacere mai bună!

El respinse mîna ei.

– Da, este prea tîrziu. Tu nu știi ce spui. El sări în picioare și se așeză în fața ei. Privirea lui exprima deznădejde, neputință. Tu nu știi ce am făcut!

O nouă teamă umplu inima Genovevei; totuși își păstră calmul.

– Ce-ai făcut tu, n-are importanță, tată, repetă ea pe un ton de confidență. Dumnezeu a promis că, dacă venim la El în Numele Domnului Isus Hristos, El ne va șterge toate păcatele noastre și nu-Și va mai aduce aminte de ele niciodată!

Anton Deane mergea cu pași mari prin cameră, fără să vorbească.

– Tu nu cunoști toată povestea, Genoveva, spuse el în sfîrșit.

– Nu vrei să mi-o spui? Glasul fetei era dulce,

rugător.

El șovăi o clipă; pe urmă, oprindu-se din mers, spuse cu o subită hotărîre:

– Bine! Am să ți-o povestesc, dar este o poveste lungă.

Genoveva, cu sufletul la gură, aștepta.

– Acest om pentru care lucram, începu el, era foarte bun cu mine. Cînd am ajuns în oraș, trebuia să găsesc o pensiune; el m-a luat în casa lui și m-a tratat ca pe propriul lui copil. El avea o singură fată; noi eram tovarăși buni. Cred că el spera ca ea și cu mine să ne căsătorim, dar noi nu ne-am gîndit la aceasta nici unul nici altul. Nu era decît o singură fată pe care o doream, era mama ta.

– Și ce s-a întîmplat?

– Oh, fiica lui iubea pe un tînăr care era în aviație – un tip bine. Era în timpul primului război mondial; la puțin timp după căsătoria lor, el a trebuit să plece. Ea a avut un băiat, micul Bill, care n-a văzut niciodată pe tatăl său. Acesta a fost dat dispărut deasupra Franței; el n-a mai revenit. A fost o lovitură teribilă. Ea a fost foarte curajoasă, dar bătrînul nu și-a mai revenit niciodată. El a murit curînd după aceea, cînd Bill avea numai patru ani și ea a rămas singură pe lume cu micuțul. Afacerile au suferit de pe urma războiului, dar tot ce avea el le-a lăsat lor: ei și fiului ei. Dar el făcuse din mine singurul executor testamentar.

El se opri. Genoveva își ținu răsuflarea, așteptînd ca el să continue.

– Nici o condiție nu era legată de testament. Vezi tu, el avea încredere. Era o sumă bunicică; eu știam că el dorea s-o investească pentru ei și, într-adevăr,

aveam intenția s-o fac. Dar ispita era mai mare pentru un contabil cu dificultăți. Voiam să am bani. Iubeam pe mama ta și știam că nu se va căsători niciodată cu mine, atîta vreme cît nu puteam să-i asigur înlesnirea cu care ea era obișnuită. Atenție! Nu o blamez, eu singur am lucrat. Ea ignora toate acestea, nici astăzi nu știe nimic. Eu i-am spus că bătrînul mi-a lăsat un testament.

– Atunci? Atunci ai început să cheltuiești banii?

Genoveva începea să înțeleagă! El avu un zîmbet amar.

– Tu micșorezi prea mult lucrurile, aceasta se numește „deturnare". Am spus fiicei lui că investisem banii pentru ea și m-a crezut. Ea nu și-a închipuit niciodată că puteam să fiu necinstit, credea că poate avea încredere.

– Dar ea n-a descoperit niciodată nimic?

– Nu; cît timp a fost în viață, eu îi dădeam o mică rentă lunară ca provenind din investiție. Dar ea a supraviețuit numai un an după tatăl ei. Deci eu am luat banii, banii ei, și am zidit această casă, mi-am creat o situație în afaceri. Deoarece ea murise, totul părea să se întoarcă în favoarea mea!

– Dar fiul ei ce a devenit?

– L-am trimis într-un internat, în altă parte. Lui i s-a părut că eram foarte bun cu el, deoarece îl făcusem să înțeleagă că a rămas fără nici un ban. Chiar mai tîrziu, el n-a întrebat nimic și a avut încredere în mine. Era un băiat foarte bun acest tînăr Bill; mi-l reamintea pe bunicul lui, cu toate că el călca pe urmele tatălui lui, în aviație.

– Și unde este el acum? întrebă Genoveva, tulburată de povestea tatălui ei.

– El s-a înrolat în armată, la aviaţie, în timpul acestui război şi nu s-a mai întors niciodată. El a fost dat dispărut cînd survola Germania, la începutul ostilităţilor. Dacă s-ar fi întors, probabil s-ar fi consacrat unui serviciu oarecare, misionar în aviaţie; era creştin şi acest gen de lucru îl atrăgea. Dar n-a trăit prea mult ca să facă aşa ceva.

Anton Deane respiră profund. Numai atunci am început să mă simt liber. Aveam totdeauna teama să nu fie descoperită înşelăciunea mea; după moartea tînărului Bill mi-am spus că sînt liniştit. Dar mi-am făcut socoteala fără conştiinţa mea. Eu ştiu că nu se poate ca cineva să facă rău şi să înainteze. Poate cineva să-şi bată joc de lume, dar de Dumnezeu nu.

– Nu, spuse Genoveva, şi nu mai găsi nimic de adăugat.

Ea începea în mod vag să realizeze toată importanţa celor spuse – tatăl ei era un criminal în faţa legii ... şi ea ... da, tot ce primise de la tatăl ei, chiar casa în care trăiau, totul fusese dobîndit prin mijloace frauduloase. Ea n-avea nici un drept asupra acestor lucruri!

– Spune tot ce vrei despre mine, Genoveva – merit!

Anton stătea în picioare în faţa ei, cu capul plecat.

– Eu, eu n-am nici un drept să te condamn, tată, nici să te blamez, spuse ea cu o voce tremurătoare.

– Nu, făcu el cu un mormăit de deznădejde, propria mea conştiinţă mă condamnă îndeajuns.

– Numai Dumnezeu ştie! Şi Lui va trebui să-I dai socoteală într-o zi.

Genoveva prinse prilejul.

– Dumnezeu vrea să rînduiască socoteala ta acum, în har, dacă Îl lași s-o facă. Ascultă Cuvîntul Său: „*Veniți să ne judecăm, zice Domnul. „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada*“.

El o opri cu un strigăt.

– E zadarnic, Genoveva, este prea tîrziu! Nu mai pot să fac nimic acum. Sînt prea multe persoane implicate.

Genoveva își privea tatăl cu insistență:

– Tu știi dacă tînărul Bill era căsătorit?

– Da, dar nu știu nimic despre soția lui. El se căsătorise cu o englezoaică, se pare.

– Ascultă, tată, continuă ea cu stăruință, pentru ce n-ai căuta-o și i-ai da ei banii? Cugetul tău ar fi atunci în pace.

El clătină din cap.

– M-am gîndit la aceasta și știu că este singurul lucru pe care trebuie să-l fac pentru a șterge pentru totdeauna această pată de pe sufletul meu. Dar nu pot, n-am banii. Afacerile n-au fost atît de bune în ultimul timp.

Genoveva înconjură camera cu privirea.

– Am putea, totuși, să vindem unele lucruri, sugeră ea.

El ridică ochii și o privi lung, cu gravitate.

– Genoveva, zise el cu o voce limpede, știi tu că, pentru a da acești bani, ar trebui să vînd casa, să lichidez afacerile, totul?

Genoveva nu se clinti.

– Atunci pentru ce n-o faci, tată? Ar trebui, nu-i așa?

– Nu, nu pot! El se întoarse și porni spre fereastră pentru a scăpa de privirea cercetătoare a fiicei sale. Trebuie să mă gîndesc la familia mea: mama ta, tu, băieții. Aș fi dizgrația publică. Nu, din dragoste pentru voi sînt obligat să continui pe această cale îngrozitoare.

Genoveva s-a ridicat, a traversat biroul și s-a dus lîngă el.

– Tată, nu te îngrijora de alții. Dumnezeu dorește ca tu să faci rînduială în această afacere și trebuie să faci.

– Nu, nu pot să iau toate acestea asupra mea. Am devenit prea laș acum.

Ea îl luă de braț.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, tu poți, insistă ea.

El s-a întors dintr-o dată spre ea.

– Este relativ ușor de vorbit astfel, Genoveva, dar ia gîndește-te ce vor însemna toate repercusiunile acestea, pe care le va avea asupra ta, în primul rînd; ce-ar spune Jean?

– Nu-ți face nici o grijă pentru Jean, spuse ea cu o sforțare, acestea nu-l mai pot atinge acum.

– De ce? Anton se smulse din contemplarea propriilor probleme, pentru a încerca să bănuiască pricina agitației pe care o citea pe fața fiicei sale.

Genoveva căuta să păstreze o voce liniștită, hotărîtă:

– Pentru că noi ne-am despărțit astă-seară!

– Despărțit? întrebă Anton în culmea mirării. Dar de ce?

Genoveva roși.

– Noi toți sîntem chemați să facem o alegere, ori una, ori alta, vezi tu, spuse ea plecîndu-și ochii. Eu

aveam de ales între dragostea lui Hristos sau cea a lui Jean. Și eu am ales pe Hristos. Asta-i tot. Ea zîmbi printre lacrimi. Crezi că am făcut o afacere rea, tata?

Drept orice răspuns, el îi luă mîna și i-o strînse în a lui.

– Nu, răspunse totuși cu o voce răgușită, nu...

A urmat o tăcere; apoi Anton vorbi din nou. El se zbătea încă împotriva alegerii pe care i-o arăta conștiința.

– Genoveva, chiar dacă aș dori să pun lucrurile în ordine, mă gîndesc la mama ta – șocul, dizgrația, ... ar ucide-o!

Zgomotul unei chei răsucindu-se în broasca de la intrare l-a făcut să tresară.

– Ascultă, ea este! strigă el, silindu-se să-și regăsească liniștea.

CAPITOLUL 20

O lovitură pentru Iulia

Genoveva se întoarse spre ușă.

– Mă duc să mă culc, spuse ea rău dispusă. Mai bine să aștept pînă mîine pentru a le spune noutatea.

– Poate că e mai bine, aprobă Anton. A avut tocmai timpul necesar pentru a ascunde Noul Testament sub o pernă, înainte de a apărea soția sa, roșie și încinsă.

– O, Anton! începu ea abia răsuflînd, am avut o seară excepțională. Și am cîștigat cîțiva bani la cărți. Este o noapte care mi-a adus noroc.

– Ți-l doresc, Iulia, spuse sobru soțul ei.

Dacă Iulia ar fi fost mai puțin absorbită de amintirea serii norocoase, ea ar fi remarcat comportamentul neobișnuit al soțului ei; ea înainta în cameră fără să vadă măcar pe fiica sa stînd în picioare lîngă el.

– Toată lumea a admirat rochia mea astă-seară, dar această haină veche strică totul! Și cu un gest de dispreț, ea aruncă paltonul pe un scaun.

Anton, tulburat, agitat, tremura la gîndul că soția sa să nu ridice perna cînd își va lua paltonul.

Iulia, interpretînd rău tăcerea soțului ei, se apropie de el.

– Haide, haide, se gudură ea, punîndu-i o mînă

domoală pe umăr, nu cred că tu vrei ca nevasta ta să fie prost îmbrăcată! Am văzut așa frumoase mantouri în oraș, în ultima săptămînă! Dar ce? Anton? se întrerupse ea deodată, uitîndu-se la el. Ce s-a întîmplat? Parcă ești bolnav!

– O, n-ai de ce să te temi! Sînt sănătos!

– Tu ai lucrat prea mult în ultimul timp!, spuse ea categoric. Ai să îmbătrînești prea curînd!

Genoveva se îndrepta încetișor spre ușă.

– Noapte bună mama, noapte bună tata! mă duc la culcare.

La glasul ei, Iulia s-a întors dintr-o dată.

– Genoveva, m-ai speriat! Nici nu știam că ești aici. Dar spune-mi, cum a fost astă-seară?

Genoveva evită privirea ei plină de curiozitate.

– Am să-ți povestesc totul mîine, mama, răspunse ea șovăitor. Sînt atît de obosită, mă duc la culcare.

– Bun, de acord. Mă gîndesc că este cel mai bun lucru de făcut și pentru noi. Ar trebui să le lași și să te odihnești.

– Nu, Iulia, lasă-mă singur, spuse el uscat. Mai am încă o mare problemă de rezolvat.

Iulia aruncă o privire întrebătoare în jurul ei; nimic în cameră nu arăta o noapte de lucru. Biroul era în ordine, rafturile intacte.

– Bine, spuse ea cu un ton înțepat; ar fi momentul să te liniștești, nu crezi?

– Da, desigur, draga mea. Anton s-a dus la birou și scormonea într-un sertar pentru a-și ascunde încurcătura.

Iulia se ridică.

– Cred că ai lucrat destul; dar nu vreau să-mi

pierd somnul discutînd cu tine; și așa știu că faci ceea ce vrei tu, dar eu te-am înștiințat, nu uita!

Rămas singur, după plecarea ei, el reveni la problema sa.

Genoveva era sfîrșită de oboseală, dar nu putea să doarmă; evenimentele din seara aceasta erau prea vii și proaspete în mintea sa: Jean, tatăl, mama ei, casa, banii, afacerile... Totul se învălmășea în mintea ei cu o încurcătură înspăimîntătoare. Jean... cît de greu revenea la gîndul că nu-i va mai telefona, nici nu va mai veni la ea, a doua zi. Poate că ... cu toate acestea... Dar nu, el nu va face niciodată așa ceva. Ea îl cunoștea prea bine. Dacă va vrea ca el să revină, va trebui să meargă ea la el, și ea nu putea. Bariera care se așezase în seara aceea între ei va sta totdeauna, afară numai dacă, dacă... Genoveva se opri din gîndurile ei dezordonate și-și cufundă obrazul în pernă. O rugăciune se înălță din inima ei, o cerere pentru care buzele sale n-aveau cuvinte. Ea se rugase pentru Jean, de atîtea ori, dar ea se rugase mai mult pentru cauza ei, decît pentru a lui. Ea dorise întoarcerea lui pentru a primi ceea ce inima ei cerea, pentru ca să nu renunțe la el.

Acum nu mai avea motive egoiste în inimă. Ea părăsise pretențiile ei asupra lui; nu mai avea decît arzătoarea dorință ca el să fie mîntuit. Dincolo de sentimentul pierderii personale, ea avea teribila convingere că Jean, cu toată dreptatea caracterului său, cu toată sinceritatea sa, era deja condamnat înaintea lui Dumnezeu, pentru că nu voia să creadă în Numele Singurului Fiu al lui Dumnezeu. Ce valoare aveau faptele lui frumoase înaintea curăției fără pată a lui Dumnezeu? Oh! Dacă ar fi fost

convins că are păcat, de-ar fi ajuns să se pocăiască, să se smerească la picioarele crucii lui Hristos! Aceasta era povara care dobora sufletul Genovevei.

În rugăciunea sa, Genoveva își aminti și de lupta pe care o dădea tatăl ei jos, în birou, în aceste momente; el trecea prin cea mai grea criză a vieții sale și ea ceru lui Dumnezeu să-i arate limpede datoria sa și să-i dea curajul să repare răul pe care îl făcuse. Știa ea ce cerea? Nu, fiindcă cum putea ea să prevadă viitorul? Ea realiza vag că aceasta putea să ducă la pierderea a tot ceea ce ea socotise pînă atunci că îi revenea de drept. Aceasta însemna că poate se va găsi dintr-o dată smulsă din tot ce îi era familiar și aruncată într-un cerc nou, străin, aproape îngrozitor. Genoveva se simți atunci dez-nădăjduit de singură. Nu era, omenește vorbind, nimeni în care se putea încrede. I-ar fi plăcut să împărtășească acestea lui Filip, dar tatăl îi ceruse să nu divulge ceea ce auzise. Dealtminteri, Filip va ști totul în curînd...

Genoveva întinse o mînă tremurîndă în întu-neric, ca să caute, în mijlocul frămîntărilor care se abătuseră atît de năvalnic asupra ei, un punct de sprijin. Degetele sale atinseră o carte – era Biblia sa. Și-o lipi de ea cu un intens sentiment de ușurare. Iată ceva care nu va trece niciodată. Toate bogățiile de nepătruns ale harului lui Dumnezeu, har a cărui adîncime abia începea s-o pătrundă, erau cuprinse în acest volum. Și din Cuvîntul scris al lui Dum-nezeu Se detașa Cuvîntul lui Dumnezeu întrupat, Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul său, Același ieri, azi și în veci. Vor fi schimbări, da, dar în El *„nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“*; orice va veni, ea

era în siguranță cu El.

A doua zi, dimineața, micul dejun a fost foarte calm. Anton părea că nu se culcase deloc; Iulia se gîndea la „norocul“ din seara trecută; Genoveva nu avea nimic deosebit de povestit; ea mînca în tăcere, aruncînd deseori privirea în direcția tatălui său. Filip, conștient de atmosfera încordată, se mulțumi să urmeze exemplul Genovevei și nu vorbi decît strictul necesar. Roger nu lua parte niciodată la discuții la micul dejun: el rezema ziarul pe zaharniță și se adîncea în citirea ultimilor noutăți, pînă în momentul cînd își consulta rapid ceasul; dădea scaunul la o parte și pornea ca o săgeată să prindă trenul.

– Trebuie să merg în oraș, Iulia, pentru treburile mele, zise scurt Anton la sfîrșitul mesei. Cred că o să lipsesc cam mult. Voi fi acasă la timp pentru dejun.

Iulia privi pendula.

– Trebuie să fie ceva foarte important ca tu să pleci așa devreme, observă ea cu neîncredere.

– Îți voi povesti totul cînd mă voi întoarce.

Anton a stat cu ochii plecați și, după un scurt „la revedere“, părăsi încăperea.

Sîmbătă dimineața, la fiecare 15 zile, Genoveva avea zi liberă, așa că, după împrăștierea membrilor familiei, ea spălă vesela, apoi se ocupă de diferitele treburi în gospodărie. Aproape terminase cînd mama sa începu să-și regăsească ținuta obișnuită.

– Ei, se gîndi ea, parcă era ceva – ah! – Genoveva, da, tu trebuia să-mi povestești ce s-a întîmplat ieri seară. Ce avea să-ți spună Jean?

Ea aștepta foarte atentă.

Genoveva sfîrșise de făcut ordine în salon. Ea se opri cu mătura în mînă.

– Nu este mare lucru de povestit, mamă, zise ea calmă.

– Cum? zise nerăbdătoare Iulia. Ce vrei să spui? Doar nu te vei fi certat cu el?!

– Genoveva dădu din cap afirmativ.

– Nu, dar n-am să-l mai văd, ne-am despărțit!

– Despărțit?! exclamă Iulia. Dar, Genoveva, nu fi caraghioasă, el vrea să se căsătorească cu tine.

– El voia. Respirația Genovevei se acceleră. Dar eu, eu a trebuit să-i spun „Nu“ și astfel s-a sfîrșit.

– Sfîrșit? Iulia, năucită, se lăsă pe fotoliul său: Genoveva, tu l-ai respins?

– Da, mama, a trebuit!

– Dar de ce? Iuliei nu-i venea să creadă.

– Ei bine, mamă, iată! Jean este un băiat foarte simpatic, dar noi nu sîntem de acord asupra chestiunii religioase, așa că niciodată n-am fi putut fi fericiți.

Doamna Deane sări în sus.

– Cum? Tu vrei să spui că ai așezat religia ta mai presus de cererea în căsătorie a lui Jean Lynton? Dar, Genoveva, trebuie să fi fost nebună! El este de familie bună, el putea să-ți dea un cămin confortabil și el te iubește. Nu știu ce ți-ai putea dori mai mult?!

Tînăra fată clătină iarăși din cap.

– Este mai mult decît atît, mamă! continuă ea cu greu.

Iulia începu să înțeleagă...

– Nu știu ce să fac, în adevăr, cu tine, Genoveva, strigă ea furioasă. Iată ce maniere! Ce voi spune

prietenelor mele? Toți așteaptă ca tu și Jean să vă căsătoriți curînd și mă vor întreba ce s-a întîmplat!

Genoveva suspină.

– Ah, mama, tare aș vrea ca tu să nu te ocupi atît de mult cu ceea ce gîndesc oamenii...

– Nu ți-ar strica dacă te-ai îngrijora și tu ceva mai mult, i-o întoarse Iulia. Dar, ah! Genoveva, totuși nu este ultimul tău cuvînt, nu-i așa? termină ea îngrijorată.

– Da, mama, zise ea cu tristețe. Jean nu este creștin credincios și astfel nu pot să mă căsătoresc cu el.

După expresia feței Genovevei, Iulia înțelese că era zadarnic să mai discute. Ea izbucni în lacrimi.

– Genoveva, tu îmi zdrobești inima, suspină ea într-o criză de nervi. Da sînt duzini de fete care ar da totul pentru a avea acest noroc și tu, tu îl respingi simplu de tot. Ea își șterse ochii. Meriți să rămîi fată bătrînă – și așa vei rămîne dacă continui astfel. Oh! Nu mai pot să suport.

Genoveva, neputincioasă, rămase cîteva clipe nemișcată; apoi, întorcîndu-se, se duse la fereastră. Ea nu putea să facă nimic; nu slujea la nimic să încerce să raționeze cu mama sa cînd era în așa stare. Trebuia să aștepte să se calmeze.

Iulia suspina deznădăjduită pînă în momentul cînd, în hol, pasul greu al lui Anton anunță că el s-a întors. Zărindu-l, ea ridică spre el fața scăldată în lacrimi.

– Iulia, strigă el, ce...?

– Anton, din cauza Genovevei! Ce gîndești tu despre asta? Ea, ea a refuzat cererea lui Jean. Și ... oh! dragul meu, n-am să mă liniștesc niciodată.

Genoveva căută privirea tatălui său, dar el nu zise nimic. Anton se apropie de fotoliul în care stătea soția sa.

– Calmează-te, Iulia, zise el liniștit, cu o duioșie neobișnuită în gesturile sale. La urma urmei este o hotărîre pe care Genoveva trebuia s-o ia singură și trebuia să facă ce a socotit că este drept.

– Cum? Criza nervoasă a Iuliei cedă în fața ciudatei purtări a lui Anton. Tu treci de partea ei?

El ridică din umeri.

– Ah, Iulia, dacă tu privești lucrurile din acest unghi! Dar mă gîndesc că ea lucrează, poate, înțelept...

Genoveva își reținu răsuflarea. În timp obișnuit, ea n-ar fi avut niciodată ajutor din partea tatălui său... Iulia reizbucni.

– Voi toți sînteți împotriva mea, suspină ea. Nimănui nu-i pasă de sentimentele mele!

Anton se aplecă spre ea și-i luă mîinile.

– Iulia, zise el cu solemnitate. Îmi pare rău, dar n-aș vrea să te tulbur și eu. Aș vrea să-ți mărturisesc ceva...

– Să mărturisești? repetă ea; trebuie că visa. Ce putea să aibă el de mărturisit? Dar el reluă...

– Îți amintești, Iulia, că înainte de căsătoria noastră îți spusesem că eu aveam un testament? Și mi-am creat afacerile cu acești bani; pe urmă am făcut planuri și am zidit această casă?

Iulia aproba mecanic... Pentru ce mai vorbea el de toate acestea acum? Sînt 25 de ani de atunci... Genoveva părăsi camera fără zgomot.

– Ceea ce ți-am spus era minciună, Iulia, eu te-am înșelat și am înșelat și alte persoane care au

avut încredere în mine multă vreme. Nu erau banii mei și eu n-aveam nici un drept asupra lor.

– Anton!

Exclamația îngrozită a Iuliei îl făcu să tresară, dar el se stăpîni pentru a termina povestirea.

– Toată viața mea a fost prefăcătorie, fraudă. Tot ce am nu este al meu, tot ce v-am dat ție și copiilor, toate au fost obținute prin mijloace frauduloase. Dar acum s-a sfîrșit!

– Ai fost descoperit?

El lăsă capul în jos.

– Dumnezeu m-a găsit, Iulia. Afacerile au mers prost în vremea din urmă. Este zadarnic; nu poate cineva să lucreze rău și să meargă tot înainte. N-am mai avut pace adevărată în inimă pînă în momentul cînd am luat hotărîrea de a pune totul în ordine.

– Vrei să spui că tu vei da totul înapoi?!

– Da, Iulia. Dar pentru a face așa, trebuie să vînd această casă, afacerile, totul!

– În acest caz, tu nu poți s-o faci, Anton! Iulia își revenise în sine. Am fi ruinați și ce-ar zice oamenii?

Anton era foarte calm.

– Iulia, zise el, îmi pare rău, îmi pare mult mai rău decît vei putea tu să-nțelegi, să arunc această necinste asupra ta, dar am lucrat rău destul timp; trebuie acum să repar, oricare ar fi prețul.

Buzele Iuliei începură să tremure. Deplina semnificație a cuvintelor soțului ei cu privire la propriul lor viitor începea acum să pătrundă în spiritul său dezorientat. Trăsătura dominantă a caracterului doamnei Deane era să se ocupe numai de ea însăși. Gîndul la groaznicul conflict pe care a trebuit Anton să-l îndure înainte de a ajunge la această irevo-

cabilă hotărîre nici nu o atingea; ea nu mai manifestă nici cea mai mică revoltă, înțelegînd lunga înșelătorie în care, fără voia ei, fusese implicată; singura preocupare era pentru ea însăși. Cum va trăi ea dacă Anton făcea, într-adevăr, ceea ce zisese? Ce va ajunge ea dacă va vinde totul?

– Anton, tu ai să mă lași fără nimic, zise ea jalnic.

El avea mîna pe umărul ei.

– Iulia, draga mea, zise el cu o voce răgușită, vom rămîne noi amîndoi, unul pentru altul, dacă tu poți să mă ierți.

Ea păru că nu-l aude. Lumea sa se prăbușise; lucrurile pentru care trăise: banii, rang social, plăceri se risipiseră ca un abur. Ea nu avea nimic – nu mai avea nimic, decît perspectiva unei existențe marcate de sărăcie, de disprețul acelora pe care ea îi numise prietenii ei.

– Iulia!

Glasul lui Anton părea că-i vine foarte de departe. Ea se ridică cu greu și avu impresia că totul în cameră se clătina; fața soțului ei era încețoșată, neclară. Iulia se clătină și se prăbuși. Anton încercă s-o susțină, dar sosi prea tîrziu. Cînd ajunse alături de ea, nu mai era decît o masă ghemuită, inconștientă, pe pămînt.

CAPITOLUL 21

Plecarea lui Roger

Timp de cîteva zile, Iulia Deane fu între viață și moarte. Doctorul a spus că ea avusese un atac și cînd Anton îl întrebă dacă erau șanse de restabilire, el clătină grav din cap.

– Va dura foarte mult. Și, de fapt, era foarte probabil că ea va rămîne invalidă tot restul vieții.

Anton Deane primi verdictul în tăcere; în zilele care urmară, Genoveva îl privi cu neliniște. Această povară părea uneori prea doborîtoare pentru el și, fără sprijinul arzătoarelor rugăciuni ale fiului și fiicei sale, ar fi căzut, cu siguranță.

– Genoveva, șopti Filip cu o voce ștrangulată, noi nu știam ce cerem cînd ne rugam pentru întoarcerea tatei, nu-i așa?

– Oh, nu, Filip! zise ea emoționată. Mă gîndeam că e mai bine că nu știam ce ne așteaptă, pentru că poate altfel n-am fi fost în stare să facem față!

Devotamentul lui Filip pentru tatăl său, în acele zile critice, era mișcător. El nu-l pierdea din vedere nici o clipă. Pentru un moment părăsise cărțile de studiu și se așezase alături de tatăl său. Lucra cu el împreună pînă îl apuca durerea de cap, noaptea tîrziu, la vînzarea de titluri, rambursări, calcule dobînzi etc. Anton se arătase la început mai distant. El istorisise toată povestea sa tînărului băiat pe

scurt; dar fără să cruțe blamul pe care-l lua asupra lui, pe față, pe urmă, cu umerii încovoiați, cu capul plecat, se duse. Dar Filip strigă:

– Tată, zise el cam stîngaci, nu le pune pe toate la inimă. Eu sînt mîndru de tine, crede-mă.

Tatăl său schiță un zîmbet.

– De fapt, n-ai de ce să te mîndrești cu mine, fiule!

– Ei bine, eu sînt mîndru de tine, stărui băiatul, admir curajul tău!

– Nu, zise el scuturînd din cap. Sînt un laș, băiatul meu, dar harul lui Dumnezeu m-a ajutat!

Filip își aminti de ziua cînd, pentru prima dată, vorbise cu tatăl său despre lucrurile spirituale, cu cîtă ocară și dispreț îl acoperise cînd i-a spus de hotărîrea pe care o luase de a-L urma pe Hristos. Tatăl său se schimbase cu adevărat...

Roger, dimpotrivă, a fost zdrobitor în disprețul său, amar în sarcasme furioase.

– Tatăl meu! – rînjise el – un escroc vulgar. Și tu crezi că eu pot supraviețui acestei situații?

Și, rănit în mîndria sa, ieșise.

Se scurseseră cîteva minute penibile.

Sus, în camera sa frumoasă, roz, Iulia Deane zăcea albă și nemișcată, inconștientă de toată activitatea neobișnuită care se desfășura în camerele de la parter. Niște oameni voinici și repezi se duceau și veneau, călcînd cu picioarele lor grele mochetele ușoare. Pereții erau dezgoliți. Totul era marcat, etichetat. O provocatoare însemnare fusese așezată deasupra intrării principale: „VÎNZARE LA LICITAȚIE"; vecinii începuseră cu clevetirea, șoaptele erau din ce în ce mai îndrăznețe. Dar Iulia nu

le auzea.

– Închipuie-ți ea, cu acrele ei maniere înalte! ziceau prietenele ei de altădată. Iată cum coboară treptele!

– Ei bine, asta arată că nu știi niciodată cu cine ai de-a face, conchiseră adeptele sale de la jocul de cărți, după ce discutară cu o plăcere cinică de soarta dinamicei organizatoare. Iulia n-auzea nimic. Anton și Genoveva socotiră că n-ar fi bine s-o lase mai multă vreme în casă și, cu ajutorul doctorului, o instalară într-un spital particular, pînă ce vor termina vînzarea. O binevoitoare providență o cruțase – cel puțin pentru un timp – de-a auzi toate bîrfelile. De altfel, chiar cînd a fost conștientă de anturajul ei, era confuză. Era slabă și neputincioasă ca un copil. Doctorul spunea că ieșise din greu. Creierul ei începea să se limpezească puțin cîte puțin; el nu putea să garanteze că se va putea folosi de picioare.

Genoveva nu se mai dusese la birou de cînd cu boala mamei sale. Tatăl ei avea atîtea treburi în afară și atîtea treburi în casă, încît n-avea încotro. Avea să păstreze din zilele acelea doar amintirea unui coșmar. Ea era, pentru moment, prea ocupată pentru a avea timp să se gîndească la propriile ei probleme, pe care le lăsase pe ultimul plan. Numai după ce s-a terminat vînzarea și mama ei trecuse de criză, Genoveva se mai gîndi, în fine, și la ea. Era limpede că mamă-sa avea nevoie de cineva care să vegheze asupra ei. A angaja pe cineva nu se încadra în bugetul lor... Trebuia să vorbească cu tatăl ei. Îi păru atît de obosit și frămîntat în ultimele zile, încît începu să se îngrijoreze.

– Tată, cred că totul este în ordine acum, nu-i așa? zise ea așezîndu-se alături de Filip pe o cutie în bucătărie.

Casa era liniștită, tăcută. Se auzea numai puțin zgomot dintr-una din camerele de sus.

– Ce se aude? întrebă Anton ciulind urechea.

– O, nu-i decît Roger care-și strînge lucrurile, zise Genoveva nepăsătoare. Dar, spune-ne, tată, procurorii au găsit ceva?

– Da, este adevărat că tînărul Bill s-a căsătorit în Anglia puțin timp înainte de accident, dar ei nu găsesc urma soției lui. El ar fi dus-o neapărat în Australia, dacă ar fi trăit.

– Poate că s-a dus ea singură acolo, sugeră Filip.

– Ei, da, poate, m-am gîndit și eu la asta. El oftă. Dar, oriunde ar fi, trebuie s-o găsesc și să-i dau acești bani. Nu voi avea liniște pînă nu voi face asta!

– Și tu vei reuși să strîngi toată suma, tată? întrebă Genoveva.

– Aproape, cred, cînd totul va fi vîndut. Dar nu vom mai avea nimic, Genoveva, nici măcar un acoperiș deasupra noastră!

Genoveva zîmbi curajoasă:

– Pastorul Ransome încearcă să ne găsească o locuință. El va auzi probabil despre așa ceva.

– Și apoi este mama noastră, continuă cu tristețe Anton. Ea are nevoie de cineva care s-o îngrijească; mă gîndesc că nu pot s-o fac eu.

– Nu, tu nu poți s-o faci, răspunse Genoveva cu un zîmbet plin de afecțiune. M-am gîndit la toate acestea, tată; voi părăsi de tot biroul și voi face menajul. Nu prea mă pricep eu, dar cred că voi învăța repede. Și dacă avem nevoie de bani, voi

putea să iau puțin de lucru acasă.

Anton o privi cu recunoștință.

– Tu ești o fată bună, Genoveva, zise el cu o voce emoționată. O, nu știu cum se vor termina toate acestea!

Genoveva se dădu jos de pe cutie și, ducîndu-se spre el, îi puse mîna pe umăr.

– Haide tata, lasă, nu-ți mai face atîtea griji!

Anton își luă obrajii în mîini.

– N-am motive să mă îngrijorez, cînd v-am tîrît pe toți într-o astfel de sărăcie? Am făcut pe toată lumea să sufere.

– Acum nu mai trebuie să-ți faci mustrări, zise ea.

– Da, Genoveva, da. El își frîngea mîinile cu deznădejde. Ah! Cît am fost de nebun, nebun.

Urmă o tăcere; Genoveva și Filip schimbară priviri de simpatie deasupra capului plecat al tatălui lor. Niciodată Filip nu prețuise atît de mult prezența sorei sale. El se simțea atît de neputincios; Genoveva, ea știa ce să spună...

– Tată, zise ea înconjurîndu-i gîtul cu brațele, toate acestea s-au sfîrșit acum. Tu te-ai pocăit – te-ai întors de la păcatul tău și vei da înapoi acelora pe care i-ai păgubit. Mai mult de atît nu poți să faci.

– Nu, nu pot să fac mai mult, este adevărat, strigă el cu amărăciune. Niciodată nu voi putea să șterg din sufletul meu plata păcatului.

– Dar Dumnezeu poate, tu știi, și El o va face, dacă tu primești în inima ta pe Domnul Isus ca Mîntuitor al tău personal. *„Sîngele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat“.*

Anton Deane nu răspunse nimic; un oftat adînc

îi scăpă de pe buze.

– Tată, zise ea cu o voce scăzută, stăruitoare. Tu ai mărturisit păcatul tău în fața noastră, în fața lumii, dar l-ai mărturisit tu în fața lui Dumnezeu? I-ai cerut Lui iertarea Sa, în Numele Domnului Isus Hristos? El a promis: *„Dacă păcatele voastre vor fi cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi cum e purpura, se vor face ca lîna“ (Isaia 1.18).*

Anton tăcea mereu. Genoveva și Filip se rugau.

Apoi, deodată, cu un suspin care-i zguduia tot corpul, el se prăbuși și începu să plîngă ca un copil...

Un zgomot de pași se auzi pe scări. Genoveva, repezindu-se în hol, se găsi în fața lui Roger. El era gata îmbrăcat și-și ținea mantaua și pălăria în mînă.

– Iată, plec, zise el ridicîndu-și valiza grea.

Genoveva s-a uitat la el. Fața lui frumoasă era aspră. Ea a-nțeles îndată ce voia el să spună.

– Unde?

– O! departe de aici, te asigur, într-un loc unde numele Deane nu este cunoscut. Eu am mîndria mea, dacă restul familiei n-o are.

Genoveva înaintă un pas.

– O, Roger, nu fii atît de grăbit! Astea se uită repede. De altfel, tu nu ești blamat. N-ai nici un motiv să pleci.

El ridică din umeri.

– N-am nici un motiv să mai rămîn, mai cu seamă cînd Clara mi-a întors spatele!

– O! Genoveva abia-și ținu răsuflarea. Vrei să spui că Clara a rupt logodna?

– Firește, de altfel nici nu-i reproșez. Ea nu vrea să se căsătorească cu mine, cu această rușine asupra familiei mele.

Genoveva clătină din cap.
– Ea n-a ținut destul la tine, Roger, zise ea încet.
– Tu vorbești? replică el. Tu ai respins un tip bine, pentru motive infinit mai puține decît acestea!
Genoveva a simțit cum sîngele i se urcă în obraji.
– Era altceva, tu nu-nțelegi!
– Ceea ce știu este că voi sînteți o bandă de țicniți religioși și, cu cît voi pleca mai repede, cu atît mai bine. Vorbește-mi de nebun – îl credeam pe tata mai zdravăn. Nu era nevoie să ajungă aici! Putea să continue ca și mai înainte și nimeni nu-i făcea nici un rău.
Ea și-a lăsat capul pe spate.
– El a lucrat în singurul fel bun, a spus ea cu tărie, și Dumnezeu îl va binecuvînta pentru tot ce a făcut.
Roger pocni din degete.
– Bun! Păstrează acest gen de discurs pentru restul trăsniților familiei. N-am venit pentru a asculta o predică, ci pentru a spune „la revedere".
– Vei pleca totuși acum, cînd mama este așa de bolnavă?!
– Biata mama, zise el cu milă, îmi pare rău pentru ea, dar nu sînt de vină și nu pot să-i fac nici un bine, dacă rămîn. Îi va trebui mult timp pentru a se reface, dar cînd se va restabili, voi veni neapărat s-o văd și s-o iau cu mine. Ea nu va fi mulțumită să trăiască într-o cameră veche și întunecoasă, chiar dacă stați lîngă ea.
– Și unde mergi tu? a întrebat ea cu greu.
– Am solicitat un post în serviciul civil. Am un angajament pentru un an în Noua Guinee. După aceea încă nu știu bine ce voi face. Dar, desigur, nu voi reveni aici. Pentru mine s-a sfîrșit cu această

familie. „La revedere Genoveva“, aruncă el peste umăr. Nu promit că voi scrie.

– Roger! Ea a alergat după el și s-a agățat de brațul lui. Roger, tu n-ai spus „la revedere“ tatei.

El o respinse mînios.

– N-am să-mi pierd timpul cu el. Am plecat.

– Dar, Roger, se rugă ea, el este aici, mă duc să-l chem.

– Nu, ocupă-te de treburile tale, aceasta nu te privește. N-am intenția să-i dau nici o explicație. Ți-am spus: am terminat cu această familie.

– Roger, te rog, tu nu poți pleca astfel. Ai să-mi zdrobești inima!

Tînărul avu un surîs amar.

– Nu merită nici cea mai mică atenție din partea mea. El deschise ușa. Genoveva mai făcu un ultim apel disperat.

– O, Roger! strigă ea și glasul i se frînse într-un suspin. Tu nu poți să ierți? El a fost totuși bun cu tine.

– Adevărat? rînji Roger cinic. Nu prea văd pentru moment. Hai, la revedere! Îi vei spune tu că am plecat.

– Într-o zi poate că vei dori și tu să fii iertat! mai zise Genoveva. Ea nu știa dacă o auzise, pentru că ușa pocni în urma lui.

CAPITOLUL 22

Strada Viitorului

Genoveva își părăsi colegele de birou cu o oarecare tristețe, pentru că, cu toate numeroasele prilejuri cînd ele se uniseră împotriva ei, ea fusese fericită între ele. Viața avea să i se pară ciudată fără plăcuta rutină zilnică cu care se obișnuise atît de bine. Ea lucrase în întreprinderea aceea de cînd terminase școala și se atașase de ea. La invitația directorului general, ea s-a dus într-o după-amiază pentru a-și lua rămas bun de la direcție. Andrew Murray manifestase o simpatie cu totul deosebită cînd, ca răspuns la întrebările directe, ea povestise nenorocirea familiei sale.

– Nu este nici o posibilitate ca dumneata să revii la noi, domnișoară Deane?

Genoveva clătină din cap.

– Cred că nu, domnule director general. Mama mea trebuie să iasă din spital la sfîrșitul săptămînii; ea va avea nevoie de cineva pentru a o îngriji în permanență.

– Hm! Deci așa stau lucrurile!

– Da, domnule; ea nu va mai putea să meargă niciodată. Fără să vrea, buzele începură să-i tremure.

– Îmi pare rău. După un moment de tăcere, reluă: vei avea o mare răspundere, domnișoară Deane!

Care este situația financiară?

– O! noi ne vom descurca foarte bine, mulțumesc, se grăbi ea să-l asigure. Tatăl meu a găsit de lucru. Este vorba numai să învățăm să trăim mai modest.

El avu unul din rarele sale zîmbete:

– Mai ușor de zis decît de făcut, cred. Asta o să vă vină greu.

– Da, la început o să ne vină greu, admise ea, dar vom reuși. De îndată ce mama va fi bine, eu voi putea să-mi iau de lucru în afară, lîngă noi, cîteva ore pe zi – aceasta ne va ajuta!

Directorul o privi fix, cu ochii săi cenușii, pătrunzători. În timpul celor douăsprezece luni, cît fusese secretara sa particulară, el a văzut-o dezvoltîndu-se și totuși părea atît de tînără, de neexperimentată, pentru a face față unui viitor atît de nesigur!

– Ești foarte curajoasă, remarcă el.

Genoveva strivi o lacrimă.

– Nu tocmai, zise ea cu voce tremurătoare. Niciodată n-aș fi putut face față singură.

El păru ușurat.

– Aveți pe cineva să vă ajute?

– Da, desigur! răspunse cu vioiciune Genoveva. Domnul este cu mine. El nu ne va părăsi niciodată. Dar poate dumneavoastră nu puteți să înțelegeți, adăugă ea grăbită.

– Poate, zise el încetișor, cu ochii fixați asupra ei, dar cel puțin dumneata pari foarte sigură.

– Sînt chiar!

Intensitatea glasului ei îl făcu să sesizeze că aici era vorba de ceva mai mult decît simple cuvinte. Ea vorbea cu convingerea născută dintr-o experiență

personală.

– N-aș avea nimic împotriva unei astfel de religii, începu el gînditor. Pe urmă, ridicîndu-se, continuă: Direcția a dorit să-și exprime recunoștința pentru conștiinciozitatea serviciilor dumitale, domnișoară Deane, și vă dăruiește ceva ca amintire a fericitei dumitale asociații cu întreprinderea noastră; astfel te roagă să primești această mărturie a sincerelor sale mulțumiri și urările cele mai bune pentru viitor.

El puse un mic geamantănaș pe birou și-i făcu semn să-l ia.

Genoveva, cu degete tremurătoare, ridică capacul. Era o mașină de scris portabilă.

– O! șopti ea, nu mă așteptam la așa ceva.

– Ne-am gîndit că poate îți va fi de folos.

– O! Da, desigur! Aș putea să fac cîteva lucrări de dactilografie. Nici nu știu cum să vă mulțumesc!

– Nu-ți face gînduri în privința aceasta, zise el cu cordialitate. Mi-ar plăcea să-ți mai spun cît de mult am apreciat tot ce ai făcut din momentul cînd ai devenit secretara mea particulară, domnișoară Deane. Ți-ai dat osteneala!

– Aceasta a fost o plăcere pentru mine, zise ea cu sinceritate.

– Greutatea este că nu știu cu cine să te înlocuiesc, adăugă el cu un aer gînditor. Este într-adevăr o tînără fată care promite, dar este încă atît de tînără ... Rosa Wilson. Cred că ea a împrumutat o pagină din cartea dumitale! Și el zîmbi.

Genoveva zîmbi. Ea își aminti de ziua cînd Rosa, cu lacrimi, își dăruise viața sa lui Hristos, atunci cînd ele vorbeau împreună la casele de bani, la

adăpostul unei baricade de dosare și fișe.

– Sînt sigură că se va dărui în întregime lucrului ei, îndrăzni ea.

– Bine, vom vedea. El îi întinse mîna. La revedere, domnișoară Deane! Și dacă vei avea nevoie de ajutor, nu te sfii să vii la noi. Va fi o plăcere pentru noi.

– Mulțumesc, zise Genoveva cu recunoștință. La revedere!

– Cred că colegele de acolo, de sus, vor fi bucuroase să te vadă, adăugă el cînd ea ajunse la ușă. Duceți-vă la ele!

– Da, bucuros, acceptă ea, mulțumesc iarăși, mulțumesc.

Ea închise ușa în urma ei și se îndreptă spre ascensor. Joe se dusese să ia dejunul, dar ea îl va vedea înainte de a pleca. Ea se opri la al cincilea etaj cu sentimente amestecate. Acolo venise să lucreze după terminarea școlii. În această cameră, în fața unui grup de colege sceptice, pentru prima dată mărturisise ea cu timiditate că aparține Domnului Isus Hristos. Acestea i se păreau atît de demult! Atîtea lucruri se petrecuseră din acel moment și timpul trecuse atît de repede...

Noutatea dezastrului financiar al lui Anton Deane se răspîndise foarte repede în lumea comercială. La birou a fost un mare subiect de discuție. Rapoartele amețitoarelor amănunte suscitau dese încruntări de sprîncene și clătinări din cap. Prezența Genovevei invita totuși la discreție și respect; oricare ar fi fost situația familiei sale, nimic nu mai putea să priveze pe tînăra fată de stima pe care o cîtigase prin caracterul și conduita sa în ultimele

luni cînd ea lucrase printre ele. Acum ele erau toate pline de simpatie, dar n-au avut deloc ocazia să și-o manifeste, fiindcă era greu s-o compătimească pe Genoveva; de fapt era imposibil. De fiecare dată cînd era menționat numele tatălui său, ea susținea că era mîndră de el. Și o spusese cu atîta convingere, încît ele rămîneau încurcate.

– Și cînd voi ajunge o bucătăreasă șefă adevărată, am să vă invit la masă pe toate, încheie ea cu un rîs contagios.

– Ei bine, Genoveva, draga mea, zise Rita cu vocea ei tărăgănată, singurul lucru pe care pot să ți-l spun este că îți vei pierde frăgezimea în acel aer de bucătărie, cu mîinile în chiuveta de spălat vase, cît e ziua de lungă.

Genoveva rîse.

– Mulțumesc, Rita, dar sînt sigură că asta nu va fi chiar așa teribil cum spui tu!

– Nu-i nici o îndoială în prezența ta, Genoveva, tu reziști la lovitură. Era o nuanță de admirație în glasul Daisy-ei Anderson. Cînd mă gîndesc la ceea ce ai fost tu, ei bine, asta mă depășește.

– Nu eu, Daisy, protestă îndată Genoveva, este ceea ce Domnul a făcut pentru mine – iată totul!

– Nu începe cu acest subiect, Genoveva, interveni domnișoara Rundle. Auzim îndeajuns genul ăsta de discursuri prin Rosa. Ai antrenat-o bine, ea n-a încetat de cînd ne-ai părăsit.

Rosa Wilson, micuța de altădată, schimbă o privire semnificativă cu Genoveva și surîse. Ea se bucura în inima ei văzîndu-i purtarea pașnică și încrezătoare, auzind că ea se manifestase pe față ca martor pentru Domnul.

– A fost exact cum ați spus dumneavoastră, domnișoară Deane, zise ea, însoțind pe Genoveva la ascensor. De cînd mi-am dat inima Domnului Isus Hristos, El a fost pentru mine un Prieten minunat.

– Noi putem să ne încredem în El, Rosa, în orice lucru. Și Genoveva strînse cu afecțiune mîna tinerei fete.

Rosa îi aruncă o privire tulburată.

– Domnișoară Deane, de cînd am auzit vorbindu-se de toate nenorocirile dumneavoastră, m-am gîndit, m-am întrebat dacă, dacă...

Genoveva dădu din cap înțelegătoare.

– Nu te-ngrijora, Rosa. Hristos răspunde la toate nevoile. Am făcut deja experiența și o fac și acum. În toate aceste lucruri, El ne face mai mult decît biruitori...

Ușa ascensorului se deschise și apăru Joe.

– Așadar, domnișoară Deane, mi s-a spus că este rămas bun!

Cu un ultim semn rapid spre Rosa, Genoveva intră în ascensor.

– Da, Joe, admise ea, mă tem că sînt cuvinte prea greu de spus.

– Toată lumea de aici o să vă simtă lipsa, n-o să mai fie același lucru fără dumneavoastră, zise el clătinînd din cap. Nu sînt mulți printre tineri care să ia seama la mine și am apreciat bunătatea dumneavoastră, domnișoară Deane!

– Dumneata știi pentru ce eram astfel, Joe? Genoveva îl privi cu insistență.

– Da, știu, răspunse el sobru, și m-am gîndit serios la lucrul acesta. Am fost la biserică duminica trecută.

– Bine! Sper că vei continua acum.

– Da, domnişoară, desigur. Ei schimbară o caldă şi amicală strîngere de mînă. La revedere!

– La revedere!

Genoveva Deane lăsă astfel în urma ei ocupaţia de pînă atunci pentru a se consacra slujbei celei noi, de menajeră într-un apartament închiriat dintr-un imobil la numărul 84 din strada Viitorului...

De unde îşi trăgea numele această străduţă mărginită de case anonime? Genoveva nu ştia; strada Viitorului era o fundătură şi chiar de la ferestrele etajului superior de la numărul 84, nu era o privelişte atrăgătoare. O panoramă de acoperişuri peste ziduri nezugrăvite, coşuri slabe, curţi murdare, avînd ici-colo un colţ de grădină în luptă pentru existenţă. Numărul 84 fusese altădată o locuinţă nobilă, particulară; acum, transformată în casă închiriată, părea gri şi întunecoasă. Pastorul Ransome se scuzase că nu găsise ceva mai bun să le propună, dar Genoveva şi tatăl ei, nemaiavînd un acoperiş deasupra capului odată cu vînzarea casei lor, au acceptat cu recunoştinţă primul adăpost care li se oferise.

Filip se hotărîse să-şi întrerupă pentru un timp studiile şi să caute de lucru pentru a aduce o mică contribuţie la întreţinerea familiei; toată stăruinţa tatălui său şi a sorei n-au reuşit să-l facă să-şi schimbe părerea. El a fost totuşi silit să-şi revadă planurile cînd părinţii prietenului său, Petre, l-au invitat să vină la ei ca oaspete, pînă la terminarea studiilor – micul apartament de la numărul 84 neputînd să-l găzduiască.

– Domnul a deschis o cale înaintea ta, Filip, prin

amabila propunere a domnului și doamnei Thompson, i-a spus Genoveva.

– Da, Genet, ai dreptate. Dar voi face tot ce voi putea să vă ajut. Poți să contezi pe mine.

Astfel că, în timp ce doamna Deane își revenea încetișor la spital, Genoveva și tatăl ei s-au dus singuri în strada Viitorului. Vînzarea le adusese îndeajuns ca să poată mobila simplu, dar confortabil, cele trei camere și, prin adăugarea unor podoabe de care s-a îngrijit Genoveva, casa a căpătat un aspect intim și plăcut. Bibelouri și fotografii de la mama sa, în camera ei șervețele de mătase brodate de ea, micul vas de cristal oferit de Doreta și vreo două tablouri cu versete favorite. Era reconfortant să găsești în acest cadru străin și nou acele vechi obiecte familiare. Ea căuta deopotrivă să facă și camera mamei sale pe cît posibil asemănătoare cu cea pe care o părăsise. Lipsa de spațiu constituia un obstacol principal; ea a păstrat totuși, pe cît i-a stat în putință, din mobilierul lor. După ce termină, își privi cu oarecare satisfacție lucrul: într-adevăr avea o înfățișare plăcută. Și ghivecele cu flori de pe marginea ferestrei dădeau impresia că aceasta se deschidea spre grădină.

Zvonul că noii locatari de la numărul 84 erau „cu stare bună“ făcu repede înconjurul străzii Viitorului. Anton zîmbi cînd Genoveva îi aduse știrea.

– Ei n-ar mai spune așa ceva dacă ar vedea cum voi încerca să echilibrăm bugetul nostru, zise el după cîștigarea salariului la sfîrșitul primei sale săptămîni de lucru.

– Nu, nici nu mă gîndesc la toate acestea, răspunse Genoveva. Tată, ce să facem cu banii aceștia?

– Genoveva, zise el grav, sper că tu vei fi de acord să punem deoparte ce este pentru Domnul. Am furat pe Dumnezeu odată, nu voi mai reîncepe niciodată.

– Tată! Genoveva îi înconjură gîtul cu brațele. Mă gîndeam eu că vei spune așa ceva. Vom pune pentru Domnul a zecea parte.

– Și Îl vom întreba ce trebuie să facem cu restul, adăugă el cu o seriozitate care încălzi inima fiicei sale.

– Ai cumva noutăți despre tînăra văduvă de război?

– Da, s-a aflat că soția lui Bill a avut un fiu și că ea a fost în Australia acum cîțiva ani; dar n-am dat de urma ei, unde se află acum. Așa mult aș vrea să fie găsită. Ea, desigur, are necazuri și acești bani luați de la soțul ei ar fi bineveniți acum.

– Tată, zise Genoveva gînditoare, dar dacă ar fi găsită și, auzind toată povestea, ar deschide un proces împotriva ta?

El clătină încetișor din cap.

– Da, știu, dar trebuie s-o regăsesc. Trebuie să dau ceea ce am luat pe nedrept. Nu este alt mijloc de a mă achita în mod onorabil. Evident, mama ta nu va înțelege.

– Să ne rugăm pentru ea, zise Genoveva cu rîvnă. Ah! n-ar fi minunat să ne unim cu toții în Hristos?

– Cred că vom fi într-o zi, zise Anton cu încredere. Dar în așteptare, va fi foarte greu, pentru tine îndeosebi.

Și așa a fost. Iulia Deane, adusă de la spital în micul apartament, plîngea cu amărăciune.

– Ia te uită unde am ajuns! se văicărea ea,

rotindu-și privirile în jurul ei.

O instalaseră în patul ei, în camera roz, și timp de cîteva săptămîni, Genoveva stătu la căpătîiul ei. Iulia, prea slabă pentru a putea face ceva, era în plus și foarte pretențioasă. Genoveva căuta să prevină dorințele sale, dar abia se mișca din loc și mama sa o chema pentru alt lucru și, dacă nu-l obținea îndată, se agita și se enerva. Genoveva încercă să fie răbdătoare; tensiunea se ivea repede. Biata fată se simțea obosită, iritată, avea impresia că parcurge nenumărați kilometri în cursul unei zile și era cu totul sfîrșită cînd tatăl său se întorcea de la lucru. Cît timp va rezista? se întrebă ea. Mama sa o chema chiar cînd avea momentele ei de odihnă, lipsind-o astfel de ora obișnuită de retragere pentru rugăciune și cercetarea Cuvîntului lui Dumnezeu. Și totuși ea simțea că avea nevoie de ele acum mai mult ca oricînd...

În unul din rarele momente cînd mama sa dormea, Genoveva se așeza la masa din bucătărie pentru a pregăti mîncarea. Totul era liniștit. Ce ușurare să nu mai audă ordine din dormitor. Chiar zgomotul de dute-vino al celorlalți locatari ai casei părea asurzit de depărtare. Genoveva se opri puțin și se destinse.

Acum, cînd avea puțin timp pentru a cerceta Scriptura, ea repeta adesea în cursul unei zile versetele pe care le învățase atunci cînd era mai liberă. *„Stați liniștiți și să știți că Eu sînt Dumnezeu...“* Aceste cuvinte s-au înfățișat cu o putere și o semnificație nouă. „Stați liniștiți“ – ea avea așa de puține momente să stea liniștită. Cum putea sta liniștită cînd erau atîtea de făcut, cînd timpul și energia ei

erau puse așa de greu la lucru? *„Stați liniștiți și să știți că Eu sînt Dumnezeu...“* Acum putea fi liniștită. Ea lăsă capul pe masă. Povara părea prea grea pentru a fi purtată pe umerii ei tineri. Totodată, chiar în clipe ca acestea, Acela care poartă poverile era aproape de tot. Genoveva înăbuși un suspin și Îl ascultă vorbindu-i inimii ei atît de grele. Ea încercase să poarte singură totul, dar El putea să suporte mult mai mult decît ea; ea avusese această experiență în trecut. Își aminti de ziua foarte îndepărtată cînd îngenunchease cu pastorul Ransome în biroul său și cînd, pentru prima dată, în rugăciune, pastorul o încredințase Domnului. De cîte ori a alergat la El de atunci?! Se sfîrșise harul și puterea Lui? Oare sarcinile unui menaj și încercările din camera unei bolnave erau prea grele pentru El? Nu, nu, de o mie de ori nu!

– Ah, Doamne, șopti ea, în toate aceste lucruri, lucrează pentru mine! Ia-mă pe mine, ia totul!

Genoveva recunoscu atunci pacea în inima ei, pacea aceea care întrece orice cunoștință; avea pacea pe care lumea nu putea nici s-o dea, nici s-o nimicească!

CAPITOLUL 23

Prieteni noi – prieteni vechi

Iulia Deane începea încetișor să se refacă. Cerințele ei deveneau mai puțin presante, plîngerile ei mai rare. Ea manifesta acum oarecare interes pentru ceea ce se petrecea în jurul ei. Critica mai întîi noua locuință – ceea ce vedea din patul ei – apoi, puțin cîte puțin, resentimentul făcu loc resemnării: părea să se fi hotărît să accepte inevitabilul. Doamna Deane avea toată partea stîngă paralizată, fiind nevoită să stea la pat. Genoveva o instalase cît mai confortabil în pat, între perne, pentru ca să poată citi ziarele fără să obosească. Noutățile zilnice păreau să fie principala ei distracție: mondenitățile, ca și cum ea nu realizase că acum era cu totul separată de acest mediu acolo, culcată între perne, în camera roz; îi era relativ ușor să-și închipuie că trăia pe același plan ca altădată, să se considere ca o regină a înaltei societăți – pînă cînd strigătele copiilor care se jucau la ferestrele sale sau noile discuții dintre locatari o readuceau dintr-o dată la realitate: atunci începea să geamă și să se plîngă de soarta ei.

Viața rezerva cîteva compensații și pentru Iulia. Ea nu suferea decît de o extremă slăbiciune și era conștientă că devenise centrul atenției. Pentru o femeie ca Iulia Deane era ceva foarte plăcut în sentimentul că ceilalți erau acolo pentru a o servi:

mîini și picioare la dispoziția sa, totdeauna gata să răspundă la capriciile ei și să-i împlinească dorințele. Și apoi era această schimbare atît de vădită în purtarea soțului ei. Ea nu înceta să se întrebe ce a putut să provoace o astfel de transformare, dar știa că era cu totul altfel: dădea dovadă față de ea de o tandrețe, de un devotament care o conduceau înapoi, la vremea logodnei lor. Rareori în viața conjugală fusese subiectul unor astfel de atenții. Anton se arătase totdeauna vulgar, absorbit cu totul de dorința de a cîștiga bani.

Ea n-avea de ce să se plîngă. El îi dăduse tot ce avea nevoie pentru realizarea ambițiilor sale sociale. Și ea se gîndise că aceasta era tot ce-i putea da viața. Acum, ea descoperea o nouă plăcere în tovărășia soțului ei. El se așeza lîngă ea seara și îi povestea tot ce se petrecuse în timpul zilei. Uneori nu era mare lucru de spus, dar el venea totuși alături de ea. În slăbiciunea sa, forța soțului ei i se părea reconfortantă. Într-o seară, el scoase din buzunar o cărticică. Era Noul Testament.

– Iulia, zise el direct, ai vrea să-ți citesc un capitol din Biblie?

El nu vorbise niciodată cu ea despre religie. Întrebarea nu părea totuși să o surprindă.

– Dacă vrei, citește, dragă, răspunse ea.

Și astfel se formă prima verigă din lanțul care avea, în sfîrșit, să-i unească pe toți în părtășia dragostei creștine.

Acum, cînd prezența în camera bolnavei devenise mai puțin necesară, Genoveva găsi timpul să facă, în fiecare zi, cîteva lucrări de dactilografie; acestea îi aduceau un venit modest, dar regulat, iar

tatăl său o rugase să-l păstreze pentru ea. Prima ei grijă în acest cartier fusese să caute un loc de cult; micuța biserică, nu departe de strada Viitorului, i se păru a fi locul cel mai indicat. Îndată ce Genoveva a pătruns acolo, a știut că a găsit un cămin spiritual. Locul părtășiei între copiii lui Dumnezeu era, într-adevăr, real acolo, iar mărturia Evangheliei, foarte vie. Genoveva se ducea acolo duminica, iar tatăl ei rămînea cu Iulia, ca să nu stea singură. Bucuria ei era amestecată în aceste întîlniri, ea reamintindu-și bine de sala de adunare unde mersese vreme îndelungată. Și, în timp ce se întorcea singură pe strada Viitorului, se simțea atacată de temerile și necazurile pe care le cunoscuse, bucuriile și speranțele de care avusese parte. Lucrurile ar fi putut fi cu totul altfel.

Într-o duminică, pe cînd se întorcea acasă, Genoveva auzi în urma ei niște pași.

– Scuzați-mă, spuse o voce prietenoasă, cred că merg în aceeași direcție cu dumneavoastră. Am putea face drumul împreună.

Interlocutoarea sa o ajunse; era o fată tînără, cu fața senină și ochi strălucitori; ea își amintea că o văzuse la adunare.

– Cu plăcere, sînt încîntată, răspunse îndată Genoveva. Locuiesc la numărul 84 pe strada Viitorului.

– O! Da, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră, sînteți domnișoara Deane?

– Spune-mi Genoveva, reluă ea cu un zîmbet.

– Mulțumesc, este mai intim, zise tînăra fată. Mă numesc Mary, Mary Matthews. Simt că vom deveni prietene bune. Eu locuiesc nu departe de dum-

neavoastră.

– Da? Nu-mi amintesc să te fi întîlnit.

– Nu, nu sînt prea des acasă. Sînt infirmieră, explică noua sa prietenă.

– Da? Genoveva părea vizibil interesată. Ea se gîndi că această fată tînără, cu fața proaspătă și luminoasă, trebuia să fie o rază de soare într-o sală de spital.

– O! sînt numai în primul an, adăugă ea cu modestie. Mai am o cale lungă de parcurs, dar într-o zi voi fi misionară.

– E minunat! exclamă Genoveva. Știi, și fratele meu mic va fi de asemenea misionar. El studiază medicina. Mi-ar plăcea să-l cunoști – sînt sigură că veți avea multe puncte comune.

Mary Matthews zîmbi.

– Noi avem totdeauna multe lucruri comune, între copiii lui Dumnezeu, nu-i așa? Genoveva, știi că mi se pare că te cunosc de ani de zile?

Cu un gest de prietenie, Genoveva o luă de braț.

– Da, și eu am aceeași impresie, Mary. Este așa de prețios să întîlnești pe cineva cu care să poți vorbi despre Domnul.

Fața lui Mary se bucură, se lumină.

– O! Aș putea să vorbesc despre El la nesfîrșit. El este pentru mine un Mîntuitor iubit – numai dac-ai știi din cîte m-a salvat! O umbră trecu peste fața ei; glasul i se transformă într-un murmur: tatăl meu și mama mea sînt mai des la restaurant decît acasă și noi trebuie să ne descurcăm singuri. Aș fi fost, da, o fată de stradă, dacă Domnul nu m-ar fi găsit. Niciodată nu voi putea să-I mulțumesc îndeajuns pentru ce a făcut pentru mine.

– Cred că noi toți putem spune așa, aprobă Genoveva cu inima clocotind de recunoștință.

– Și El m-a păzit, continuă Mary. După ce am devenit creștină, mai întîi m-am temut să nu mă întorc – erau atîtea ispite pe cale... Dar am trăit experiența că El are puterea să ne păzească de căderi, dacă ne încredem în El. Și ce e mai minunat este că El m-a chemat să-I slujesc pe un cîmp misionar!

– O! Povestește-mi cum s-a întîmplat!

– Ei bine, iată! Fața Mary-ei strălucea. După întoarcerea mea am citit în treacăt niște cărți, cele mai multe despre oameni pe care-i întrebuințase Dumnezeu. Le găseam foarte interesante, dar nu păreau să aibă mesaje deosebite pentru mine. Pe urmă, într-o zi, am citit despre viața lui Hudson Taylor: cum după ce s-a convertit, a auzit glasul Domnului spunîndu-i: „Du-te pentru Mine în China". Atunci, nu știu cum, am simțit că aceste cuvinte mi se adresau. N-am putut să continui lectura înainte de a mă așeza în genunchi și a spune: Doamne, voi merge! Pentru ce în China? Nu știu nimic, dar Domnul știe și las totul în seama Lui.

O imensă nostalgie umplu inima Genovevei. Ce frumos trebuie să fie să fii chemat astfel de Dumnezeu, își zise ea. Ea nu avusese niciodată experiența, partea ei fusese să înainteze pas cu pas pe calea care se deschidea în fața ei. Chiar acum nu putea să vadă ce o aștepta în clipele următoare. Domnul promisese totuși că ea nu va fi niciodată singură... Putea ea să ceară mai mult?

– Lucrul acesta la-nceput era cu totul absurd, continuă Mary. O fată de condiția mea să facă studii

de infirmieră și să plece ca misionară? Toată familia mea și prietenii mei mi-au spus că eram nebună și că e o toană care n-o să țină mult. Dar eu mi-am pus încrederea în Domnul și pînă acum n-am regretat.

– Și nu vei regreta, Mary, zise Genoveva cu convingere. El te va ajuta pînă la sfîrșit.

Mary Matthews aruncă o privire rapidă spre fața tovarășei sale. Aceasta nu putea fi mult mai în vîrstă decît ea. Dar ceva în glasul și în expresia ei arătau o credință care fusese pusă la încercare.

– Se pare că ai experimentat-o, Genoveva, reluă ea după o clipă de tăcere.

– Da, Mary, răspunse încetișor Genoveva, și ochii ei erau umezi. Am experimentat-o.

Între timp ajunseseră la numărul 84. Genoveva se opri în fața porții.

– Nu cunosc încă multă lume la adunare și mi-a făcut atît de bine să te cunosc, Mary. Sînt fericită că mi-ai vorbit.

– Sînt cîteva persoane remarcabile aici, la biserică, Genoveva. Le vei cunoaște pe toate, cu timpul. Va trebui să ți-o prezint pe doamna Worthe. Ai s-o iubești. Nu demult a părăsit Anglia. Ea a avut o viață tristă, dar credința ei este veritabilă.

– Da, aprobă Genoveva; este bine să întîlnești astfel de persoane. Și mie mi-ar părea bine să-l cunoști pe Filip – el vine adesea acasă. Desigur, de cînd cu boala mamei, noi nu ne preocupăm cu vizite. Dar ea pare puțin înviorată acum și, oricum, cu tine e altceva.

Mary rîse.

– Aș putea chiar să fiu folositoare uneori, dacă

bolnava cere îngrijire, cel puțin dacă... Ea privi spre Genoveva șovăitor.

Aceasta o îmbărbătă cu un zîmbet.

– Nu, nu te gîndi, eu sînt o amărîtă de infirmieră. Vom fi toți foarte recunoscători dacă poți din cînd în cînd să faci un popas pentru a o vedea, adică dacă ai ocazia.

– Desigur, răspunse ea prompt. Vă voi face o mică vizită mîine dimineață, înainte de a merge la lucru.

Credincioasă cuvîntului dat, Mary Matthews trecu a doua zi dimineața. N-a fost decît o vizită fulger, zise ea, pentru că la ora 12 trebuia să fie la spital. Genoveva, zorită cu pregătirea dejunului, voia să se-ntrerupă pentru a-i oferi o ceașcă de ceai, dar Mary insistă să nu-i facă nimic.

– Mi se-ntîmplă adeseori să mă pot opri cîteva minute, Genoveva, dacă nu te zbați pentru mine. Dacă te deranjezi, n-am să mă simt bine deloc.

Genoveva n-avu încotro și astfel Mary stătu vreo zece minute lîngă doamna Deane. Ea îi aranjă pernele, cuvertura, puse o cupă mică cu flori lîngă patul său și se așeză pentru a asculta cu simpatie pe Iulia povestindu-i toate amănuntele bolii sale. Pe urmă, după ce a spus cîteva cuvinte de îmbărbătare bolnavei, plecă, promițînd că va reveni.

Iuliei îi făcu plăcere vizitatoarea.

– Această fată este o infirmieră înnăscută, Genoveva, zise ea. Da, mă simt deja mai bine.

– Sînt sigură, mamă, zise Genoveva încîntată de impresia lăsată de Mary. Ea este așa de veselă. Va fi o bucurie s-o revezi. Mă duc să văd dacă sînt scrisori. După cîteva minute era cu un plic în mînă:

este pentru mine, de la Filip, spuse ea.

– O! Fața mamei se lungi, speram că va fi de la Roger.

– Presupun că are multe de făcut pentru a se instala – el ne va scrie mai tîrziu, încercă ea să se arate optimistă.

– Bine, dar ce spune Filip? întrebă mama.

– O! Nu era decît o scrisoare scurtă. Genoveva o parcurse rapid. O, mamă, nu-i așa că e minunat? Ascultă ce zice: „Nu voi putea să vin zilele acestea pe-acasă, așa că v-am scris pentru a vă da vești. Am cerut Domnului să-mi arate clar unde ar dori El să merg și răspunsul mi-a venit în noaptea trecută: El dorește ca să merg în China. Știi tu, Genoveva, că în fiecare lună, în China aproape un milion de suflete mor fără să cunoască pe Hristos? Mi se pare că nu reușesc să merg destul de repede să le vorbesc despre lucrarea de la cruce."

Genoveva, cu fața radioasă, întinse mamei scrisoarea.

– Mamă, nu-i așa că e minunat?

Iulia scutură din cap.

– Nu văd nimic minunat! Nu știu pentru ce trebuie să plece așa departe. Este destul de trist că Roger este în Noua Guinee și acum Filip vrea să plece în China. Sper că el își va aduce aminte să scrie odată mamei sale, dacă se duce.

– El nu va uita, zise Genoveva cu încredere. Dar cel mai remarcabil din toată această istorie este că ieri seară, Mary mi-a spus exact așa, că a fost chemată să plece misionară în China. I-am spus că mi-ar plăcea să-l cunoască pe Filip, dar n-am avut nici cea mai vagă idee că el mă va înștiința că tocmai

această țară va fi și cîmpul lui de lucru.

Este minunat cum *„lucrurile lucrează împreună!“*

– O! Un nou interes lumină fața Iuliei. Mary merge, într-adevăr, în China? Atunci este cu totul altceva... Scrisoarea lui Filip căzu uitată pe pat, în timp ce doamna Deane se lăsă purtată de viziuni imaginare cu privire la viitor.

Genoveva reveni după ce termină cu pregătirea mesei. Iulia se scutură curînd de visările ei și luă ziarul. În întărîtarea ei de astăzi-dimineață, îl uitase. Trecînd peste noutățile de ordin general, ea se opri la pagina evenimentelor mondene. Ea găsea acolo, de obicei, cîteva nume cunoscute.

– Genoveva!

Tînăra fată tresări auzind acest strigăt strident lansat din dormitor.

– Genoveva, vino-ncoace!

Ea se grăbi la ușă și văzu pe mama sa agitînd ziarul cu frenezie.

– Ei bine, mamă, ce s-a-ntîmplat? exclamă ea. Sînt noutăți rele?

– Noutăți rele, privește; și, cu un deget tremurînd, Iulia arăta coloana purtînd titlul „Anunțuri de căsătorie“. Citește!

Genoveva luă ziarul și aruncă o privire rapidă la anunțuri. Rămase împietrită, fixînd cu ochii pagina tipărită.

– Nu vezi! strigă Iulia.

Să vadă? Sigur că vedea. Nici nu putea să vadă altceva. Era plasat astfel ca oricine să vadă: anunțul căsătoriei Doretei, unica fiică a lui Jackson, cu Jean Lynton...

CAPITOLUL 24
O dorință

Ziarul alunecă din mîinile Genovevei și căzu jos. Jean și Doreta aveau să se căsătorească – el avea să ia în căsătorie pe Doreta; aceste cuvinte îi ciocăneau în cap, dar duhul refuza să le accepte. Trebuie să fie o eroare, își zise ea. Aceasta nu putea fi adevărat. Jean n-a avut niciodată nici o înclinație pentru Doreta. El o iubise întotdeauna pe ea, pe Genoveva. Ea își aminti cuvintele lui, revedea strălucirea ochilor săi... „Genoveva, te iubesc, nu voi înceta niciodată să te iubesc“. Dar ea îl respinsese. Poate nu se mai gîndea la ea. Poate iubea acum cu adevărat pe Doreta...

– Și această Doreta Jackson trece drept cea mai bună prietenă a ta, Genoveva, fulgeră mama ei. Aceasta arată, într-adevăr, că nu poți să ai încredere în nimeni astăzi.

– Dar eu, eu l-am respins, zise Genoveva cu o voce șovăitoare. El este liber, clar!

– Nu, e ea, intriganta asta, șmechera asta de fată! continuă Iulia cu indignare. Eu n-am iubit-o niciodată!

– Mamă, reluă Genoveva, nu trebuie să vorbești astfel, n-o condamna pe Doreta!

Spunînd aceste cuvinte, Genoveva se întoarse cu gîndul la ultima întîlnire cu Doreta, la felul ei

mîndru și arogant, la cuvintele ei amare: „Voi sfîrși prin a-l avea; cine rîde la urmă, rîde mai bine“. Da, Doreta părea să fie într-adevăr ultima care rîde. Ea avea să se căsătorească cu Jean. Ea spusese că întotdeauna îl dorise. Dar putea ea să-l facă fericit?

Pentru Genoveva, tot restul zilei s-a scurs într-un fel de buimăceală. Ea se-ntreba ... da, ea-și amintea de amenințarea pe care o făcuse Jean în momentul cînd se despărțise de ea: va merge la diavolul! Era oare primul său pas, pas irevocabil spre ținta pe care și-o alesese? Genoveva știa ce era viața cu Doreta – cocktailuri, localuri de noapte, curse, partide de cărți. Dintr-o dată, o îndoială trezi spaima în ea: oare făcuse bine că refuzase să se căsătorească cu el? Ar fi dus el o viață cinstită și bună, dacă ea l-ar fi acceptat? Ah! ea ar fi atunci răspunzătoare de pierzarea lui; acest gînd aproape o zdrobi. Credința ei ieși totuși biruitoare din acest ceas întunecat de suferință și nesiguranță. Ea a lucrat bine. Ea putea să invoce Cuvîntul lui Dumnezeu în sprijinul ei. Acesta nu putea să mintă. Ea nu putea să mîntuiască pe Jean, căsătorindu-se cu el. Singura putere în stare de a-l mîntui era aceea care i-ar fi atins inima neregenerată, pentru a face din el un om nou. Nu se rugase ea pentru lucrul acesta și nu se mai ruga încă?

Situația era acum altfel. Dacă el promisese într-adevăr Doretei că se va căsători cu ea, trebuia acum să se roage și pentru aceasta. Ea o făcuse altădată; din cînd în cînd ea vorbise prietenei sale de drepturile pe care Hristos le avea asupra ei; pe urmă Doreta rămăsese, puțin cîte puțin, pe ultimul plan printre atîtea lucruri care veniseră să umple viața

Genovevei... Doreta avea totuși tot atîta nevoie de Mîntuitor ca și Jean. Ei se îndreptau împreună spre pierzarea veșnică și Genoveva simțea că trebuia să se roage pentru amîndoi. Inima ei striga neîncetat la Dumnezeu pentru Jean; de cînd se văzuseră ultima dată, nu trecuse măcar o singură zi fără ca ea să se roage pentru el. Dar Doreta...? Putea să se roage tot așa și pentru ea? Pentru Doreta, care era gata să ia locul care trebuia să fie al ei?... Desigur, admise ea, ea îl refuzase și Doreta profitase de această situație pentru a-și împlini scopul. Atîta timp cît Jean ar fi rămas singur, Genoveva mai avea o nădejde, oricît ar fi fost ea de slabă, că se vor regăsi odată pe un teren comun și se vor împăca, dar odată căsătorit cu Doreta...

Genoveva trecu în noaptea aceea prin cea mai aspră luptă a ei. Altădată ea lăsase totul în mîinile Domnului – ea Îi adusese totul – dar acum era ceva nou, ceva pe care voia să-l păstreze numai pentru ea. Ea va merge la Doreta și-i va spune unele adevăruri care-i vor înflăcăra duhul și inima. Îi va spune că Jean n-o iubește, că nu o va iubi niciodată, ea îi va spune atîtea lucruri... Dar dacă ea lăsa totul în mîna Domnului, dacă I-ar cere să ducă El lupta în locul ei, ce-ar face El? Desigur, ceea ce își propunea să facă, ea știa. Ea putea atunci să păstreze acest mic lucru pentru ea. Îi lăsase Lui problemele mari – acelea care erau foarte importante. Acesta din urmă nu conta deloc. Și totuși, ce spunea Domnul? *„Dacă vrea cineva să vină la Mine, să-și ia crucea și să Mă urmeze."* O lepădare de sine în toate zilele – iată calea pe care o cerea El – controlul acestor mici amănunte neprevăzute ale vieții de

fiecare zi: atitudinea ei față de Doreta făcea parte din ea. Era ciudat să i se pară atît de greu să cedeze pentru un lucru atît de mic, cînd altădată lăsase marile impasuri din viața ei... Din mijlocul conflictului, Genoveva privi înapoi la calea pe care o parcursese. Nu fusese ușor. Multe umbre veniseră să se amestece în razele soarelui. Dar ce dăduse valoare tuturor acestor experiențe? Nu fusese conștiența prezenței Domnului, clipă de clipă, siguranța că ea era păzită, în dragostea Lui, zi de zi, ceas de ceas? Și ce-i spusese pastorul Ransome în seara aceea faimoasă, în biroul lui? „El nu te poate păzi, decît dacă te vei încredința Lui." Ea realiza acum mai bine ce înțelegea el. Ea putea să păstreze acest moment ca să lucreze după propriile ei gînduri, dacă voia, dar atunci ea pierdea sprijinul și puterea ocrotitoare a Domnului. Genoveva știa că acest lucru nu merită prețul. Ea ajunsese să depindă în totul de Domnul, de puterea brațului Său iubit; fără El era sigură că va cădea. Astfel, recunoscîndu-și propria slăbiciune, ea doborî mîndria și răzvrătirea în țărînă și, cu inima plină de o măsură a plinătății Duhului harului lui Dumnezeu, ea înălță o arzătoare cerere pentru tînărul pe care îl iubea, unind la numele lui, fără nici un fel de amărăciune, pe al Doretei Jackson. Genoveva se ridică din genunchi cu convingerea că cererea ei fusese ascultată. Cum și cînd, ea nu știa și nu înțelegea, dar avea siguranța – acea siguranță pe care n-o pot da lucrurile văzute sau senzațiile – că sufletele pentru care ea se rugase în noaptea aceea vor fi într-o zi mîntuite.

Iulia era cu totul înmărmurită de atitudinea fiicei

putea primi o femeie tînără și totuși, după primul șoc, doamna Deane o văzu urmîndu-și calea cu o veselie și o încredere mai mare decît înainte. Și doamna Deane era destul de ageră pentru a-și da seama că Genoveva era sinceră. Ea avea tot timpul să reflecteze stînd singură în pat. Lăsase citirea la o parte. Încercase să se refacă cu niște tricotaje, dar neavînd destulă putere în mîna stîngă, îi venea greu să lucreze prea mult. Astfel, cînd n-avea prea multe de făcut, Iulia Deane începea să se gîndească la trecut. Mai întîi cu Genoveva, pe urmă Filip și acum Anton... Religia Genovevei, desigur, făcuse dovada, suportînd încercarea. Cînd Iulia își amintea de tînăra fată încăpățînată, egoistă și dornică de plăceri, cum fusese Genoveva, abia îi venea să creadă că era aceeași persoană. Și Filip niciodată în viața lui nu lucrase atît de mult ca din momentul cînd luase mania de a frecventa adunările. Dar Anton? El fusese foarte curajos. În inima ei îl admira pentru ceea ce făcuse, dar nu-i spusese niciodată. Mai era micuța Mary Matthews. Ea le devenise familiară. Din cîte înțelegea Iulia, părea că ea avusese lupte aspre de dat. Poate că, la urma urmei, era ceva bun în religie.

Ea îi auzea cîteodată vorbind, atunci cînd o credeau adormită, dar era prea complicat pentru ea. Era ca și cum ar fi vorbit într-o limbă străină, atît de neînțelese erau unele expresii. *„Mîntuit prin har"*, *„îndreptățit prin credință"*, *„nici o osîndire"*... Acestea nu erau pentru Iulia decît cuvinte care o lăsau în obscuritate. Nimeni, evident, nu știa că ea aspira spre lumină, altfel ar fi venit cu bucurie și s-ar fi așezat alături de ea și și-ar fi dat silința să-i

s-ar fi așezat alături de ea și și-ar fi dat silința să-i arate ceea ce ea nu reușea să vadă. Dar Iulia era foarte sceptică în privința reli-giei, pe care tot timpul vieții ei o evitase cu grijă, și nu vorbea cu nimeni despre aceasta, deși părea să se apropie de ea tot mai mult, amenințînd s-o înlănțuie și pe ea în strînsoarea ei.

– Mama, zise Genoveva într-o după-amiază, cînd, așezată alături de ea, repara ceva, aș vrea să-ți cer o favoare.

– Ce anume? întrebă mama ei.

– Ei bine, vezi tu, iată despre ce este vorba, continuă Genoveva. Sînt mulți copii aici în strada Viitorului; ei vor un loc potrivit pentru joacă și nimeni nu se interesează de ei. Îi văd în fiecare zi cînd ies pe stradă.

– Dar ce poți tu să faci în privința asta?

– Am o idee, dacă tu ești de acord, se însufleți Genoveva. M-am gîndit că aș putea să adun pe cîțiva într-o după-amiază, să-i aduc aici, sus, și să le procur un fel de recreere – dacă nu ți-ar fi prea greu.

– Ce înțelegi tu prin „recreere"? Iulia părea foarte nedumerită.

– O, să-i învăț să cînte! Am putea organiza un fel de concurs și am termina cu o istorioară din Biblie.

– N-au decît să meargă la școala de duminică dacă doresc să audă istorii biblice, protestă doamna Deane.

– Tocmai acesta este punctul critic, reluă Genoveva, ei nu merg la școala de duminică, dar ar veni la o asemenea întîlnire în timpul săptămînii.

– Bun! suspină Iulia, descoperind o nouă trăsă-

tură de caracter la fiica sa, pe care o înțelegea din ce în ce mai puțin. Tu mă depășești, Genoveva. Mă gîndeam că ai destule de făcut fără să-ți bați capul cu acești copii ai vecinilor. Dar, dacă tu ai în adevăr dorința de a te ocupa de copii, eu nu am nimic împotrivă.

Astfel începură „orele de recreație“ ale Genovevei. Erau realmente ceasuri de bucurie. Genoveva nu înnodă la-nceput decît cîțiva copii cu care făcuse cunoștință schimbînd saluturi amicale pe drumuri.

Dar aceștia au răspîndit la iuțeală vestea și n-a trecut mult timp pînă cînd etajul de la numărul 84 a devenit locul de întîlnire a tinerei generații din strada Viitorului. Genoveva a fost surprinsă de acest succes.

Sosiră copii de toate tipurile, vîrstele și mărimile, de la cei mai mici, cu mutrișoare sălbatice și murdare, pînă la cei mai mari, mîndri de cei zece ani ai lor. Cu ghiozdanul pe spate, ei o priveau cu neîncredere la primul lor pas pe ușă. Ei erau hotărîți să nu „se lase prinși“ de nici un vicleșug pe care ea l-ar putea folosi și să nu piardă nimic din ceea ce avea să facă.

– Spuneți, domnișoară, de ce faceți dumneavoastră lucrul acesta? întrebă un băiat cu mîinile înfundate adînc în buzunarele pantalonilor.

– Intră și vei vedea, zise Genoveva. Și invitația a fost acceptată.

Genoveva se simțea prinsă de acești copii; aproape toți păreau mai mari decît erau, poate pentru că de mici erau lăsați de capul lor, gîndea ea. Unii dintre ei păreau să nu fi avut niciodată copilărie,

judecînd după expresia îngrijorată a feței lor. Erau, firește, și excepții – cîțiva copii bine îngrijiți, cu hainele curate, cu chipul fericit și vesel; aceștia îi făceau pe ceilalți și mai patetici, prin contrast. Diferențele dispăreau în aceste „recreații". Împreună, cu toată inima, cîntau. Ei se aruncau cu același entuziasm în jocuri și ascultau cu aceeași atenție istorioarele.

Genoveva împrumutase ceva material pentru învățămînt de la pastor și îl completase fabricînd ea însăși niște obiecte din tot ce-i cădea în mînă: nu erau modele profesionale, dar puteau totuși să ilustreze adevărul ce le era imprimat.

În aceste întîlniri, lucrurile nu se desfășurau după o ordine stabilită, nu se putea prevede niciodată ce aveau să inventeze acești băieți. Într-o zi s-a iscat o discuție foarte însuflețită despre felul în care se merge în cer și a trebuit să treacă un timp pînă cînd Genoveva a putut să rostească un cuvînt.

– Mama mi-a spus că dacă sînt cuminte și mănînc supa, voi merge în cer! declară cu mîndrie o fetiță din înălțimea celor șase ani ai săi.

A fost o izbucnire de rîsete batjocoritoare.

– Pfff! exclamă unul din băieții mai în vîrstă; orice-ar fi, nu se mănîncă supă în cer!

– Eu cred că trebuie să fii grozav de bun pentru a merge în cer, adăugă o altă fetiță, cu ochii blînzi și fața gînditoare.

– Tocmai tu poți să spui! interveni cu vocea lui groasă unul mușchiulos, dintre cei mai mari.

– Tatăl meu spune că omul e bun dacă nu înjură, nu spune minciuni și nu șterpelește lucrurile altuia.

– În cazul ăsta, nu ești tu, Tom! îi aruncă unul

din camarazii lui cu un aer acuzator. Te-am auzit azi înjurînd la școală!

– Și eu!

– Copii, vă rog! Genoveva bătu tare cu degetele în ușă, încercînd să restabilească liniștea. Ascultați-mă, am să vă vorbesc despre cer. Nu este decît o singură cale pentru a merge acolo și voi sînteți, cei mai mulți dintre voi, pe un drum greșit.

Ea scoase din buzunar o bucată de cretă galbenă și scrise rapid pe ușa camerei literele: „ISUS". Toți ochii erau acum fixați asupra ei. După o rugăciune tăcută, în care Genoveva ceru ajutor și călăuzire, continuă:

– Cerul, vedeți voi, este un loc pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru copiii Săi. În Cartea Lui, Biblia, El ne spune cum putem ajunge acolo. Dacă vrem să ajungem în cer, trebuie să facem ce spune Biblia. Dumnezeu a pus o ușă în cer, exact ca această ușă, aici, și nu puteți intra niciodată acolo decît prin ușa lui Dumnezeu. Uitați-vă aici la Numele care este scris pe ușa lui Dumnezeu: „ISUS". Aceasta înseamnă că Domnul Isus este adevărata ușă, iar singurul mod de a intra în cer este să vii la El. El a murit pe cruce pentru a ridica păcatele noastre și ne va da inimi curate și ne va face buni pentru a merge în cer și a trăi cu El.

În fine, un mic grup foarte calm se împrăștie, lăsînd pe Genoveva și pe mama ei singure. Genoveva pătrunse cu o oarecare teamă în dormitor. În ziua aceea copiii fuseseră mai gălăgioși ca de obicei și ea se întreba ce atitudine va avea mama ei.

Iulia ședea; ea zîmbi.

– Ei bine! Mi-au plăcut mult toate acestea, Geno-

veva, zise ea. Sînt amuzanți, nu-i așa? Și ce idei au! Genoveva se simți ușurată.

– M-am temut că au făcut prea mult zgomot pentru tine, mamă! Au fost foarte vioi azi.

– O! Eu n-am luat seama. Am fost foarte interesată de observațiile lor și de ceea ce ai spus tu. Era ușor de urmărit. Niciodată nu mi-am închipuit lucrurile sub această formă.

Genoveva se întoarse grabnic spre mama ei. Era cu putință ca Domnul să Se slujească de această slujbă, de această simplă solie adresată copiilor, pentru a-i mișca inima? Dar Iulia, obosită încă de după-amiază, se întinse pe perne și închise ochii.

Genoveva, auzind pași pe scară, ieși din cameră în vîrful picioarelor. Era Mary.

– Genoveva, zise ea abia suflînd, nu pot să stau mult. Am venit numai să-ți transmit o solie din partea unei tinere fete care este în spital, foarte bolnavă.

– Ah! Genoveva păru surprinsă. Mă cunoaște?

– Da, zise Mary, și ar vrea să te vadă. Este, într-adevăr, foarte bolnavă, așa că m-am gîndit că este bine să-ți spun.

– E drăguț din partea ta, Mary. Dar cum e? adăugă ea cu seriozitate.

Mary șovăi.

– Ei bine, ea nu voia să-ți spun numele ei; se temea că nu vei vrea să mergi dacă vei ști cine este. Dar eu i-am spus că tu nu faci așa ceva.

– Voi merge neapărat, Mary, dar spune-mi cum se numește ea?

Ochii Mary-ei erau ațintiți pe fața prietenei sale.

– Doreta Jackson, zise ea.

CAPITOLUL 25

Mărturisirea Doretei

– Doreta! Doreta Jackson la spital?! exclamă Genoveva, nevenindu-i să creadă. Nu se poate, Mary, trebuie să fie o eroare!

Mary scutură din cap.

– Nu, Genoveva, nu este decît prea adevărat, zise ea trist. Doreta este bolnavă, foarte bolnavă.

– Atunci aceasta trebuie să fi venit dintr-o dată, zise Genoveva. Ultima dată cînd am auzit vorbindu-se despre Doreta era foarte în formă.

Fața Mary-ei era gravă.

– Ea putea să pară foarte bine, dar tuberculoza este una din bolile care nu se manifestă în afară pînă ce nu este prea tîrziu.

Genoveva respiră adînc.

– Mary, nu e prea tîrziu pentru Doreta, nu-i așa? Peste trăsăturile ei se așternu o expresie de uimire amestecată cu teamă.

Mary nu răspunse imediat.

– Asta nu pot să ți-o spun eu, draga mea, zise ea. În fine, dacă aș fi în locul tău, m-aș duce neîntîrziat s-o văd.

– Voi merge astă-seară, consimți prompt Genoveva, dar nu-nțeleg de ce vrea să mă vadă pe mine?!

Mary scrută cu atenție fața prietenei sale.

– Ea pare să aibă ceva pe conștiință, Genoveva,

spune că trebuie să te vadă.

– Dar, mă întreb, de unde a știut ea că tu mă cunoști?

– Ei bine, asta s-a întîmplat așa, urmă Mary: de îndată ce am văzut numele ei mi-am reamintit ce mi-ai povestit despre Jean și Doreta și mi-am dat seama că era vorba despre aceeași persoană. Și așa m-am interesat în mod special de ea. Vedeam bine că era foarte tulburată și am încercat să-i vin în ajutor. La-nceput ea nu spunea mare lucru, dar odată a spus că ar vrea să vadă pe o fată tînără care fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei; am întrebat-o cum se numește și am rămas uimită s-o aud răspunzînd: Genoveva Deane.

– E curios că tu ai întîlnit-o în felul acesta... Tu poți s-o ajuți – știu că poți. Și ea este de asemenea convinsă de lucrul acesta. Nu i se permite să primească vizite din afară, dar ea a cerut o autorizație specială pentru tine. I-am spus că eram sigură că vei veni.

– Sigur că voi merge, dar trebuie să te rogi pentru mine, Mary. Genoveva avea ochii plini de lacrimi.

Mary o luă de braț.

– Poți conta pe mine, zise ea cu o voce reconfortantă. Și mai ales poți conta pe El, El nu greșește niciodată.

Genoveva îi adresă un zîmbet recunoscător.

– Mulțumesc, draga mea, zise ea cu o voce slabă.

Ce binefăcătoare era credința Mary-ei...

Chiar în seara aceea, Genoveva luă drumul spitalului. Duhul ei era agitat. Dacă ar fi fost să aleagă ea, atunci ar fi făcut tot ce-i stătea în putință pentru a evita această vizită. Dar nu ea hotăra. Ea știa în

inima ei că Mary Matthews avea dreptate – mîna Domnului rînduise această întîlnire. Doreta Jackson se găsea, poate, în pragul veşniciei. Dacă ea nu se va mai reface, dacă zilele pe care le mai avea de trăit pe pămînt erau foarte puţine, ce-i rezerva veşnicia? Genoveva tremura. Ce-i putea spune vechii ei prietene? Ea îşi aminti de ziua cînd o presase să accepte pe Hristos ca Mîntuitor personal; ea nu găsise altceva de făcut decît să-şi bată joc. Dar atunci era sănătoasă şi voinică. Acum poate că era mai bine să asculte. În conştiinţa propriei ei insuficienţe, Genoveva înălţă o arzătoare cerere lui Dumnezeu pentru ajutor şi călăuzire.

Între timp ajunsese la spital. Inima îi bătea puternic pe cînd urca scara impunătoare. Pe cine altcineva avea să găsească acolo? Domnul şi doamna Jackson – era foarte apropiată de ei altădată. Şi Jean... Îşi simţea inima topindu-se. Jean va fi desigur acolo. Genoveva începu să tremure de teamă. Ea putea sta în faţa Doretei, dar în faţa lui Jean? Nu astă-seară: ar fi prea mult. Ea rugă pe Domnul să o cruţe de această încercare suplimentară.

– Pe aici, vă rog!

Genoveva o luă pe urma unei gărzi în costum alb care o conduse în camera particulară a Doretei. Era o cameră mică, cu un pat lîngă fereastră. Lumina se strecura ca prin sită. Genoveva intră; era destul de întuneric ca să nu deosebească cine era lîngă pat.

– O, Genoveva, sînt atît de mulţumită că ai venit!

Mama Doretei se ridică repede auzind paşii.

– Eu vă las. Doreta doreşte, poate, să fie doar cu tine. Şi doamna Jackson se retrase.

Rămăsese singură cu bolnava. Genoveva se a-

propie de pat.

– Doreta ... începu ea și se opri brusc. Tot ceea ce făcuse farmecul prietenei ei dispăruse. Era aceasta, într-adevăr, Doreta Jackson pe care o cunoscuse? Fața îi era palidă, dar ochii îi străluceau de un foc intens, ciudat, pe cînd făcu un efort să-și salute vizitatoarea.

– Genoveva, ce bine că ai venit! Vocea îi era atît de scăzută, încît Genoveva a trebuit să se aplece pentru a o auzi. Nu vrei să iei loc?

Genoveva luă scaunul pe care Doreta i-l arătă cu o mînă descărnată, aproape transparentă.

– O! Doreta, îmi pare rău că ești atît de bolnavă. Trebuie să te vindeci degrabă.

Doreta clătină din cap.

– Nu mă voi vindeca niciodată, Genoveva. Ea se ridică cu greu pe perne; obrajii i se coloraseră slab. N-am să mai fiu aici multă vreme. Iată, voiam să te văd. Sînt mulțumită c-ai venit.

– Și eu sînt așa de fericită că sînt lîngă tine! Genoveva era sinceră. Teama pe care o simțise în perspectiva acestei vizite se risipise cu totul acum, cînd ședea la căpătîiul aceleia care-i fusese cea mai intimă prietenă. Era imposibil să negi adevărul cuvintelor Doretei. Chiar Genoveva, oricît era de neexperimentată, putea vedea că viața acestei tinere fete, altădată atît de vioaie și atrăgătoare, atîrna de-un fir de ață.

– Genoveva, respirația ei deveni mai rapidă și vocea părea mai puternică. Aș vrea să-ți spun ceva și aș vrea să mă ierți.

– Da, Doreta. Glasul Genovevei tremura de emoție. Dar adu-ți aminte ce a spus pastorul Ransome

în seara aceea: *„Pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“*. O, Doreta! Hristos a murit pentru noi!

Doreta nu se lăsă mîngîiată.

– Chiar în ziua cînd tu m-ai silit să-L primesc pe Hristos, eu am refuzat. Voiam să mă distrez. Vocea i se frînse. Plîngea. M-am distrat și asta m-a adus aici.

Genoveva nu zise nimic; nu putea vorbi. Ea vedea, cum nu mai văzuse înainte, tragedia unei vieți pierdute. O, ce-ar fi fost dacă...

– Am fost o nebună, o nebună, suspină cu amărăciune Doreta. Voiam tot ce putea să dea lumea și acum n-am nimic, nimic! Lucrurile pentru care am trăit – dansurile și seratele și tot restul – nu mai au nici un secret acum, Genoveva, n-au nici o valoare cînd omul e față-n față cu moartea!

Genoveva respiră adînc.

– Așa este, Doreta, ai dreptate, zise ea cu un efort.

– Genoveva! Cu o mînă înghețată și moale, Doreta o apucă de braț: eu voi muri, știu că voi muri. Și mi-e frică. O, Genoveva, ajută-mă!

Genoveva întrevăzu în acest moment groaza unei veșnicii fără Hristos: era o experiență pe care n-avea s-o uite niciodată. Dar din nou prețioasa siguranță a credinței se ridică în fața inimii sale: *„Chiar dacă ar fi să merg prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine“*. Dumnezeu fie binecuvîntat! Ea nu va trece niciodată singură prin această vale întunecoasă, dar Doreta?

– Pune-ți încrederea în Domnul Isus Hristos,

Doreta, zise ea, și nu vei avea de ce să te temi.

Doreta clătină iarăși din cap.

– Nu, L-am refuzat de atîtea ori, nu pot nădăjdui ca El să mă primească acum!

Genoveva căzu în genunchi alături de pat și strigă cu seriozitate:

– O, Doreta! El te va primi; poți fi sigură. El nu respinge niciodată pe nimeni; ascultă ce ne spune în Cuvîntul Său: *„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară"*.

Doreta păru să calculeze puțin.

– Cred că am citit așa ceva în acest Nou Testament pe care mi l-ai dat tu, zise ea ridicînd capul. L-am păstrat, Genoveva!

Inima ei tresări:

– Și tu l-ai citit vreodată, Doreta?

– Da, dar numai de cînd sînt aici. Este sub perna mea, dacă vrei să-l iei.

Genoveva scoase micul volum pe care-l dăduse prietenei sale cu mult timp înainte. Cît de minunat ar fi , gîndi ea, ca sămînța aruncată atunci într-o foarte mare slăbiciune să aducă roade în viața veșnică.

– Numai dacă aș fi început să-l citesc mai devreme, continuă Doreta. L-am neglijat atîta timp! Și acum, cînd doresc s-o fac, n-am putere.

O nouă nădejde o însufleți pe Genoveva. Doreta citise Noul Testament. Domnul o găsise în mod sigur.

– Doreta, pentru a avea viața veșnică este de ajuns să crezi în inima ta în El. Crede și El te va primi așa cum ești.

O slabă lumină se aprinse în ochii Doretei.

– Este adevărat, Genoveva, El mă poate primi acum? Cum vine asta?

– Da, draga mea, este adevărat, spuse Genoveva solemn și în adîncul inimii ei, încă odată ea se minună de dragostea nesfîrșită a lui Dumnezeu, care oferă deplină mîntuire unui păcătos pierdut. Știi tu ce s-a petrecut cînd Domnul Isus era pe cruce? Erau doi tîlhari răstigniți în același timp cu El, iar unul dintre ei, dîndu-și seama că era păcătos, înainte de a muri, și-a întors privirea spre Mîntuitorul și a zis: *„Adu-Ți aminte de mine, Doamne, cînd vei veni în Împărăția Ta!“* Și Domnul l-a primit așa cum era. El i-a răspuns: *„Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în rai“*.

Doreta avea ochii plini de lacrimi.

– Ce frumos este, Genoveva, spune-mi cît mai mult.

Genoveva începu să citească vechea istorie a Aceluia care a fost cunoscut ca Prietenul păcătoșilor, Fiul lui Dumnezeu, plin de milă pentru cei care sînt în nevoie, care a venit pentru a căuta și a mîntui ceea ce era pierdut.

În patul ei, tînăra fată bolnavă asculta în tăcere; o pace și o seninătate începură să se aștearnă, puțin cîte puțin, pe fața ei, care pînă atunci fusese marcată de teamă și groază. Mîna care strîngea cu febră brațul Genovevei se desprinse încet din strînsoare.

Genoveva încetă, în sfîrșit, lectura.

– Doreta, zise ea, crezi că Domnul Hristos a murit și pentru tine?

Un zîmbet cu o strălucire cerească se zugrăvi pe trăsăturile Doretei.

– Da, zise ea simplu, cred!

CAPITOLUL 26
O întîlnire neprevăzută

Pentru familia Deane, Mary Matthews devenise aproape un membru al familiei. Uneori, cînd dispunea de cîteva ore libere, ea venea la numărul 84, unde era totdeauna sigură că va avea parte de o primire călduroasă. Iulia aștepta cu nerăbdare vizitele tinerei fete: ea era atît de senină și veselă – un adevărat tonic pentru un invalid. Anton părea să aprecieze și el tovărășia ei și, cînd era și el acolo, se interesa totdeauna de activitățile ei. Filip, care venea să-i vadă pe ai săi cînd îi permiteau studiile, care-l absorbeau din ce în ce mai mult, găsea în Mary o tovarășă după inima lui. Este adevărat că vizitele lor coincideau rareori, dar cînd se întîmpla așa, ei aveau multe puncte comune de discuție. Firește, principalul subiect al discuției lor era China, iar cînd vorbeau despre imensele nevoi spirituale ale acestei țări vaste, ei se bucurau la gîndul că și unul și altul fuseseră chemați de Dumnezeu să-I slujească acolo.

O prietenie tot mai strînsă și mai binecuvîntată crescu între Mary și Genoveva – o legătură care se întărea și se adîncea pe măsură ce trecea timpul. Amîndouă fetele își împărtășeau bucuriile și decepțiile, se rugau împreună și vorbeau fără reținere despre lucrurile care le erau scumpe și pe care le aveau pe inimă. Mary arătă un viu interes pentru

„ceasurile de recreație“ ale Genovevei și, cu toate că ea nu era liberă prea des pentru a o secunda, era totdeauna dornică să știe ce se petrecuse. Ea o ajută pe Genoveva să stabilească noi contacte în cartier. Genoveva, la rîndul ei, nu înceta să se mire de diversitatea intereselor Mary-ei, de rîvna ei și de entuziasmul ei necontenit.

– Dar n-o să aștept să ajung în China pentru a începe să cîștig suflete pentru Domnul, zicea ea. Trebuie să mă exersez de pe acum.

Astfel Mary o informă pe Genoveva de marea campanie de evanghelizare care trebuia să aibă loc sîmbăta următoare.

– Trebuie să vii și tu acolo, o îndemnă ea. O! Aș vrea să-ți spun încă ceva, adăugă ea, știi cine va vesti Evanghelia?

Genoveva clătină din cap.

– Cum aș putea să ghicesc?

– Ei bine, o să-ți spun eu – pastorul Ransome!

– Pastorul Ransome! Fața Genovevei se lumină. O, Mary! Trebuie să vin să-l mai aud. Ți-am povestit, nu-i așa, cum prin predica lui am fost adusă la Hristos?! Nu voi uita niciodată. El alesese versetul: *„Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întîi“*. N-auzisem niciodată Evanghelia mai înainte – și el a înfățișat-o într-un fel așa de simplu...

– Da, spuse Mary, l-am auzit și eu. Cînd el se ridica pentru a vorbi, pe fața lui se vedea slava Domnului.

– O, da, Mary! nu voi putea veni după-masă, dar mă voi grăbi să-mi sfîrșesc treburile și voi fi la adunarea de seara.

– Sînt mulțumită că vei veni, Genoveva. Mă vei

vedea probabil înainte de a se termina; voi fi la adunarea din aer liber, dar apoi am intenția să plec în căutarea cuiva care va avea nevoie de Hristos, pentru a-l aduce la adunare.

Genoveva se uită la prietena ei.

– Eu nu voi fi în stare să fac așa ceva, Mary, dar mă voi ruga pentru tine. Vom fi astfel unite în această lucrare.

Și Mary, bine înarmată pentru conflictul cu puterile întunericului, plecă, pîndind ocazia de a distribui tratate. Se apropia ora de închidere a cafenelelor; bărbați și femei începuseră să iasă, mulți fiind deja amețiți, tineri ce-și ruinau viața prin băutură, femei tinere care-și pierduseră orice reținere și orice bun simț sub influența flagelului nimicitor al sufletului care înfășurase această țară, zisă creștină.

Unii dintre ei erau morocănoși, nu te puteai atinge de ei: se împotriveau tuturor eforturilor de a le trezi interesul; alții, care abia se puteau ține pe picioare, erau bucuroși că se puteau rezema de ziduri sau de stîlpii terasei și așteptînd să-și mai revină, ascultau solia adusă de cîntări și predică; alții se arătau gălăgioși și agresivi.

Se făcuse o îmbulzeală și tinerii martori aveau multe de făcut. Mary nu găsise încă ocazia pe care o căuta cu ardoare; ea nu putea să se împace cu gîndul că în toată această învălmășeală nu e măcar o singură ființă pe care s-o mîntuiască Domnul, trimițîndu-i un mesaj prin ea.

Deodată, în spatele ei auzi zgomotul unei lupte scurte, dar violente: o izbucnire de glasuri, o ploaie de lovituri; apoi un om se izbi de ea cu o forță care

aproape că o făcu să-și piardă echilibrul. El se îndreptă cu greu și se-ntoarse spre ea. Cu toată lovitura primită peste gură, părul în dezordine și haina ruptă, ceva în el spunea de educație și rafinament.

– Scuzați-mă, vă rog, începu el cu o voce grea. Nu v-am văzut – sper că nu v-am lovit rău.

Mary îi aruncă o privire. Era tînăr, încă prea tînăr pentru a-și risipi viața în localuri ale viciului. Băuse prea mult, desigur, dar era treaz; ar fi fost un tînăr frumos. Mary avu deodată convingerea că el era acela după care ea fusese trimisă, ocazia pentru care ea se rugase.

– Mulțumesc, răspunse ea rapid, n-am nimic. Dar ce-i cu dumneata? Cred c-ai fost rănit.

El se rezemă de o coloană.

– O! Nu vă-ngrijorați de mine, e bine! zise el cu un efort.

– Nu, nu-i adevărat, nu e bine, reluă ea cu asprime. Ai băut.

El o privi pe jumătate mirat, rușinat. Avea ochii frumoși, mari, căprui, remarcă ea, dar încețoșați și roșii, injectați.

– Și atunci? zise el în defensivă. Mănîncă, bea și veselește-te, căci mîine vom muri – asta e deviza mea.

Mary îl luă strîns de mînă și-l scoase afară din mulțime.

– Da, dar se pare că ai uitat că după moarte vine judecata. Ea vorbea cu convingere și seriozitate.

– Judecata? El încercă să rîdă. Nu cred în astfel de lucruri. Cine poate, să-și facă cerul sau iadul aici pe pămînt – asta-i tot ce avem de făcut.

– Și dumneata ești hotărît să mergi în iad?
El încruntă sprîncenele.
– O! Nu știu nimic de asta.
– Ei bine, permite-mi să-ți spun un lucru. Era în tonul tinerei fete o notă de înștiințare care-l opri. Dacă în această viață nu mergi în iad, în mod cert vei merge acolo în viața viitoare, dacă urmezi calea pe care ești. Nu poți să scapi de ea, dumneata știi: Biblia spune că nici un bețiv nu va moșteni Împărăția cerurilor și nu sînt decît două locuri: iadul și raiul.
– Nu cred în Biblie! Și, cu un gest expresiv, el respinse cuvintele tinerei fete.
Mary îl privi.
– Dacă dumneata crezi în ea sau nu, aceasta nu schimbă nimic, faptul rămîne, continuă ea. Dumneata vei constata, într-o zi, cînd vei apărea în fața lui Dumnezeu, cînd se vor deschide cărțile și numele dumitale nu se va găsi înscris în Cartea Vieții – dar atunci va fi prea tîrziu. Acum îți este oferit prilejul de a te pocăi și a te întoarce la Domnul Isus, pentru a fi mîntuit.
El nu răspunse nimic; ea se-ntreba în ce măsură va fi înțeles el ceea ce i se spusese. Îi aruncă cîteva priviri fugare, în timp ce înaintau pe stradă: el mergea încetișor, ținîndu-se de tot ce întîlnea în cale. Mary avu totuși impresia că era mai sigur de el. Aerul răcoros îl scosese din amețeală.
– Unde mergem, vă rog? se opri el deodată, cu o expresie de buimăceală, aproape comică, pe față.
Ea zîmbi.
– Mi-ar plăcea să vii la o adunare, aici, aproape, la colț. Vrei să vii, nu-i așa?

– Dar, protestă el slab, n-am ales eu. Dar am înfățișarea asta mizerabilă...

– O! nimeni nu va ține seama, îl încurajă ea; și ei se îndreptară amîndoi spre sala de adunare.

Genoveva servise ceaiul devreme în seara aceea, pentru a ajunge la timp la adunare. Ajunsese cam tîrziu, deja începuse. Sala era plină. Se așeză pe o bancă la urmă de tot, apoi o căută pe Mary cu privirea. Ea era acolo, la centru, mult mai în față. Genoveva nu putea să-i vadă fața, dar recunoscu mica pălărie bleu. Poate că ea adusese pe cineva.

Pastorul Ransome se ridică. Nu se schimbase, remarcă Genoveva; era exact același ca în seara cînd îl auzise prima dată. Puțin mai îmbătrînit, poate, și nu vorbea el cu o convingere, cu o putere mai mare? Era posibil.

– *Prieteni, începu el, aș vrea să vă vorbesc în această seară, dacă binevoiți să mă ascultați, despre un subiect foarte demodat și uzat. Vă voi vorbi despre păcat, de păcat. Este un cuvînt pe care nu-l auzim prea des azi, nu-i așa? Nu ne place, așa că aproape l-am șters din vocabularul nostru. Dar păcatul rămîne totuși păcat, fie că-l numim cu acest cuvînt, fie cu altul. Blestemul păcatului stă asupra noastră de cînd primii noștri părinți au fost neascultători față de Dumnezeu și noi toți sîntem osîndiți, pentru că Dumnezeu spune că toți am păcătuit – „nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar“. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, tu ești un păcătos. Crezi lucrul acesta sau îndrăznești să spui că n-ai păcătuit niciodată? O tăcere grea și deplină se lăsă peste adunare.*

– *Prima poruncă ce ni s-a dat este „să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, cu tot*

cugetul tău și cu toată puterea ta". Ai făcut așa? Sau afacerile, plăcerile sau propriile dorințe personale s-au așezat înaintea lui Dumnezeu în viața ta? Dacă-i așa, tu ai păcătuit, iar plata păcatului este moartea. Ia bine seama la aceste cuvinte, fie că ești un tînăr sau un bătrîn păcătos, un păcătos respectabil sau un nenorocit de păcătos pierdut. Poate că ai făcut numai primul pas fatal sau, dimpotrivă, ești cufundat în păcat și în viciu; înaintea lui Dumnezeu nu este deosebire – tu ai păcătuit și, dacă nu te pocăiești, te afli sub osînda unui Dumnezeu drept și sfînt.

Mary Matthews aruncă o privire spre vecinul ei. Îl simți încordîndu-se și-i văzu mîna crispîndu-se pe speteaza scaunului din fața lui. Mary se ruga...

– *Dar cel mai mare păcat pe care cerul îl poate mărturisi împotriva ta,* continuă predicatorul cu solemnitate, *păcatul cel mai îngrozitor pe care ai putea să-l săvîrșești vreodată este să lepezi mîntuirea pe care Dumnezeu ți-a oferit-o jertfind pe Singurul Său Fiu Preaiubit pe crucea de pe Golgota. Știi tu cît L-a costat pe Dumnezeu păcatul tău și al meu? A trebuit ca Fiul Său, Domnul Isus Hristos, să meargă la cruce și să poarte păcatele tale în trupul Său, să ia asupra Lui judecata care trebuia să fie a ta; să moară în locul tău, pentru ca tu să ai viața veșnică. Nu este altă cale; nimeni niciodată n-a fost găsit atît de bun pentru a plăti prețul păcatului. Dar pentru că Fiul lui Dumnezeu, El, care era fără păcat, a fost făcut păcat pentru tine, tu ești considerat, dacă Îl primești ca Mîntuitor al tău personal, ca fiind drept în ochii lui Dumnezeu. Tu ești atunci îndreptățit, achitat, văzut de Dumnezeu ca și cum n-ai fi păcătuit niciodată. Gîndește-te bine! Putea oare Dumnezeu*

să-ți ofere mai mult? Dragostea Lui s-a arătat în toată întinderea ei și cred că astă-seară a ajuns și pînă la tine. Ce vei face? Vei rămîne în păcatul tău și vei muri sau vrei, prin credință, să te-ntorci la El, pentru a cunoaște bucuria iertării păcatelor tale și darul vieții veșnice? El te cheamă. El mijlocește pentru tine. Vrei să faci pasul și să primești pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor al tău, acum, cît ți se oferă șansa?

După terminarea adunării, un tînăr se ridică și înaintă cu un pas hotărît spre predicator: locul de lîngă Mary era gol. Timp de o clipă, totul se încețoșă și se clătină în fața ochilor Genovevei; dar ea-și reveni. Nu era nevoie să vadă fața tînărului: știa. Văzuse deja această siluetă, cunoștea acest pas; același pas dintr-o seară întunecoasă și memorabilă, cînd ea îl observase ducîndu-se pe o cale care-i umpluse inima de durere. Acum își revenise...

Asistența se împrăștia. Pastorul Ransome luase deoparte pe Jean Lynton, iar Genoveva Deane, cu inima revărsîndu-se de recunoștință, își plecă capul și înălță o rugăciune tăcută înaintea lui Dumnezeu– deșertarea unei inimi transportată de o bucurie cerească. Jean era, în sfîrșit, mîntuit!

CAPITOLUL 27
Împlinirea drumului

Genoveva era nerăbdătoare să vorbească cu Jean. Nu știa ce-i va spune, dar trebuia ca el să știe că ea cunoaște hotărîrea lui, că era fericită chiar dacă după aceea nu-l va mai vedea niciodată. În definitiv, ea a fost cea care l-a respins, iar acum...

Ea se-ndreptă spre ușa de la intrare și-l așteptă. Timpul i se păru foarte lung pînă ce, în sfîrșit, ușa se deschise și tînărul trecu pragul urmat de pastorul Ransome. Aproape toată lumea plecase. Cînd Jean ajunse în dreptul ei, ea puse mîna pe umărul lui.

– Jean! strigă ea.

El se-ntoarse dintr-o dată.

– Genoveva! Și fața îi deveni palidă cînd ochii lui îi întîlniră pe ai tinerei fete. Cum, Genoveva...

– O, Jean! Sînt atît de fericită! zise ea.

Cupa umilinței lui Jean Lynton era plină la gîndul că Genoveva a trebuit să-l vadă astfel. Duhul lui îl aduse înapoi, la seara aceea în care o văzuse ultima dată, la seara aceea de neuitat, cînd, după expresia lui, ea părăsise realitatea și devenise o umbră. Se hotărîse atunci s-o uite, s-o înlăture pentru totdeauna din inima și din duhul lui, dar cît de zadarnică fusese hotărîrea lui! Orice ar fi făcut, oriunde s-ar fi dus, el o vedea: grația și smerenia ei se ridicau în fața lui ca o sfidare continuă a mîndriei și a voinței lui proprii. Chiar orgia plăcerilor degra-

dante la care se dedase nu reușise niciodată să-l facă să piardă cu totul din vedere fața ei. Fără să vrea, orbește, avea conștiința că nimicindu-se pe sine, o făcea pe ea să sufere. Voia ca ea să știe ce-l împinsese. Pe urmă s-a găsit logodit cu Doreta Jackson. Dar amintirea feței ei curate și blînde continua să-l tulbure, făcîndu-i viața un iad; să iubească pe altcineva ca pe Genoveva ... nu, niciodată... Și acum el era liber. Doreta îi dăduse dezlegarea. Dar Genoveva era mai inaccesibilă ca oricînd – și totuși atît de aproape, că putea s-o ia de mînă. Păcatul în care el se cufundase ridicase între ei o barieră de netrecut. Nu va putea niciodată s-o recîștige.

– Genoveva, zise el, îmi pare rău că te-am întîlnit în starea în care sînt – și lăsă capul în jos.

Înainte ca Genoveva să poată răspunde, Mary Matthews apăru cu fața surîzătoare.

– Genoveva, dragă! strigă ea și o îmbrățișă cu bucurie.

Jean, în culmea surprizei, privea. El o recunoscu pe tînăra fată care îl condusese la adunare – ea era o adevărată prietenă a Genovevei.

– Se pare că vă cunoașteți, zise Jean cînd ele se desprinseră din îmbrățișare.

– O, Jean, scuză-mă! Genoveva ridică ochii spre el, nici nu m-am gîndit să fac prezentările. Iată cea mai bună prietenă a mea, Mary Matthews.

Mary întinse mîna rîzînd:

– Noi ne-am văzut deja, nu-i așa, Jean?

– Fără să ne cunoaștem. Jean le observa cu un aer bănuitor. Cred că ați aranjat între voi toate astea!

– Nu, deloc, protestă Mary cu tărie. Dar cred că

acestea au fost călăuzite de o mînă mai puternică decît ale noastre. Noi niciodată n-am fi putut face o lucrare atît de minunată, chiar dacă am fi vrut, nu-i așa, Genoveva?

– Nu, nu, răspunse cu vioiciune aceasta.

Jean părea încă sceptic.

– Dumneata n-ai știut deloc cine eram cînd ai stat de vorbă cu mine astă-seară?

Mary Matthews clătină din cap.

– Știam un singur lucru: că Domnul mă trimitea să aduc astă-seară pe cineva să asculte Evanghelia și acela ai fost dumneata.

– Dumnezeu fie binecuvîntat! strigă el.

Mary, fără să vrea, îl luă de mînă:

– E ceea ce putem spune toți, Jean, zise ea cu seriozitate. Pe urmă ea făcu un pas în lături.

– Eu plec – desigur, voi aveți multe să vă spuneți. Noapte bună! Și, răsucindu-se pe călcîie, se depărtă, lăsîndu-i singuri.

Da, erau multe lucruri pe care doreau să și le spună, dar ei se priveau unul pe altul cu un aer încurcat, neștiind cu ce să-nceapă. Jean rupse în sfîrșit tăcerea:

– Nu-i nevoie să-ți spun cum am ajuns aici astă-seară, Genoveva, zise el lăsînd ochii în jos. Cred că știi.

– Da, zise ea cu răsuflarea tăiată.

El își îndreptă deodată umerii, ceva din vechea lui obișnuință.

– Spune-mi deschis, Genoveva, ce gîndești despre mine – merit să-mi spui orice, zise el resemnat.

Genoveva ridică ochii; obrajii i se îmbujorară.

– Pentru moment n-am să-ți spun decît un singur

lucru, Jean. Ea șovăi. Aș vrea numai ca tu să știi că rugăciunile mele pentru tine au fost ascultate astă-seară.

El își frămînta mîinile.

– Cum? Tu vrei să spui că te-ai rugat pentru mine?

– Firește, Jean! De ce nu?

El păru tulburat.

– Deci, tu n-ai auzit?...

– Să aud, ce? întrebă ea, gîndindu-se la ceea ce avea să spună el.

– Că am fost logodit cu Doreta Jackson.

El urmări îndeaproape fața ei în timp ce rostea cuvintele.

Genoveva dădu din cap.

– Da, Jean, știam. Și Doreta însăși mi-a spus-o!

Jean tresări.

– Doreta ți-a spus, deci ai văzut-o?

– Da, am fost și am vizitat-o la spital, acum cîteva săptămîni. Tu n-ai văzut-o în ultima vreme?

El clătină din cap.

– Nu, de ce? Nu-i merge ceva mai bine?

Genoveva avea un aer grav; ea se gîndea la tînăra fată nenorocită pe care o găsise pe un pat de spital.

– Nu, Jean, este foarte bolnavă. Nu cred ca să se vindece vreodată!

O expresie de adîncă tristețe apăru în ochii tînărului.

– Și cînd te gîndești că eu am adus-o acolo!

Deznădejdea lui o mișcă pe Genoveva.

– Poate nu ești numai tu de vină. Își aminti mărturisirea Doretei, rolul pe care ea îl jucase în

degradarea lui Jean.

– Ești indulgentă, zise el cu un zîmbet. Dar nu știi cum m-am purtat cu ea. Nu voi putea să mi-o iert nicicînd.

– Toate acestea au trecut și dacă Dumnezeu te-a iertat...

El păstră un moment de tăcere.

– Da, dar sînt convins că Doreta nu mă va ierta niciodată.

Genoveva scutură din cap.

– Doreta nu mai are nimic împotriva ta, Jean. Ea mai curînd își face mustrări de conștiință pentru starea în care ai ajuns tu. Și ea s-a rugat pentru tine.

– Dar, dar... El o privi uluit.

– Jean, Doreta L-a primit pe Hristos ca Mîntuitor personal și de la întoarcerea ei, ea n-a încetat să se roage pentru tine ca să fii mîntuit.

Jean Lynton tăcu. Experiențele din seara aceasta fuseseră un șir de șocuri pentru el; aceasta era lovitura de grație.

– Trebuie neapărat să merg s-o văd, zise el ca și cum ar fi vorbit cu el însuși.

– Asta-i va face multă plăcere, spuse Genoveva. Dar nu-ntîrzia, știi ... ea nu mai are mult...

Fața tînărului, deja palidă, deveni acum lividă.

– Mă voi duce mîine, hotărî el, și voi pune toate în rînduială. Dar mă simt atît de stîngaci în fața bolnavilor... Privirea fixată asupra Genovevei era o chemare în ajutor.

Genoveva avu un zîmbet înțelegător. Cunoștea acest sentiment...

– Doreta este obișnuită cu mine acum și cred că i-ar face plăcere dacă noi, dacă noi am merge

împreună s-o vedem. Ea vorbea șovăitor; nu voia ca el să înțeleagă greșit intențiile ei...

– Împreună? Jean se bucură de acest cuvînt.

– Adică, dacă tu dorești prezența mea..., adăugă ea repede. Și deodată, încurcată, își întoarse privirea în altă parte.

– Dacă doresc prezența ta, Genoveva? repetă el. Nici nu-ți închipui cît ți-aș fi de recunoscător dac-ai putea să vii!

– Bine, ne vom întîlni mîine după-amiază, Jean; cu cît vom merge mai repede, cu atît mai bine, cred.

– Da. Ei erau acum afară; se apropia momentul despărțirii. Jean nu prea se simțea în largul lui:

– Mi-ar fi plăcut să te-nsoțesc pînă acasă la tine, dar în starea asta nu pot; și arătă îmbrăcămintea lui. De altfel, adăugă el, ca și cum i-ar fi revenit deodată un gînd, voi v-ați mutat, nu-i așa?

– Da, situația familiei noastre s-a schimbat. Genoveva căută să-și păstreze o voce naturală. Presupun că știi totul cu privire la tata.

– Da, dar nu mă opresc la astfel de lucruri, o asigură el repede. Nu-mi pot permite s-arunc cu piatra în alții – eu n-am nimic cu care să mă laud, în nici un fel.

Genoveva își aminti cît era el de mîndru de propria lui dreptate, cît era de gata să se-ncreadă în faptele lui bune pentru mîntuire și această nouă umilință o mișcă. Inima lui Jean era, într-adevăr, schimbată.

– Niciunul dintre noi n-are cu ce să se laude, Jean, spuse ea simplu și serios. Noi sîntem păcătoși în ochii lui Dumnezeu.

– Da, și Hristos a murit pentru noi – este unul

din versetele pe care pastorul Ransome le-a pus înaintea mea astă-seară.

Genoveva, cu inima tresărind de bucurie, îi aruncă o privire. Niciodată ea nu se așteptase la o astfel de mărturisire din gura lui Jean Lynton.

A doua zi după-amiază, cînd cei doi tineri au ajuns la spital, simțiră o atmosferă de tragedie. Jean își regăsise aspectul lui elegant, nobil, dar fața îi era palidă și severă. Au urcat în tăcere scara principală. Genoveva se îndreptă cu un pas hotărît spre camera Doretei. Fusese acolo de multe ori; totuși ceva parcă îi spunea că este pentru ultima dată...

Ei au găsit pe coridor pe părinții fetei; tatăl, dezolat, căuta să-și mîngîie soția care suspina pierdută pe umărul lui.

– Cerul fie binecuvîntat! Iată-vă! suspină doamna Jackson. Eu, eu nu cred că mai este conștientă, dar a întrebat de voi.

– Noi a trebuit să ieșim, explică domnul Jackson cu un ton posac. Era prea mult pentru mama ei. Dar voi puteți intra, poate că vă recunoaște.

Jean întredeschise ușa și Genoveva intră după el. Perdelele erau trase; numai o mică rază de soare de după-amiază lucea slab în obscuritate. Înaintară în vîrful picioarelor pînă la pat. Obrazul de pe perne era ca ceara. Genoveva auzi respirația agitată a lui Jean.

– Doreta, șopti ea. Pleoapele închise clipiră ușor. Doreta, sîntem Genoveva și Jean.

Bolnava deschise ochii; un slab zîmbet de „bun venit“ se contură pe trăsăturile ei.

– Ați venit?! Glasul abia se auzea. Vă așteptam.

Genoveva se dădu înapoi pentru a permite lui

Jean să se apropie de pat.

– Doreta, zise el cu o voce răgușită, poți tu să mă ierți? Îi luă mîna slăbită și transparentă în mîinile lui.

– Nu, Jean. Făcu un gest aproape imperceptibil. Nu era nimic de iertat.

– Dar ți-am făcut atîta rău...

Ea se-ndreptă cu greu pe perne; ochii îi erau strălucitori, foarte strălucitori.

– O meritam, Jean. Glasul ei deveni mai tare. Eu, eu te-am ajutat să mergi la pierzare și acum îmi pare rău!

– Nu, Doreta, nu-ți face mustrări de ceea ce am fost eu; așa am vrut.

Ea continuă totuși ca și cum n-ar fi auzit.

– Vezi tu, Jean, gîndeam că asta e viața, pînă ce am ajuns aici, pînă ce mi-am pus încrederea în Domnul Isus Hristos. O, Jean! El a mîntuit sufletul meu! Fața i s-a luminat cu un zîmbet care nu era din lumea asta.

Jean se aplecă spre ea.

– Doreta, și eu L-am primit, șopti el. Și El m-a mîntuit.

Ochii Doretei Jackson se umplură de lacrimi.

– Spune-mi, cum s-a făcut lucrarea? întrebă ea cu interes.

Cu o voce întretăiată, mișcătoare, Jean istorisi întoarcerea lui, mîndria lui încăpățînată și lăudăroșenia lui, viața lui nepăsătoare, trăită în păcat, răbdarea și sprijinul lui Dumnezeu care, fără voia lui, l-a căutat și l-a găsit; smerita mărturisire a dragostei care L-a adus pe Domnul Isus la cruce ca să moară pentru el.

– Genoveva avea dreptate, conchise Doreta, întorcînd ușor capul spre prietena ei care se retrăsese discret. Dumnezeu răspunde rugăciunilor.

– Da, Jean! zise ea cu căldură.

– Jean, reluă ea, acum cu respirația accelerată, din momentul cînd am cunoscut pe Domnul, m-am rugat pentru tine. Eu, eu nu voiam ca viața ta să fie pierdută, ca a mea, pentru că ... te iubesc!

Ceva din această simplă mărturisire scăpată de pe buzele muribundei mișcă profund pe tînăr. El se aplecă și sărută fruntea umedă și rece. O pată de roșeață coloră o clipă obrajii bolnavei.

– Mulțumesc, Doreta, spuse el cu o voce sugrumată.

Urmă o tăcere cam lungă.

– Genoveva!

– Da, Doreta! Genoveva fu într-o clipă lîngă pat.

– Genoveva, se face întuneric!

Îngenuncheată alături de prietena ei, Genoveva observă că o schimbare se producea pe fața acesteia.

– Nu ți-e frică, draga mea, nu-i așa?

– Nu, nu! Acum era greu s-o înțelegi. Dar, spune-mi, spune-mi...

Glasul se stinse, dar Genoveva știa ce dorea să audă tînăra fată; un singur lucru putea răspunde la nevoile ei în ceasul acela. Încetișor, Genoveva îi spuse și îi repetă adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu, acele adevăruri care dintotdeauna au fost puternica siguranță a păcătosului în momentele cînd malurile vieții se șterg. *„Chiar dacă trec prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine“. „Atît de mult a iubit Dumnezeu*

lumea, încît a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică". „Dar Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi". „Cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci este trecut din moarte la viață". O pace și un calm adînc se așternură pe fața muribundei.

Trecuse după-amiaza, soarele dispăruse la apus; ultimele lui raze mai zăboviră puțin pe pervazurile ferestrei înainte de a se cufunda în întuneric și a se stinge. Camera era întunecoasă – atît de întunecoasă, încît Genoveva nu văzu trupul înțepenit. Ea simți că cineva a intrat în cameră. Auzi suspinele sfîșietoare ale mamei cu inima zdrobită, susținută de brațele tinere și viguroase ale lui Jean. Își aminti că auzise pe Jean spunînd că Doreta era acum cu Domnul și dînd lămuriri că, pentru creștin, era o nădejde dincolo de mormînt, dar glasul era atît de îndepărtat... Apoi simți brațele tînărului ajutînd-o să se ridice și știu că lacrimile ei s-au amestecat cu ale lui în timp ce o dusese afară din cameră.

Aerul de afară părea s-o readucă pe Genoveva la realitate. Dintr-o dată, ea începu să fie conștientă de cei din jur. Atunci crezu că inima ei avea să se zdrobească: Doreta – Doreta era moartă. Era împlinirea drumului – a căii pe care puteau să o urmeze împreună, dacă aceasta ar fi voia lui Dumnezeu. Fără să vrea, ea tresări.

– Genoveva, ți-e frig. Jean, prevăzător, era alături de ea.

– Nu, nu, nu-i asta, zise ea cu o voce tremură-

toare. Mă gîndeam, asta-i tot.

– La ce te gîndeai, Genoveva? întrebă el.

Întrebarea păru că se pierde. Ea nu răspunse imediat.

– Mă gîndeam, spuse ea în cele din urmă, la tot ce putea să fie...

Jean rămase tăcut. Ceva îi revenea în minte, ceva pe care-l auzise demult, dar care acum i se arăta în toată plinătatea lui: „*Plata păcatului este moartea*". Da, păcatul și moartea merg mînă în mînă, el distingea acum. Niciodată nu se va mai lăsa orbit de atracțiile strălucitoare ale păcatului. Se trezise, venise la Dumnezeu tocmai la timp pentru a-și consacra viața lui Hristos, Aceluia care murise pentru ca el să aibă viața, la timp pentru a mai recupera ceva din anii pe care i-a pierdut...

– Genoveva, zise el deodată, dacă aceasta este tot ceea ce poate oferi lumea, eu nu mai am nimic a face cu ea; nu voi mai gusta plăcerile stricate. Pentru mine nu mai este decît Hristos, oricît m-ar costa aceasta.

CAPITOLUL 28

Răspunsul Genovevei

Mare a fost bucuria la numărul 84 cînd Genoveva anunță că Jean va veni să petreacă seara la ei. Tînărul se arătase atît de compătimitor cînd ea îi vorbise despre boala mamei sale și manifesta o dorință așa de mare să vină să-i facă o vizită, încît ea n-a putut refuza. Ea știa că mama ei va fi încîntată, dar se îndoia că acesta ar fi fost unicul motiv al vizitei. Genoveva simțea că trebuie să vegheze asupra sentimentelor ei, cel puțin pentru moment. Ea trebui să admită că, cu tot ceea ce făcuse Jean, ea ținea încă la el și remarcase cu cît tact încerca el să restabilească vechile relații. Genoveva devenise prudentă prin experiențele ei trecute; știa că înainte de a răspunde la atențiile tînărului trebuia să se asigure că nu există nici o barieră între ei. Jean mărturisise, desigur, pe față, că este al Domnului Hristos și ea nu se îndoia de realitatea întoarcerii lui, dar erau multe de care el trebuia să țină seama acum. Cum avea să se comporte el în unele situații cu care va trebui să se confrunte neapărat? Care va fi reacția familiei lui? Va fi el, într-adevăr, gata, așa cum spusese, să urmeze pe Hristos, oricît l-ar costa? Toate aceste întrebări și încă multe altele presau duhul Genovevei în timp ce cobora în grabă să răspundă la soneria de la

intrarea principală.

Pentru Iulia, această seară era un mare eveniment. Ea își pusese bluza cea mai elegantă și rugase pe Anton s-o ajute să se pieptene.

– Cum arăt? întrebă ea cînd auzi glasuri pe palier.

Anton se aplecă și o îmbrățișă cu un zîmbet indulgent. El știa că ea va încerca să fie încîntătoarea gazdă de altădată și nu invalida micului apartament închiriat. Filip și Mary erau și ei acolo. În ultima vreme părea că Filip căuta să aranjeze vizitele lui astfel încît să coincidă cu ale Mary-ei.

– Numai unul lipsește. Iulia scoase o batistă dantelată și-și șterse ochii. Scumpul Roger! Mă întreb ce-o fi cu el?!

Iulia era singura care se preocupase de fiul ei, care, de la plecarea lui, de aproape șase luni, nu scrisese nici măcar o singură scrisoare. Dar, însuflețită de sosirea oaspetelui de seamă, ea îl uită repede.

– Ei bine, doamnă Deane! Ușa se deschise și un tînăr înalt, zvelt, purtînd o cămașă deschisă la gît și pantaloni de sport gri, înaintă cu mîna întinsă spre pat. Cum vă merge?

– O! Jean, sînt fericită să te revăd. Fața Iuliei radia de o plăcere deosebită, în timp ce răspundea strîngerii de mînă. El nu se schimbase, observă ea: avea un aer ceva mai în vîrstă, parcă, desigur, mai serios, dar probabil că era puțin jenat datorită împrejurărilor. Ei nu-l mai văzuseră de cînd Genoveva refuzase cererea în căsătorie.

Anton se ridică.

– Ei bine, Jean, începu el un pic cam încurcat.

Au avut loc schimbări de cînd nu ne-am mai văzut ultima dată.

Jean zîmbi; privirea lui avea o expresie foarte semnificativă cînd îi strînse mîna.

– Da, domnule Deane, zise el blînd. Au fost multe schimbări de ambele părți.

Anton păru ușurat.

– E adevărat, admise el.

Jean rîse.

– Dar sînt schimbări tare bune, nu-i așa domnule Deane?

Anton n-avu timp să răspundă. Iulia îi luă vorba:

– Genoveva, nu uita s-o prezinți pe Mary, sau spuneai că Jean și ea se cunosc?

– O! Da, doamnă, interveni repede Mary. Noi ne-am văzut în sala de adunare. Ea îi adresă un zîmbet de îmbărbătare lui Jean. Cele două fete spuseseră familiei de convertirea lui Jean, dar se înțeleseseră între ele, pentru a-l cruța pe el, să păstreze amănuntele acestei întîlniri. El putea să le povestească ce voia, dar ele nu vor divulga nimic din viața lui anterioară.

– Noi te-am considerat întotdeauna ca făcînd parte din familie, continuă Iulia cu amabilitate, și acum, cînd ne-ai regăsit, trebuie să vii mai des.

– Mulțumesc, doamnă Deane, nu voi lipsi, se grăbi să răspundă el.

– E adevărat că din vina Genovevei noi te-am văzut așa de puțin în ultimul timp, urmă ea; dar sînt fericită să văd că, în sfîrșit, ea a revenit la sentimente mai bune.

Genoveva se înroși la indiscreta remarcă a mamei; Jean se grăbi s-o dreagă:

– Mă tem să nu rămîneți cu o falsă impresie, doamnă Deane, zise el. Genoveva totdeauna a avut dreptate. Eu sînt acela care s-a întors. Asta-i tot!

– O! niciodată n-a fost nici cea mai mică vină din partea dumitale! replică Iulia cu o siguranță aproape comică.

După un moment de tăcere, Jean reluă cu seriozitate și cu un aer gînditor.

– Da, într-adevăr, asta credeam și eu, dar sîmbătă seara am înțeles, în sfîrșit, că eram un păcătos, că aveam nevoie să fiu mîntuit și m-am dăruit Domnului Isus Hristos.

Uluită, Iulia îl privi fix. Genoveva spusese, într-adevăr, ceva despre convertirea lui Jean, dar niciodată ea nu se aștepta să audă o astfel de mărturisire din gura tînărului și încă în felul acesta.

– Adevărat, Jean?! Mă uimești, zise ea lăsîndu-se pe perne.

– Da? – el nu părea deloc tulburat de această remarcă. La drept vorbind sînt surprins eu însumi. Dacă mă gîndesc cum am fost izbăvit din toate vechile mele obiceiuri urîte, sînt uimit să văd ce a făcut Hristos pentru mine.

Aceste cuvinte încălziră inima Genovevei. Nu era ușor pentru Jean să vorbească astfel, gîndea ea în inima ei.

– Dar tatăl și mama dumitale ce gîndesc despre toate acestea?

– O! Multe lucruri! Jean se adresa acum întregii familii. Mai întîi au crezut că mi-am pierdut rațiunea, dar au sfîrșit prin a spune că sînt sănătos. Aveam multe probleme de aranjat cu ei.

– Dumneata ești, natural, asociat cu tata, nu-i

așa? întrerupse Anton.

– Am fost, rîse el, fără să reușească totuși să ascundă cît îl costase această hotărîre. Dar noi nu avem în totul aceleași vederi, așa că, de acum înainte, mergem fiecare pe propria cale.

– Adică... Anton îi aruncă o privire scrutătoare.

– Din punct de vedere financiar n-am absolut nimic, mărturisi Jean deschis. Vedeți dumneavoastră, eu deja am delapidat toată averea mea la joc și am pierdut și o bună parte din cea a tatălui meu într-o afacere; acum voi porni pe o cale nouă, cinstită.

Genoveva abia putea să-și țină în frîu bucuria. Era ceea ce dorea să audă, ceea ce abia îndrăznise să nădăjduiască. Jean punea totul în ordine într-un fel potrivit.

– Asta pare o nesocotință, să te-nvrăjbești cu tatăl tău, cînd el are toți banii, zise Iulia.

Jean o privi.

– O! Dar banii tatălui meu provin din speculații, din pariuri și alte asemenea lucruri, doamnă Deane, și în starea mea de creștin nu puteam să mă ating de nici un ban.

Iuliei era să i se taie respirația. Nu se așteptase niciodată la așa ceva. Mărturia pe care o dăduse Jean cu privire la întoarcerea lui deja fusese ceva surprinzător, dar aceasta împingea lucrurile prea departe: să renunțe la averea tatălui său, pentru că devenise creștin!

– Și ce vei face? întrebă ea intrigată.

Jean rîse.

– Nu vă-ngrijorați de mine, doamnă Deane, nu voi face foamea. Am găsit o slujbă bună. Pînă acum

am respins toate șansele care mi s-au oferit, adăugă el cu un ton de regret, dar voi recupera timpul pierdut, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Iulia tăcu și toată seara rămase tăcută. Parcă uitase îndatoririle de gazdă; îi observa pe toți cu interes și, într-un moment, expresia unei arzătoare dorinți trecu pe fața ei: ei toți păreau să fie fericiți... Ei toți erau creștini: Anton, Genoveva, Filip, Mary și acum și Jean.

Genoveva prinse prima ocazie care i se prezentă pentru a lua legătura cu pastorul Ransome: ea dorea să aibă părerea lui, pentru că, cu cît treceau zilele, cu atît era mai evident că interesul lui Jean depășea pe cel al unei simple prietenii. Ca și altădată, ea îl găsi pe pastor gata s-o asculte. Instalat pe același scaun vechi, i se păru că parcă ieri a fost să-l vadă, doborîtă de dragostea ei pentru Jean și cu teribilul verdict ce părea să-i zdrobească nădejdile de fericire. Totul era altfel acum. Domnul răspunsese rugăciunilor ei: Jean era mîntuit. Cu inima plină de bucurie, ea vedea în purtarea și felul de a trăi ale tînărului, dovezi din ce în ce mai evidente ale vieții celei noi în Hristos. Totuși simțea nevoia de a primi de la pastorul Ransome asigurarea că lucra bine cedînd avansurilor lui.

– Jean este născut din nou, sînt convins, declară fără șovăire pastorul Ransome. Viața lui este o mărturie vie. Pare că, într-adevăr, Domnul v-a apropiat unul de altul.

– Este numai un singur lucru ... începu timidă Genoveva. Mă întrebam ... cu privire la înclinația lui pentru băutură. Vedeți dumneavoastră, el se corijase odată, dar a recăzut, așa cum știți.

Pastorul zîmbi.

– Cred că acum poți vedea deosebirea între a fi schimbat și a fi născut din nou. În primul caz, el nu făcuse altceva decît să întoarcă o nouă pagină, din dragoste pentru dumneata și, îndată ce te-a crezut pierdută, în mod firesc, a revenit la vechile lui obiceiuri.

Ea plecă capul.

– Da, este adevărat, prea adevărat!

– Acum, urmă pastorul, Domnul i-a dat o inimă nouă, o inimă care nu mai simte nici o dorință pentru astfel de lucruri, acestea nu mai au putere asupra lui. Hristos l-a izbăvit și el nu va mai cădea niciodată, dacă își pune încrederea în Mîntuitorul lui.

– De fapt este ceea ce gîndeam și eu – Genoveva înălță capul; ochii îi străluciră – dar doream să aud părerea dumneavoastră pentru a fi absolut sigură.

Pastorul Ransome se ridică.

– Draga mea Genoveva, spuse el cu bunătatea lui obișnuită, ultima dată cînd ai fost aici n-ai vrut ca noi să ne rugăm, îți amintești?

– Da, răspunse ea încet. Cît de răzvrătită fusese și cît de nevrednică se simțea acum de tot harul care i-a fost împărtășit.

– Vrei să ne rugăm împreună astă-seară, înainte de a pleca?

– Da, dacă vreți, am toate motivele să-I mulțumesc!

Și din nou, ca altădată, ei îngenunchează împreună pe vechiul covoraș din fața șemineului și ea își înălță inima într-o rugăciune de recunoștință și laudă; el, pentru a o întări pe ea și pe tînărul pe care

îl iubea ea, către Acela care, cu înțelepciune și dragoste, călăuzise pașii lor, pentru a cere binecuvîntarea Lui peste viețile lor în zilele ce vor veni...

– Genoveva, începu Jean după cîteva săptămîni, într-o seară cînd erau singuri, aș vrea să-ți spun ceva.

– Da, șopti ea abia respirînd și duhul o-ntoarse înapoi, la seara cînd îl auzise rostind aceleași cuvinte...

– Genoveva, ți-am mai spus odată, dar azi sînt mult mai puțin vrednic de tine decît eram atunci. Vocea îi tremura de emoție reținută. Dacă tu mă respingi, de data asta știu că o merit, dar aceasta nu va schimba cu nimic faptul că te iubesc. Cu tot ce s-a interpus între noi, eu n-am iubit niciodată pe nimeni decît pe tine și nu voi iubi pe altcineva niciodată!

Ea îl privi: nu mai era Jean cel arogant și stăpînitor, revendicativ, cum îl cunoscuse. El stătea acum la distanță, smerit, modest, așteptînd ca ea să dispună de el cum va voi. Și inima ei alergă spre inima lui.

– Jean, spuse ea simplu, acum nimic nu ne mai desparte.

El mai șovăi.

– Dar ce faci tu cu trecutul?

– Putem să-l uităm – Dumnezeu a șters totul. Viitorul este ceea ce contează acum, nu-i așa, Jean?

Fața ei se întoarse spre cea a tînărului și pentru prima dată, Genoveva nu făcu nici un efort pentru a ascunde dragostea care clocotea în inima ei. Era imposibil să te-nșeli de semnificația obrajilor ei roșii, de buzele tremurătoare, de ochii strălucitori,

radioși.

– Genoveva, strigă el, Dumnezeu fie binecuvîntat. Și în următorul moment era în brațele ei.

În dulceața acestui moment, Genovevei i se părea că, din seara cînd se silise să fie tare pentru a respinge pe Jean, nu fusese nimic altceva decît un coșmar groaznic, că durerea și singurătatea zilelor scurse n-au fost nimic altceva decît o canava de pe care se detașa acum dragostea în toată frumusețea ei desăvîrșită...

– Genoveva...

– Da, Jean! Ea își adînci privirea în ochii tînărului, ochii aceștia care cuprindeau atîta bogăție de dragoste și devotament.

– Dumnezeu a fost atît de bun cu noi, scumpa mea, zise el încetișor. Nu vrei să-I mulțumim acum împreună?

Ea îi răspunse prin apăsarea mîinii pe care el o ținea în ale lui. Și împreună, îngenunchează în fața lui Dumnezeu, care pentru fiecare dintre ei era și mai prețios decît erau ei unul pentru altul, conștienți că drumurile pe care au fost conduși erau „calea cea bună“. Mîna care călăuzise totul pentru ei făcuse totul spre bine...

CAPITOLUL 29

Chemarea

Zvonul că tînăra domnișoară de la numărul 84 se va căsători se răspîndi cu mare repeziciune în strada Viitorului. Genoveva nu mai putea scoate capul afară fără ca unul sau altul să-i prezinte călduroasele și amicalele felicitări. Erau adeseori persoane cărora nu le adresase niciodată vreun cuvînt, dar care păreau totuși că o cunosc și Genoveva nu putea să atribuie această simpatie decît entuziasmului cu care mica ei familie a „orelor de recreație“ divulgase noutatea. Copiii se arătaseră teribil de neastîmpărați cînd au văzut prima dată inelul de logodnă și, cu toate eforturile pe care le făcuse pentru a le capta atenția, ea se temea că în ziua aceea nu vor avea decît un singur gînd: domnișoara Deane se căsătorește. Un băiețaș cunoscut de camarazii lui sub numele de Bill și care ținea totdeauna sub braț o revistă cu poze de avioane, a manifestat un interes deosebit.

– Mama mea are o verighetă exact ca aceasta, declară el cu un aer convins.

– O! Da, adevărat Bill? Genoveva întinse mîna pentru ca Bill să poată cerceta inelul mai de aproape.

– Da, repetă el cîștigîndu-i încrederea. Și ea îl păstrează întotdeauna, pentru că i l-a dat tatăl meu.

– Și unde este tata acum? Genoveva se simți

împinsă să pună această întrebare.

– O! Dumneavoastră nu știți? El ridică ochii plini de o naivă surpriză. El a zburat într-o zi cu un avion mare și de atunci nimeni nu l-a mai văzut. Dar mama spune că el s-a dus în cer și că o să-l revedem odată.

– Da, micuțul meu, tu îl vei revedea în mod sigur. Genoveva simțea că se sufocă. Trecu afectuos degetele prin părul mătăsos și blond al copilului. Înțelesese, din simpla mărturie curajoasele eforturi ale unei mame care, pentru a ușura tragedia atît de des repetată în cursul anilor de război, căutase să explice într-un limbaj la îndemîna copilului de ce tatăl nu se-ntorcea în fiecare seară acasă, ca tații micilor lui tovarăși. Genoveva se gîndi că i-ar face bine să cunoască pe mama lui Bill: ea trebuia să fie o creștină, dacă i-a vorbit astfel fiului ei.

Noutatea a creat deopotrivă multă vîlvă în cercul familiei. Ea avu asupra doamnei Deane efectul unui tonic. Iulia răscoli îndată în cutia ei de lucru și scoase mătăsuri delicate și dantele fine, la care începuse să lucreze în diferite împrejurări.

– Mă tem că nu mai sînt așa dibace ca altădată, constată ea cu regret. Mîna îmi obosește atît de repede.

– O, mamă! Eu n-am nevoie de ele așa curînd, se grăbi s-o asigure Genoveva. Ai timp destul.

Jean avusese, firește, o întîlnire cu părinții Genovevei înainte de a se fi anunțat oficial.

– V-am mai cerut odată consimțămîntul și dumneavoastră mi l-ați dat, începu el șovăitor.

Iulia radia.

– Și ți-l dăm încă odată, Jean, cu bucurie.

Tînărul nu părea totuși să fie în largul lui.

– Nu v-aș fi reproșat nimic dacă ... dacă v-ați fi schimbat părerea, continuă el, cu ochii fixați asupra lu Anton.

– Nu este adevărat, Jean, zise acesta întinzîndu-i mîna, acum ești primit și mai mult din toată inima, decît ai fost.

– Mulțumesc, domnule Deane. Era o nesfîrșită recunoștință în răspunsul lui Jean; mîinile lor se strînseră cu căldură. Jean n-a ascuns tatălui Genovevei nimic din povestea lui, iar acesta, din partea lui, îi istorisise propria nebunie trecută și-i încredință imensa lui dorință de a repara răul pe care-l făcuse. Astfel, cei doi, care tocmai făcuseră experiența răscumpărătoare a Evangheliei Domnului Isus Hristos, se întîlneau pe același teren.

Filip și Mary îi felicitară și ei. De fapt, noutatea părea să aibă un efect foarte însemnat asupra celor doi tineri, fiindcă, după ce au schimbat cîteva șoapte și ochiade semnificative, Filip a spus că avea și el ceva de anunțat. Nu era greu de bănuit ce va fi: familia, de cîtva timp, avea deja presentimentul, dar nimeni nu sufla nici un cuvînt, pentru a nu șterge nimic din importanța micului discurs al lui Filip.

– Noi n-am avea deloc intenția de a vorbi acum, cu toate că voi puteați bănui, începu el adresînd un zîmbet radios tinerei așezate lîngă el. Dar iată că Mary și cu mine ne-am cunoscut mai îndeaproape în ultima vreme și mă gîndesc că este o fată deosebită. Noi amîndoi am fost chemați să mergem în China. Și astfel am avut un subiect în rugăciune, iar dacă aceasta este voia Domnului, vom pleca într-o

zi împreună ca soț și soție!

– Ce fericire pentru voi! exclamă Genoveva privindu-i pe rînd cu o profundă afecțiune. Fiecare se grăbi să-și exprime bucuria.

– Evident, urmă Filip, nu este nimic oficial pentru moment. Noi vrem mai întîi să ne terminăm studiile – și avem fiecare o cale lungă de parcurs. Dar avem această perspectivă înaintea noastră; vom lucra, vom face proiecte și vom aștepta.

Iulia avea un aer sceptic.

– Va trebui să așteptați multă vreme, zise ea clătinînd din cap.

– Da, mamă, răspunse Filip, dar nu va fi timp pierdut. Vom lua parte la o mulțime de activități misionare...

– Chiar la marea campanie evanghelică anunțată pentru sîmbătă? îl întrerupse Jean.

– Da, desigur! zise Mary.

– O! Genoveva era foarte interesată. Despre ce este vorba?

– Este o mare adunare în sprijinul misionarilor, o lămuri Mary, care va avea loc sîmbătă.

– Va trebui să mergeți și voi, sugeră Iulia privind pe Genoveva, și apoi să ne spuneți și nouă!

– Ce idee bună, doamnă Deane! strigă Jean îndată. Vom merge.

Adunarea a avut ca subiect „Cîmpul este lumea". Ea s-a încheiat cu versetul: *„Și am auzit glasul Domnului care zicea: „Pe cine vom trimite și cine va merge pentru noi?" Și Eu am zis: „Iată-Mă, trimite-Mă"*. Genoveva suspină de dorință: alții erau chemați, de ce nu și ea? Filip și Mary plecau, de ce ea și Jean nu? Din toată inima, cu bucurie, și-ar fi

petrecut viața într-un cîmp misionar cu Jean, dar ea simțea în ea însăși că acele cîmpuri îndepărtate nu erau pentru ea, cel puțin pentru moment. Aveau nevoie de ea acasă, mama ei atît de nenorocită din punct de vedere fizic și încă nemîntuită, grupul de copii din „orele de recreație“ care ascultau cu atîta lăcomie istoria marii iubiri a lui Dumnezeu. Da, cîmpul ei era acasă, în orice caz pentru prezent. Poate că, într-o zi, dacă ea era credincioasă Domnului în lucrul pe care-l avea acum înainte, va putea fi întrebuințată într-un cîmp mai vast... Ea plecă capul. „Doamne, iată-mă“ a fost rugăciunea care se înălță din inima ei. „Iată-mă și folosește-mă unde vrei Tu“.

Și Jean, ce era cu Jean? El se retrăsese într-o lume a lui, foarte departe de toți cei care erau strînși în seara aceea în sala cea mare. Ceea ce auzise trezise niște amintiri în mintea lui. El se regăsea în insulele unde servise timp îndelungat în anii războiului; în junglele fierbinți și umede unde se luptase deznădăjduit pentru viață și ieșise biruitor; printre triburi negre prietene, care-l primiseră atunci cînd fugea din fața unui dușman nemilos. El le cunoștea bine. Le cunoștea țara, le știa limba.

Acum îi vedea cu alți ochi; îi vedea ca un popor adîncit în întuneric și părăsit, un popor care pierea fără să cunoască mîntuirea prin credința în Domnul Hristos. Ciudat că el nu se gîndise mai curînd...

Pentru ce îi fusese dat să supraviețuiască acelor ani teribili, cînd atîția alții sfîrșiseră în morminte necunoscute? Pentru ce i-a fost salvată viața cînd atîția alți camarazi ai lui au fost uciși? Pentru ce, chiar acum, de curînd, ca un tăciune scos din foc,

fusese el smuls din această cursă, pentru mîntuirea sufletului? Pentru ce altceva, dacă nu pentru a răspunde provocării din ceasul acesta? Jean înălță capul; fața lui era marcată de lumina unei viziuni cerești. El va merge să ducă Evanghelia la aceste triburi din întuneric – trebuia să meargă. Glasul lui Dumnezeu îl chema, trebuia să asculte. Jean Lynton nu luase cu ușurătate hotărîrea din seara aceea, nici n-o luase într-un moment de emoție: era ca și cum o mînă puternică îl apucase și-l împinsese înainte, dîndu-i un îndemn și o încredere. Cunoștea primejdiile, dar nu se temea; cunoștea greutățile, dar nu se simțea descurajat; porunca de a merge să vestească Evanghelia nu era oare însoțită de făgăduința conștientă a Domnului Isus? *„Iată, Eu sînt cu voi toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului“*... Ce putea să dorească mai mult? Ce putea să ceară mai mult?

Cînd, în sfîrșit, cei doi tineri se regăsiră singuri, Jean spuse cu o voce gravă, vibrantă:

– Genoveva, am înțeles ceva astă-seară. Am descoperit pentru ce dorește Domnul să-mi consacru viața!

Inima Genovevei începu să bată mai tare.

– O, Jean! Tu vrei să spui...

El dădu din cap.

– Da, Genoveva, Dumnezeu m-a chemat astă-seară și vreau să plec în insule ca misionar!

– Jean! Ea îl privi: purta marca unui om pe care Dumnezeu Și-a pus pecetea. Genoveva se simțea fericită, atît de fericită... Am știut dintotdeauna că Domnul avea un plan deosebit pentru tine, șopti ea aproape cu respect.

El înclină capul.

– Nu pot să-nțeleg de ce mă cheamă pe mine! zise el cu smerenie. Dar poate că pot face ceva pentru El.

– Sînt convinsă, Jean! zîmbi ea cu bucurie. Ai toată viața înaintea ta.

Ceva în glasul tinerei fete îl făcu să ridice repede capul.

– Genoveva, tu vii cu mine, nu-i așa? Ne vom pregăti, apoi vom pleca împreună, după căsătoria noastră.

– Nu, Jean, eu nu pot acum! Aș fi vrut, dar locul meu este acasă, vezi tu?

Jean o privi uluit, năucit. Nici nu-și închipuia așa ceva; nu se gîndise decît la slujba în doi.

– Genoveva! strigă el cu o ușoară neliniște. Nici nu m-am gîndit să plec fără tine!

Genoveva era gata să plîngă.

– Am cîntărit toată problema astă-seară, Jean, în timpul adunării, spuse ea cu o voce jalnică. Atîta timp cît mama are nevoie de mine, atîta timp cît Domnul Se poate sluji de mine acasă, trebuie să rămîn aici. Dar tu trebuie să te duci acolo, dacă El te cheamă!

– Dumnezeu să te binecuvînteze, preaiubita mea, zise el cu căldură, îmbrățișînd-o. Dacă trebuie să ne despărțim, poate că nu va fi pentru multă vreme; mai tîrziu poate...

– Poate, șopti ea și, desprinzîndu-se din îmbrățișare, ridică spre el o privire tulburată. Dar, Jean, continuă ea silindu-se să vorbească calm, trebuie să privim lucrurile în față: presupunînd, ... presupunînd că nu voi pleca niciodată?

– Genoveva... Cuvintele îi lipseau. Niciodată nu fusese mai conștient de dragostea lui pentru ea. Crezuse odată că o pierduse, dar acum ea era a lui, a lui, care o iubește. Viața fără ea, chiar pentru puțin timp, ar fi aproape de nesuportat. Totuși, dacă Domnul voia așa, ce putea face? Jean Lynton, cu fața gravă și palidă, cunoștea cea mai mare criză din viața lui. De o parte era fericirea lui pămîntească, locul pămîntesc cel mai intim pe care sufletul este chemat să-l guste, iar de cealaltă parte, calea datoriei, chemarea lui Dumnezeu, consacrarea vieții lui după planurile voii lui Dumnezeu.

– Genoveva, zise el în sfîrșit, te iubesc, tu știi. Dar, scumpa mea, n-am hotărît noi că și pentru unul și pentru celălalt, Domnul trebuie să aibă primul loc? El m-a chemat și, oricît m-ar costa, trebuie să merg, înțelegi, nu-i așa?

– O, Jean! ea scoase un suspin, dar ochii pe care-i ridică spre el străluceau. Doream să-mi spui asta.

– Genoveva, preaiubita mea! Cu o inimă recunoscătoare, cu bucurie, ea se lăsă îmbrățișată. Ce fericire să te știi iubită de cineva pentru care Mîntuitorul este totul! Ce putere în gîndul că ei erau uniți de o dragoste atît de mare, încît nici o putere de pe pămînt nu putea să o nimicească! Și totuși, bucurîndu-se mereu în această siguranță, ea știa că-i mai rămînea încă un pas de făcut; inima ei era resemnată.

– Jean, spuse ea liniștită, ceea ce s-a petrecut astă-seară schimbă totul, cel puțin pentru moment. Domnul te-a chemat la o lucrare la care, poate, nu voi putea niciodată să iau parte împreună cu tine și, dacă tu dorești să rupem logodna...

El îi luă mîna.

– Genoveva, Domnul este Cel care ne-a condus unul spre altul, nu crezi și tu așa?

– Da, zise ea fără șovăire.

– Ei bine, El nu Se înșală niciodată, sînt sigur. Noi nu putem înțelege planurile Lui acum, dar putem avea încredere în El. Sînt gata să aștept dacă tu vei...

Ea răspunse cu un zîmbet radios.

– Da, Jean, ai dreptate. Putem să ne dăruim Lui, zise ea simplu.

El o luă de braț.

– Genoveva, este ciudat! Va trebui să mă depărtez de tine la mii de kilometri și totuși simt că nimic nu va putea realmente să ne despartă.

– Da, zise ea încetișor. Noi amîndoi sîntem în Hristos și nimic nu ne va despărți de El.

– Așa este. Îți amintești de ceea ce am citit săptămîna trecută la adunare? *„Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos?“*

Ea se lipi de el.

– Și tu știai răspunsul, Jean? întrebă ea.

– Da, spuse el încetișor, dar mi-ar face plăcere să te aud pe tine spunîndu-l, preaiubita mea.

Cu convingere, ea repetă cuvintele ale căror adevăruri le simțise încă de timpuriu în viața creștină, cuvinte a căror experiență o trăia acum în chip și mai profund și mai complet. *„Căci sînt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici domniile, nici stăpînirile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimea, nici adîncimea, nici o altă făptură nu vor putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul*

nostru."

– Ce verset! el respiră adînc. Genoveva, cuprinde totul, nu-i așa?

– Da, răspunse ea, și acesta pare că este strîns legat de el: *„În toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit"*.

Jean rămase gînditor.

– Îmi place acest verset, zise el. Unde se găsește?

Genoveva zîmbi.

– Romani 8.37. Este versetul meu, Jean, l-am experimentat de multe ori.

– Versetul tău, repetă el. Atunci va fi și al meu. El va deveni consemnul nostru.

– Da! exclamă ea cu căldură. Și cînd voi fi ispitită să-mi pierd răbdarea, voi repeta: „Romani 8.37".

– *„În toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit"*, zise el încetișor și clar. Da, îmi voi aminti. Și voi avea nenumărate ocazii să-l experimentez.

Ceva în glasul lui dădu Genovevei un frison de teamă. El va pleca deperte, foarte departe, într-o țară necunoscută de ea și vorbea știind că vor fi primejdii și greutăți...

– Jean, zise ea grav, aș vrea ca, după ce vei ajunge acolo, să-mi spui tot, toate încercările, toate greutățile, toate aprecierile tale. Voi putea mult mai bine să mă rog pentru tine dacă le cunosc.

– Da, draga mea, voi avea nevoie de rugăciunile tale. Nu-ți voi ascunde nimic.

– Și dacă nu poți să scrii, dacă nu vei avea timp?

– Ei bine, voi trimite numai consemnul „Romani 8. 37". Tu vei ști ce vrea să însemne aceasta.

Ei pecetluiră astfel pactul lor.

CAPITOLUL 30

Iuliei i se deschid ochii

Toată casa părea cufundată în întuneric cînd Genoveva deschise ușa scîrțîitoare de la intrare și urcă încetișor scările. Ajunsă sus, ea văzu totuși că în dormitorul roz era lumină. Tata și mama deci nu dormeau.

– Cum a fost astă-seară, Genoveva? întrebă tatăl ei îndată ce auzi pașii pe palier.

– Da, vino repede să povestești, zise mama cu răsfăț în glas. Filip era acolo?

Astfel Genoveva se duse îndată la ei și începu să vorbească despre adunare. Anton o întrebă despre situația exactă a lumii în raport cu creștinismul. Iulia se arătă în schimb mai interesată de componența asistenței.

– Și ce-a gîndit Jean despre toate acestea?

– O, nu veți bănui niciodată! Fața Genovevei strălucea. Jean s-a simțit chemat de Dumnezeu astă-seară la o lucrare misionară. Nu este minunat?

Iulia nu-și dădu seama imediat de însemnătatea acestei declarații; dar Anton se ridică dintr-o dată:

– Unde? întrebă el.

– Se va duce în insule, acolo unde a fost în timpul războiului. El cunoaște locurile și pe indigeni.

– Și tu, Genoveva?

Tînăra fată nu răspunse; își aminti conversația

pe care o avusese cîteva minute înainte cu Jean. Anton o privea. Se gîndea să plece cu el?

– O! Da, Genoveva, ce vei face tu? Iulia își dădea seama că aceasta era o chestiune care atingea de aproape viitorul ei. Fața i se lungi. Doar nu mă vei părăsi pentru a merge printre acești sălbatici cu pielea neagră, într-un colț oarecare din lumea îndepărtată, nu-i așa?

Genoveva clătină din cap.

– Nu, mamă, zise ea pașnic, nu te voi lăsa, nu trebuie să te îngrijorezi. Voi rămîne cu tine atîta timp cît vei avea nevoie de mine.

Iulia scoase un suspin de ușurare. Atunci nu-i tocmai rău...

Anton nu părea totuși mulțumit.

– Jean nu va pleca fără tine, nu-i așa, Genoveva? întrebă el direct.

Genoveva respiră adînc. Nu-i era ușor să vorbească despre aceste lucruri acum; abia avusese timpul să prindă semnificația a ceea ce se întîmpla.

– Ei bine, tată, vezi tu, zise ea încercînd să rămînă calmă, nu se poate altfel. Domnul l-a chemat și voia Lui trece pe primul plan – înainte chiar de logodna și căsătoria noastră.

– Atunci vei amîna la infinit data căsătoriei tale?

Ea clătină din cap.

– Da, în privința asta noi avem același gînd. Nădăjduim că într-o zi Domnul ne va uni, dar în așteptare, lucrarea lui Jean îl cheamă în insule, iar pe mine mă reține aici, așa că nu avem altceva de făcut, decît să așteptăm.

Numai Iulia începea să-nțeleagă tot ce implicau cuvintele Genovevei; ea își trecu mîna peste frunte

cu un gest încurcat, căutînd să-și limpezească gîndurile.

– Dar, Genoveva, n-ai vrea să te căsătorești cu Jean și să plecați în insule?

Genoveva simți că-i tremurau buzele; răspunse totuși cu o voce hotărîtă:

– Nu e vorba de ceea ce aș dori eu, mamă, voia Domnului contează, vezi tu, și noi amîndoi sîntem gata să lăsăm viitorul nostru în mîinile Lui.

– Și care sînt exact proiectele lui Jean? întrebă Anton, atacînd partea practică a acțiunii: toate mi se par vagi.

– O! Noi avem intenția să mergem într-o seară la pastorul Ransome pentru a vorbi cu el despre aceasta; el ne va sfătui. Va trebui, firește, ca Jean să facă unele cursuri.

– Deci el nu va pleca imediat? interveni Iulia.

– O! Nu se va putea lansa fără nici o pregătire în cîmpul misionar. A făcut studii comerciale, știți voi, și aceasta îi va fi foarte util. Și, în plus, stăpînește limba indigenilor destul de bine. Vă amintiți că el a stat ani de zile în insule, în timpul războiului.

– Ei bine, iată un tînăr care are un viitor mare înainte, remarcă liniștit Anton.

Genoveva se ridică.

– Cred că am vorbit destul astă-seară, zise ea aruncînd o privire la mama ei. Ai un aer obosit, dragă mamă. Să-ți aranjez pernele și apoi încearcă să dormi.

Totuși Iulia nu dormi mult în noaptea aceea. Ea rămase trează pînă în zorii zilei, se gîndea ... se gîndea... Și Genoveva ocupa aproape exclusiv gîndurile ei. Genoveva era îndrăgostită, ea știa lucrul

acesta, era sigură. Genoveva era tînără, avea posibilitatea să se căsătorească cu acela pe care-l iubea și să se bucure avînd înainte o viață lungă de fericire conjugală. Și ce făcea ea? Ea se gîndea la o lungă despărțire, la singurătate, lăsîndu-l pe Jean să înfrunte singur primejdiile unei țări necunoscute. Pentru ce? Pentru ce făcea ea acest sacrificiu? Iulia mai auzea încă cuvintele ei: „Nu te voi lăsa singură, mamă, voi rămîne cu tine atît timp cît ai nevoie de mine..." Da, asta era, constată Iulia Deane aproape cu un sentiment de groază: Genoveva rămînea pentru a o îngriji. Ea era aceea care stătea între fiica ei și fericirea la care avea dreptul. Genoveva ar fi plecat cu Jean dacă mama ei ar fi fost sănătoasă, Iulia era convinsă. Dar tînăra fată nu lăsase să se vadă sacrificiul pe care-l făcea; nu făcuse nici o aluzie la adevăratul motiv al hotărîrii ei – aceasta era Genoveva. Ea era atît de dezinteresată, atît de devotată... Dar Iulia știa...

Da, Iulia știa. Și ea fusese odată tînără și îndrăgostită. Și era și acum. Anton era și acum totul pentru ea. Ea încercă să se pună în locul Genovevei: ar fi lucrat ea ca Genoveva? Nu. În liniștea orelor de noapte, Iulia Deane era cinstită cu ea însăși, de data aceasta ea n-ar fi putut să facă așa ceva. Ea n-ar fi renunțat la omul pe care-l iubea, pentru nimic în lume. Și dacă, printr-o întîmplare neprevăzută, ar fi fost despărțită de el, ea s-ar fi amărît și s-ar fi revoltat. Ea ar fi luat partea rea a lucrurilor, dar Genoveva era altfel: părea că nimic nu-i schimbă dispoziția; și totuși ea avusese multe încurcături și nu fusese totdeauna astfel, își reaminti Iulia: ea se schimbase. Își amintea destul de bine vremea

cînd fiica ei se hotărîse să meargă pe propria ei cale; o revedea în pragul salonului din fosta ei casă, salutînd cu un semn din cap plin de sfidare simpla amenințare că vor fi impuse unele restricții libertății ei; desigur, nu mai era aceeași fată care manifestase un devotament total față de mama ei în timpul acestor lungi luni de boală. Ea se schimbase. Și ce era în spatele acestor schimbări? În adîncul inimii ei, Iulia știa. Văzuse viața soțului ei transformîndu-se și pe aceea a fiului ei. Îl auzise pe Jean Lynton dînd mărturie de harul răscumpărător al lui Dumnezeu; știa că era chiar prin lucrarea acestei Puteri care mai întîi mișcase inima Genovevei și o făcuse în stare să rămînă tare în mijlocul opoziției și al prigoanelor. Și era Același Dumnezeu care mijlocea pe lîngă ea cu atîta stăruință, cu toate sforțările pe care le făcuse ea să-și împietrească inima împotriva Lui... I se părea atît de aproape de ea în clipele acelea. Genoveva avea dreptate! se îndrepta spre ea. Oare Dumnezeu Se interesa îndeajuns de ea, – păcătoasă, egoistă și încăpățînată cum era – pentru a veghea la confortul și la bunăstarea ei? Oare cerea El cu adevărat Genovevei să renunțe la nădejdile ei cele mai bune, cele mai scumpe, numai pentru ca ea, mama ei, să fie ajutată în slăbiciunea ei? Și era oare harul Său care permitea tinerei fete să renunțe de bunăvoie? Da, asta era – Iulia știa...

Iulia nu dormise mult, dar dimineața luă o hotărîre pe care voia s-o îndeplinească. Ea nu va mai sta între fiica ei și acela pe care îl iubea; îi va spune că e liberă, liberă să plece cu Jean, dacă dorea. Ce va fi cu ea dacă Genoveva va pleca? Iulia n-avea

nici cea mai vagă idee, dar, poate, gîndi ea, Dumnezeu va avea grijă de ea...

Duminică dimineața era rîndul Genovevei să rămînă acasă pentru a se ocupa de menaj, pentru ca tatăl să meargă la adunare. Ea se ducea și venea din camera mamei ei cu diferite treburi; bolnava părea neobișnuit de agitată și îngrijorată. Genoveva atribuia această stare discuției din noaptea trecută. Și, cu toate că i se părea că mama ei avea ceva de spus, ea nu făcea nimic să o încurajeze: îi va vorbi cînd va fi aproape gata.

– Genoveva ... începu ea, în sfîrșit, aș vrea să-ți spun ceva.

– Da, mamă; Genoveva lăsă mătura și se apropie de pat.

– M-am gîndit, Genoveva, continuă ea șovăitoare, și, și mi-e teamă că am fost prea egoistă. Ai fost așa de bună...

– Ce vorbe, dragă mamă! Genoveva se aplecă și o îmbrățișă afectuos. Iulia nu văzu lacrimile care îi umpluseră ochii. Sînt foarte fericită că pot să vă îngrijesc, pe tine și pe tata.

– Dar noi nu putem să-ți cerem mereu lucrul acesta. Glasul Iuliei era gata să se oprească de emoție. Genoveva, nu vreau să stau în calea ta, dacă tu dorești să pleci cu Jean!

Genovevei îi trebui un moment de tăcere pentru a-și reveni și a fi în stare să vorbească.

– Mamă, zise ea în sfîrșit, mi-e așa de plăcut să te aud spunînd asta, dar nu pot să plec – cel puțin dacă...

– Dacă ce?

Genoveva simți din glasul mamei sale că o ieșire

importantă va depinde de răspunsul pe care îl va da. Ea îi înconjură umerii cu brațele.

– Numai dacă Domnul mă cheamă să plec... Pentru moment este o slujbă pentru mine aici – și să fac voia Lui are pentru mine mai multă importanță decît orice altceva. Mă-nțelegi, nu-i așa?

Iulia înțelegea. Era ca și cum niște solzi i-ar fi căzut de pe ochi; lucrurile care fuseseră vagi, obscure, ireale, deveneau deodată transparente, ca de cristal. Vedea piatra de încercare a vieții fiicei ei. Dacă mai-nainte avusese îndoieli, acum totul era limpede: era religia ei. Mai mult chiar, era consacrarea ei pentru o Persoană și această Persoană nu era altcineva decît Domnul Isus Hristos. El trebuia să fie, într-adevăr, tot ce s-a spus despre El, pentru ca să aibă un asemenea preț pentru Genoveva... Ea ridică spre fiica ei niște ochi plini de o arzătoare dorință:

– Genoveva, tu ești minunată! șopti ea încetișor.

Genoveva clătină din cap.

– Nu, mamă, zise ea, și fața ei avea o strălucire de care nu era conștientă: Mîntuitorul meu este cu adevărat minunat. O, mamă! Aș dori să-L cunoști și tu!

Iulia nu răspunse nimic, dar Genoveva simți tremurul care o agita; ea înălță o rugăciune în inima ei.

– Mă întreb, mă întreb dacă nu este cumva o predică transmisă prin radio, zise ea în sfîrșit.

Era o dorință neobișnuită. Genoveva nu pierdu timpul. Se duse repede în camera vecină și prinse postul. O clipă după aceea, un cor ajunse la urechile ei și se deslușiră cuvintele cîntării:

Pentru inima trudită, pentru sufletu-obosit,
Liniște și odihnire ești Tu, Isus, necontenit.
Cu iubirea oferită prin harul Tău cel neapus,
Iertînd pe păcătos, Tu la viață l-ai adus!

– Genoveva... Glasul Iuliei era ciudat de schimbat. Mă-ntreb uneori dacă, dacă ... și își acoperi fața cu mîinile.

Genoveva veni lîngă mama ei. Și, ca pentru a răspunde la întrebarea ce stătea pe buzele tremurătoare ale sărmanei femei, micul radio de pe șemineu dădu biruitoarea siguranță:

Bucurie! S-a dus jalea!
Hristos e calea!
Ce supremă fericire:
El iubește, El primește
Pe cine caută-mîntuire.

Mîndria, voința proprie, pe care Iulia încercase atîta vreme să le opună năvălirii harului veșnic, erau, în sfîrșit, zdrobite.

– Genoveva, suspină ea. O! Genoveva, e-adevărat, nu-i așa?

Genoveva, cu inima plină de bucurie, înconjură cu brațele gîtul mamei.

– O, da, mamă! Este adevărat, strigă ea. Și mama și fiica plînseră împreună.

Genoveva nu putea spune cît au stat astfel cînd auzi pașii tatălui ei pe scară. Ea alergă înaintea lui.

– Tată! exclamă ea, o veste foarte mare, vino repede! Cu un gest arătă camera mamei ei; strălucirea feței ei vorbea despre lucrarea pe care buzele nu erau în stare s-o explice.

Anton înțelesese. Din momentul cînd el însuși cunoscuse pe Domnul, nu fusese întoarcerea soției lui subiectul constant al rugăciunilor lui? Întorcînd privirile de la fața fiicei lui, el se-ndreptă spre ușa camerei unde-l aștepta Iulia.

– Dumnezeu fie binecuvîntat! exclamă el cu o voce emoționată, pătrunzînd în cameră.

Genoveva se întoarse în bucătărie. Mîncarea se ardea în cuptor, dar aceasta nu părea să mai aibă importanță. Acum lungul pelerinaj al mamei ei prin pustiul arid al dezamăgirilor luase sfîrșit; toți erau împreună, înglobați în această dragoste care nu-i va părăsi. Terenul pe care stăteau ei era un loc sfînt, Genoveva știa, și nu-l va călca.

CAPITOLUL 31

Toată calea

Ziua plecării lui Jean se apropia cu rapiditate. Cei doi tineri se văzuseră foarte des în timpul acestor cîteva luni; a fost un timp cu adevărat fericit, fiindcă amîndoi se hotărîseră să nu se gîndească la momentul despărțirii, pentru ca nimic să nu umbrească bucuria pe care o simțeau împreună. Genoveva luase parte și ea, pe cît a fost cu putință, la formarea lui Jean; știa că aceasta îi va permite să-i urmărească cu mult mai multă înțelegere și interes mișcările și activitatea lui cînd va fi departe.

Un fel de febră pusese stăpînire pe fiecare din membrii familiei: apartamentul de la etajul superior de la numărul 84 devenise un adevărat centru misionar. Pretutindeni erau hărți, ilustrații, jurnale și, în curînd, noțiunea insulelor îndepărtate, de care nimeni nu auzise vorbindu-se mai înainte, iar numele misionarilor în aceste cîmpuri umpleau toate conversațiile. Chiar Filip și Mary își întoarseră, cel puțin pentru un timp, atenția de la contemplarea nevoilor Chinei lor preaiubite pentru a privi un alt colț al acestui cîmp al omenirii care piere, al acestui cîmp „alb pentru seceriș".

Anton și Iulia erau tot atît de entuziasmați ca și tinerii. În timp ce, cu mîndrie deosebită, Iulia făcea diferite reparații și cusături pentru viitorul misi-

onar, Anton răsfoia prin bibliotecă pentru a strînge cele mai recente informații despre cîmpul de lucru al tînărului. El aducea mereu cîteva cărți sau broșuri care se adăugau la dezordinea generală. A mers pînă acolo încît s-a abonat la unele publicații seculare, bine cotate. Într-o seară, parcurgînd una dintre acestea, avu o exclamație de surpriză.

– Ascultă, Iulia ... și voi toți! El flutura victorios ziarul. Ce ziceți de această știre?

Toți îl priviră cu o curiozitate febrilă.

– Este sub rubrica „Știri generale". „Domnul Roger Deane..." Nu, lăsați-mă să sfîrșesc, se-ntrerupse el văzînd nerăbdătoarele întrebări de pe buzele auditorilor săi: „Domnul Roger Deane este numit șef contabil la Societatea... portului insulelor, acum înființată. Lucrarea sa va consta, între altele, în a inspecta cu regularitate cîmpurile petroliere ale companiei repartizate în diferite puncte strategice ale insulelor din nordul Australiei".

– Ei bine! exclamația scăpă simultan de pe buzele a cinci persoane, aproape nevenindu-le să creadă.

– Unde, unde? strigă Iulia înflăcărată. O! Anton, arată-mi. Sînt aproape doi ani de cînd a plecat.

– Și n-a scris măcar un rînd, interveni Filip cu dezgust.

Genoveva nu făcu comentarii. Ea revedea înfățișarea mîndră și semeață a fratelui ei cînd acesta îi aruncase un ultim adio amar, în ajunul vînzării vechii lor case. Era bucuroasă că nimeni în afară de ea nu-l văzuse atunci cînd plecase.

– Jean, reluă Iulia însuflețită de o nouă nădejde, poate îl vei întîlni pe Roger în nord și, dacă îl vezi...

– Am să-i spun că te gîndești la el, continuă Jean

cu emfază. Nu e cuviincios să lași pe mama ta fără vești atîta vreme!

– Poate că a scris, dar s-au pierdut scrisorile, îndrăzni să spună Mary, căutînd să-și facă o imagine a acestui acuzat pe care nu-l văzuse niciodată.

– Se poate, răspunse Filip sceptic.

– Mă tem că tu nu-l cunoști pe Roger al nostru, draga mea, remarcă Anton clătinînd trist din cap.

Iulia părea pierdută în gîndurile ei.

– Dac-ați ști, zise ea în sfîrșit, cîte nopți de insomnie am avut gîndindu-mă la Roger, întrebîndu-mă ce va fi cu el, cum îi merge... Pentru mine, familia nu va fi niciodată completă fără el. Vocea îi temura ușor. Și acum, acum cînd am primit pe Domnul, aș vrea ca și Roger să-L cunoască. Nu voi fi niciodată cu adevărat fericită atîta timp cît Roger nu va fi mîntuit.

Anton îi strînse mîna pentru îmbărbătare.

– Iulia dragă, și eu mă rog pentru Roger și știu că rugăciunile mele vor fi ascultate, pentru că au fost ascultate pentru tine.

Iulia îndreptă o privire recunoscătoare spre soțul ei.

– Bine, deci să ne rugăm toți pentru Roger, sugeră Mary cu entuziasmul ei obișnuit.

– Și nu va fi de mirare, observă Genoveva, ca atunci cînd Jean va merge să vestească Evanghelia indigenilor din insule, Roger să fie printre cei care se vor converti.

– S-au produs lucruri mult mai extraordinare decît acesta, draga mea, răspunse Jean, gîndindu-se la împrejurările propriei lui întoarceri.

Iulia, susținută de această nouă nădejde, își con-

tinuă treburile... Zilele se scurgeau repede.

– În sfîrșit, vestea, draga mea, o anunță Jean pe Genoveva într-o seară, după o conferință.

Tînerei fete i se opri respirația.

– Da, Jean?

– Plecăm mîine cu trenul la Sydney, iar vasul va părăsi portul la sfîrșitul săptămînii.

O grea senzație de amorțire învălui inima Genovevei; aștepta această veste dintr-un moment în altul, dar îi venea greu la gîndul că a doua zi Jean va fi departe.

– Va fi multă lume la gară mîine, Jean, îngăimă ea. Să ne spunem adio astă-seară.

– Nu, nu „adio“, preaiubita mea. El o strînse la piept. Ne vom revedea.

– Da, Jean. Se sili să-și înăbușe lacrimile. La momentul ales de Dumnezeu!

– Putem avea încredere în El, zise el mișcat.

– Da, repetă ea simțindu-și gîtul uscat. Vocea îi era răgușită.

– Genoveva, reluă el după un moment de tăcere, vrei să faci ceva pentru mine cît voi fi departe?

– Orice ce vrei, Jean.

– Ei bine, aș vrea să-i vizitezi din cînd în cînd pe părinții Doretei. Știi care erau sentimentele Doretei pentru mine, și ea te stima foarte mult; mi se pare că sînt dator să-i aduc pe părinții ei la Domnul. I-am vizitat; nădăjduiam că vor veni la mîntuire înainte de plecarea mea, dar ei sînt încă grozav de amărîți de moartea Doretei.

– Voi face ce voi putea, Jean. Privirile lor se încrucișară.

– Genoveva, vocea lui vibra de efortul pe care-l

făcea pentru a se controla. Nu poți să știi cît de mult îmi vei lipsi.

– O, Jean! Ea-și ascunse fața în umărul tînărului, iar lacrimile pe care căutase să le rețină își dădură drumul.

El o trase mai aproape de el.

– Uneori m-am întrebat dacă fac bine răspunzînd la această chemare de a pleca – diavolul a așezat tot felul de îndoieli înaintea mea. Dar, cînd mă uit la viața mea din trecut, văd că Domnul m-a pregătit pentru lucrarea aceasta. El m-a chemat; trebuie să merg. Ai vrea tu altfel, draga mea?

– Nu, Jean, nu, șopti ea.

Atunci, ținînd-o mereu strîns lipită de el, plecă capul în rugăciune. Niciodată Genoveva nu va uita această rugăciune – o rugăciune care îi umplu inima de slava cerului. În niște cuvinte pe care numai Duhul Sfînt le așezase în gura lui, tînărul Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru dragostea Lui, pentru dragostea pe care i-o arătase răscumpărîndu-l, pentru prețiosul privilegiu de a-I sluji, pe care i l-a acordat și, cu o credință deplină, el predă pe aceea pe care o iubea în grija și ocrotirea Mîntuitorului. În sfîrșit, el repetă cu solemnitate dorința lui de a-și lua crucea și a-L urma... Genoveva simți o încredere și un curaj născîndu-se în ea. Jean, Jean al ei, era acolo; cît de tare era; cît progres spiritual făcuse. Domnul îl pregătise în chip minunat pentru lucrarea la care-l chemase. Și, în inima ei, Genoveva se ruga, cerînd lui Dumnezeu să facă din ea un ajutor potrivit pentru un astfel de om.

O mare mulțime se strînsese la gară pentru a vedea plecarea expresului de Sydney. Genoveva

avea impresia că toată lumea care se-nghesuia pe peron venise pentru a saluta o ultimă dată micul grup al misionarilor; ea n-avea ochi pentru cei din celelalte vagoane. Văzu în jurul ei numeroase fețe cunoscute. Pastorul Ransome era acolo cu un vechi prieten din mica sală de adunare. Veniseră și multe persoane pe care le cunoscuse la adunare. Era, de asemenea, un grup de camarazi ai lui Jean. Căuta în zadar pe cineva din familia lui; nici măcar părinții lui nu veniseră pentru a-și lua rămas bun. Absența lor era foarte semnificativă. Mărturia unui om care, din rîvnă pentru Hristos, străbătuse lumea, îi veni în minte Genovevei: *„Lucrurile care pentru mine erau un cîștig, le-am socotit ca o pierdere ... și acum chiar, toate lucrurile le socotesc ca o pierdere, din pricina cunoștinței lui Hristos Domnul...“*

Cînd Jean se aplecă pentru a o îmbrățișa pe Genoveva, cercul de prieteni se dădu la o parte. Cei doi tineri erau calmi și încrezători; biruința fusese cucerită în seara trecută. Niciunul n-a rostit un cuvînt de adio.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, preaiubita mea, șopti el.

– Mă voi ruga neîncetat pentru tine, Jean! Ea se agăță o clipă de el – nu uita consemnul: „Romani 8.37“.

– Îmi voi aminti. El se desprinse de lîngă ea și, fără s-o scape din ochi, se-ndreptă spre vagon repetînd: *„În toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit!“*

Acestea au fost ultimele cuvinte. Un șuierat și trenul se smuci. Jean reținu încă o clipă mîna Genovevei, apoi ea îl văzu agitînd brațul pînă ce

vagonul dispăru după o curbă. El era departe. Ea se simți deodată singură. Se întoarse repede și plecă. N-avea curajul să se regăsească cu toți prietenii ei, cu toată amabilitatea și înțelegerea lor; se temea că va începe să plîngă și nu voia să se dea în spectacol...

Deodată auzi pași repezi în urma ei; o mînă prietenească îi atinse brațul.

– Pot să vă-nsoțesc acasă la dumneavoastră, domnișoară Deane? Locuiesc în același cartier.

Genoveva întoarse capul. Era o femeie tînără care trebuie să fi avut doar cîțiva ani mai mult decît ea, cu o față atrăgătoare și simpatică, o față care-i părea familiară, cu toate că nu putea să-i găsească numele pentru moment. Probabil că o-ntîlnise la adunare.

– Cred că n-am avut ocazia să vă salut, continuă tînăra femeie; v-am văzut la adunare și, prin „orele de recreație", am impresia că vă cunosc. Ați fost un ajutor prețios pentru micul meu Bill; doream să vi-o spun.

– O! Sînteți mama micului Bill? exclamă Genoveva. Doream tot atît de mult să vă întîlnesc – noi îl iubim mult pe Bill.

– El voia să vină cu mine, dar este așa o aglomerație în oraș, că am preferat să-l las la niște prietene. Mama lui Bill aruncă o privire rapidă asupra tinerei fete. De îndată ce am știut că Jean pleacă astă-seară, am dorit să vin. M-am gîndit că aș putea să vă ajut. Vedeți dumneavoastră, eu știu ce-nseamnă această despărțire.

Genoveva privi încă odată pe tînăra femeie cu un interes deosebit, mai mult decît o simplă curiozi-

tate. Bill îi povestise că tatăl lui plecase cu un avion mare și că îl va vedea în cer, își aminti ea. Aceasta trebuie să fi fost tînăra văduvă din Anglia despre care îi vorbise Mary, aceea care a avut atîtea dureri în viața ei...

– Pentru creștini nu este adio, scumpă prietenă. Ea îi strînse mîna cu simpatie. Nimic nu ne poate despărți de cei dragi cînd sîntem în Hristos, nici măcar moartea!

Genoveva nu răspunse nimic, ea nu era destul de tare.

– Soțul dumneavoastră era în aviație? întrebă ea în sfîrșit.

– Da, noi eram căsătoriți de trei luni cînd el a plecat pentru ultima dată. Survola Germania și a fost printre cei care nu s-au întors.

Genoveva lăsă capul în jos. Era într-adevăr aceea la care se gîndea ea după povestirile micului Bill.

– Îmi fac atît de rău toate acestea, începu ea, dar aceste cuvinte i se părură îngrozitor de goale. A fost o lovitură grozavă, continuă tînăra femeie după o scurtă tăcere, dar Domnul a fost lîngă mine în chip minunat. Soțul meu avea o credință așa de mare, da, el spunea întotdeauna că ne vom revedea, dacă nu aici, atunci acasă, în cer. Este un gînd foarte prețios cînd cei pe care-i iubim ne părăsesc; într-o zi vom fi cu toții împreună cu Domnul și acolo nu va fi nici jale, nici despărțire.

– Da, zise Genoveva cu lacrimi în ochi.

– Evident, îmi rămîne micul Bill, reluă însoțitoarea ei. Și lui îi plac avioanele, seamănă cu tatăl lui. Poate că, într-o zi, Dumnezeu îl va chema în slujba pe care tatăl lui ar fi împlinit-o dacă ar fi trăit.

– Da? Genoveva o privi cu un aer întrebător. Avea în fața ochilor imaginea unui băiețaș ținînd strîns sub braț o carte cu avioane.

– Soțul meu venise din Australia; și el se interesase mult de lucrarea misionară din interiorul țării. Spunea totdeauna că după război el „va zbura cu Evanghelia“ în regiunile izolate ale țării – dar Domnul a hotărît altfel.

Genoveva avu impresia că a mai auzit această istorisire.

– Presupun că de aceea ați venit aici? zise ea.

– Da, de fapt nimic nu mă reținea în Anglia, spuse ea. Toți ai mei au fost omorîți într-un atac aerian. De altfel, aici erau mai multe posibilități pentru micul Bill. Lucrînd din greu, voi putea să-i asigur o educație, apoi își va croi el un drum, sînt sigură...

Ochii Genovevei străluceau de admirație.

– Ești o ființă minunată, strigă ea deodată.

Ea clătină din cap.

– Nu, dragă prietenă, prin propria mea forță n-aș putea face nimic, dar, iată, adăugă ea încurcată, n-am făcut altceva decît să vorbesc de mine, și eu voiam să vă ajut.

– M-ați ajutat, o asigură Genoveva cu recunoștință. Între timp ajunseseră în strada Viitorului. Nu vreți să intrați să luați un ceai? Mi-ar plăcea ca tatăl meu și mama mea să vă cunoască.

– E foarte drăguț din partea dumitale, dar trebuie să mă duc să-l iau pe Bill.

– Aduceți-l cu dumneavoastră, zise îndată Genoveva. Mama are o mică slăbiciune pentru el și aș vrea ca și tata să-l cunoască pe acest băiețaș scump.

Și astfel, în seara aceea, doi vizitatori intrară în

apartamentul de la etajul superior al numărului 84.

– Dar eu nu vă cunosc altfel decît ca pe mama lui Bill, începu Genoveva. Nu știu pe cine să prezint.

– O, doamna Worthy, Grace Worthy...

Anton Deane nu dădu nici cea mai mică importanță prezentărilor. Privirile lui erau fixate pe fața unui băiețaș ținînd o carte cu poze sub braț și ridicînd spre el niște ochi mari, strălucitori.

– Mă cheamă Bill. Dumneavoastră?

Anton nu răspunse nimic. Duhul îl întoarse cu mulți ani în urmă. Cunoscuse un băiețaș exact ca acesta, cu mult înainte ... apoi îl văzuse ajungînd un tînăr ... îl văzuse intrînd în serviciul activ...

Pătruns de o adîncă convingere, el se-ntoarse deodată spre mama copilului.

– Cred că am cunoscut pe tatăl acestui băiat, spuse el încetișor.

– O! Adevărat, domnule Deane?! Fața doamnei Worthy se lumină. Ce mulțumită sînt că ne-am întîlnit!

Anton nu manifestă același sentiment.

– Poate că veți fi mai puțin bucuroasă cînd veți ști totul, remarcă el grav.

– De ce, domnule Deane?

Anton își umezi buzele uscate.

– E o poveste lungă, începu el. Cred că dumneata ești femeia căreia avocații mei caută să-i dea de urmă. Un testament care de drept aparținea soțului dumneavoastră așteaptă să intrați în posesia lui.

Și Grace Worthy, cu ochii mari de uimire, ascultă pe domnul Deane povestindu-și istoria, în timp ce micul Bill, cu totul inconștient de temele ce se dezbăteau, îi arăta Genovevei pozele cu avioane...

CAPITOLUL 32

Scrisori

Genoveva avea atîtea lucruri de povestit lui Jean; petrecea ceasuri întregi acoperind multe pagini cu scrisul ei mărunt, știind cîtă bucurie îi vor aduce lui.

Mai întîi povestea cu Grace Worthy, cum intrase ea deodată în viața lor. „Tata spune că este un răspuns direct la rugăciunile noastre“, scria ea, „Tu știi, Jean, cît era de nefericit că nu poate să dea banii proprietarului legitim. Acum este mulțumit. Nu știu totuși cum se va termina lucrul acesta, pentru că Grace (ea dorește să-i spunem Grace) nu vrea să accepte decît ceea ce îi este necesar pentru a asigura viitorul tînărului Bill și insistă ca noi să împărțim totul. Tata nu vrea să audă de așa ceva. Dragostea lui pentru Bill este, într-adevăr, mișcătoare, iar micuțul îi răspunde la fel – îl numește „unchiul Anton“. Tata încearcă în acest moment să-i construiască un avion; cît despre Bill, el vrea să spună că ei sînt prieteni toată viața.“

Apoi îl ținea la curent cu toate activitățile din familie. „Mama este pur și simplu minunată“, scria ea cu bucurie. „Ea a început o adunare săptămînală de croitorie; noi o instalăm pe divan; cu această ocazie a reușit să atragă pe toate femeile vecine. Ele vin regulat și mama are grijă ca fiecare să primească

un tratat evanghelic înainte de a pleca. Spune că este un mijloc de a le face cunoscută calea mîntuirii. Tata îi procură tratate și apoi le cercetează împreună... Apoi mai este, în fiecare joi seara, adunarea de rugăciune în salon. Trebuie să mărturisesc, Jean, că, dacă m-am rugat pentru întoarcerea părinților mei la Dumnezeu, totuși niciodată n-am crezut că voi vedea ținîndu-se adunări de rugăciune în casa noastră; aceasta dovedește că harul Domnului poate totul. Momentele noastre de lectură și rugăciune în familie sînt, de asemenea, un prilej de bucurie. În fiecare dimineață, tata citește un capitol din Biblie și seara altul, pe urmă ne rugăm împreună. Noi sîntem de obicei trei. Filip și Mary se unesc foarte des cu noi și atunci avem momente minunate de părtășie. Mi-ar plăcea uneori ca să-i auzi pe părinții mei rugîndu-se pentru tine, te-ar bucura mult. În ce mă privește, dragul meu Jean, nu e nevoie să-ți spun că mă rog neîncetat pentru tine și, cînd găsesc cîteva momente pentru ca să mă retrag singură și să îngenunchez în prezența Mîntuitorului nostru, pentru a te încredința Lui în rugăciune, atunci mă simt aproape de tine. Poate că Îl știu mai aproape de tine decît este de mine, am acest sentiment. De la plecarea ta, Jean, Domnul mi-a devenit și mai prețios. În fiecare zi citesc capitolul 8 din Epistola către Romani, ceea ce n-ar fi necesar, pentru că îl știu pe dinafară, dar de fiecare dată descoper în aceste cuvinte minunate noi comori..."

Ea îi vorbi, de asemenea, de rezultatul deselor vizite în casa Jackson: „Din cîte îmi dau seama, ei nu sunt departe de a se întoarce", scria ea. „Ei

primesc cu plăcere scrisorile tale și apreciază faptul că îți faci timp să la scrii, cu toate numeroasele ocupații pe care le ai. Sper că vizitele mele sînt de un oarece folos. Să continuăm să cerem în rugăciunile noastre să ajungă și ei să aibă parte de nădejdea pe care o avem noi în Domnul: de a o revedea într-o zi pe Doreta. Nu încetăm să ne rugăm și pentru Roger, pentru ca, într-un fel sau altul, să fie adus la Domnul. Cercul familiei va fi atunci complet, cum spune mama. În ce mă privește, sînt convinsă că cererile noastre își vor găsi ascultarea prin intermediul tău, Jean, chiar dacă pînă în prezent se pare că nu v-ați întîlnit..."

Scrisorile lui Jean erau pline de amănunte captivante despre oameni, lucruri și munca cea absorbantă. „Cu toate că cea mai mare parte a satelor și orașelor indigene îmi sînt familiare", scria el, „totul este nou, într-un sens, le văd acum cu alți ochi. Mai înainte eram orb, Genoveva, dar nu știam pînă în momentul cînd lumina Evangheliei a strălucit în inima mea. Mulțumesc lui Dumnezeu că pot să spun: „am fost orb și ... acum văd". Văd imensele nevoi ale acestor oameni și inima mea se îndreaptă spre ei. Aș vrea să știe toți ce este un Dumnezeu care iubește, un Mîntuitor care a murit pentru ei, și ei ascultă așa de bucuroși. Mi-ar plăcea ca să-i poți vedea și tu – această mulțime de fețe negre, atente, care se strîng în jurul nostru de fiecare dată cînd vestim Evanghelia. Privindu-i, nu pot să nu mă gîndesc la miile de oameni din țara noastră care rămîn nepăsători față de această solie, pe cînd acești indigeni ne cer să venim să le vorbim despre Mîntuitorul. Și sînt așa de puțini lucrători în cîmp!

Cînd mă gîndesc de cîte ori am auzit eu însumi Evanghelia și am lepădat chemarea Domnului, mă simt foarte umilit. Nu pot mulțumi îndeajuns Mîntuitorului că m-a primit așa cum eram – un păcătos nenorocit – și a făcut din mine un copil al lui Dumnezeu. Și vreau să-mi consacru viața în slujba Lui".

Scrisorile următoare relatau cum s-au dus în regiuni neexplorate, foarte puțin cunoscute, pentru a vesti Evanghelia și acolo. „Încep acum, Genoveva, să înțeleg puțin lucrarea lui Dumnezeu, reținîndu-te acasă. Această lucrare de pionier trebuie făcută, dar nu este loc pentru o femeie, este o muncă de bărbat. Primejdiile și greutățile nu lipsesc, totuși este o bucurie inexprimabilă în această lucrare. Am impresia că acum încep să trăiesc, că viața este frumoasă cînd poate cineva s-o consacre astfel în slujba lui Dumnezeu. Sînt totuși momente, draga mea, cînd lîncezesc de dorul tău și inima mea te cere. Dar harul Domnului este totdeauna îndeajuns și versetul nostru atît de adevărat. *„Dimpotrivă, în toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit.*" Nu încetez să mulțumesc, Genoveva, pentru dragostea și credinciosia ta și pentru ceea ce a fost credința ta pentru mine și am încredere că, într-o zi, cele mai scumpe nădejdi ale noastre se vor realiza. Cînd timpul nostru de încercare va lua sfîrșit, ne vom găsi, poate, uniți iarăși într-un cîmp mai stabil. Știm că putem încredința totul în mîinile Domnului. Calea Lui este cea mai bună..."

Genoveva păstra cu grijă aceste scrisori, le citea și le recitea, nu fără să verse lacrimi și așteptîndu-le

pe următoarele. Poșta nu venea cu regularitate și ea rămînea uneori cîteva săptămîni întregi fără să primească vești. Fiecare scrisoare a lui Jean aducea aceeași notă de laudă, aceeași mărturie. Genoveva știa totuși că ele erau adesea scrise în condiții foarte grele și într-o mare slăbiciune fizică. Credincios făgăduinței lui, tînărul nu căuta să ascundă greutățile: efectele climei care punea nervii la încercare, neîncetatele eforturi cerute unui trup epuizat, numărul lucrătorilor siliți, cu părere de rău, să părăsească postul, fiindu-le atinsă sănătatea și forțele de condițiile de la tropice. „Fiecare din cei care se retrag", scria el, „adaugă ceva la sarcina care deja apasă pe umărul acelora care, prin harul lui Dumnezeu, sînt în stare s-o ducă mai departe. Nevoile sînt atît de presante. Trebuie totuși să se găsească în țară mulți tineri pe care Domnul îi cheamă la această slujbă. Roagă-te ca El să trimită lucrători pentru a strînge acest seceriș de suflete rătăcite... Aș vrea, de asemenea, ca tu să te rogi pentru mine – mi s-ar rupe inima dacă ar trebui să ies din această lucrare neterminată. De multe ori, Genoveva, rugăciunile tale m-au susținut, fără ele puterea mi-ar fi lipsit. Numai de-ar putea creștinii rămași în țară să-și dea seama de importanța rugăciunilor în viața și munca unor misionari..."

Și Genoveva împărtășea această arzătoare dorință pentru mîntuirea păcătoșilor, se ruga cu și mai multă rîvnă pentru a acorda lui Jean harul de a continua lucrarea la care Dumnezeu îl chemase. Ea știa, în inima ei, că Domnul îl alesese pe Jean pentru o lucrare specială și tînărul nu va depune armele înainte de a o fi sfîrșit. Ea simțise aceasta de prima

dată cînd îl întîlnise, din ziua cînd îi oferise tratatul, atunci cînd el trecea pe lîngă micul grup care dădea mărturie în stradă. Ea a fost și mai sigură atunci cînd, cu inima sfîșiată, îl văzuse întorcînd spatele lui Dumnezeu și ducînd o viață de păcat...

Ea era convinsă acum, cu toată despărțirea pe care lucrarea aceasta o implica, de calea pe care nici unul nici altul n-ar fi pornit dacă le-ar fi stat în putere să dirijeze cursul vieții lor. Știa că dragostea lui Dumnezeu îl căutase, îl găsise și îl mîntuise pe Jean Lynton, pentru ca el să împlinească lucrarea după marile planuri divine. În inima ei, ea mulțumea lui Dumnezeu; era conștientă că, pentru fiecare din ei, să caute să-L urmeze însemna să-și ia crucea; dar ei aveau siguranța neclintită că *„toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor chemați prin Cuvîntul Său“*. Știa că, într-o zi, Cuvîntul lui Dumnezeu se va revela: ei vor vedea atunci că El făcuse toate lucrurile bine. Pentru moment, ei trebuia să aibă încredere în El acolo unde nu puteau vedea...

Ceva mai tîrziu, Jean menționa: „Sîntem atît de grav chinuiți în lucrarea noastră, că nu putem oferi indigenilor un exemplar din Scriptură în propria lor limbă. Aici sînt foarte puțini lucrători suficient de familiarizați cu acest dialect pentru a face o traducere. Cum știi și tu, eu n-am avut deloc greutăți în privința aceasta; cuvintele par să-mi vină în chip firesc. Misionarii din micul nostru grup socoteau că Domnul mi-a acordat un dar special în privința aceasta; astfel vreau să încep traducerea Evangheliei după Luca. Ce zi frumoasă va fi aceea cînd ea va fi tipărită și va putea fi distribuită! Mi se pare că

nu reușesc să merg destul de repede, dar sînt foarte multe lucruri de făcut și eu sînt foarte ocupat..."

Această noutate făcu să tresară de bucurie inima Genovevei. Era poate începutul realizării planurilor lui Dumnezeu – poate că pentru aceasta fusese chemat Jean în acest cîmp. El era dotat în mod deosebit pentru limbi, ca să poată asimila ceea ce învățase în timpul celor trei ani de serviciu militar în aceste locuri. Cunoștințele pe care le dobîndise atunci îi serveau acum în mod foarte precis la propovăduirea Evangheliei. Știa că aceasta era dorința arzătoare a tînărului ... aceasta reprezenta totuși o muncă de durată. Jean făcea uneori aluzie la tensiunea pe care o simțea în ochi. „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru faptul că pînă acum n-am suferit de ochi, altădată m-au jenat mult cînd eram la tropice; privirea de aproape mă obosește totuși, așa că am nevoie de rugăciunile tale mai mult ca oricînd, draga mea. Uneori am o grabă teribilă să ajung la capătul traducerii mele; lucrez cu sîrg și ar fi trebuit să termin. Te voi înștiința îndată ce voi fi gata. Dar, Genoveva, cu toate aceste mici necazuri, am fost binecuvîntat în chip minunat împlinind această lucrare. Semnificația adîncă, ascunsă, a Cuvîntului lui Dumnezeu, ne scapă atît de ușor cînd citim în mod obișnuit. Dar cînd trebuie cîntărit fiecare cuvînt pentru a încerca să găsești echivalentul lui în limba nouă, am ajuns să descopăr nenumărate comori spirituale care aproape că au făcut din această Evanghelie o carte nouă pentru mine."

Genoveva aștepta cu nerăbdare scrisoarea care să-i trimită vestea încheierii traducerii și aceasta nu

venea. Corespondența nu sosea cu regularitate, așa că la început nu s-a alarmat. Dar săptămînile treceau fără s-aducă vreo veste și tăcerea devenea apăsătoare. Genoveva știa că trecuse poștașul, dar nu era nimic pentru ea. Jean promisese că o va înștiința îndată ce lucrarea va fi terminată și, desigur, fusese terminată acum, dacă nu cumva ... dacă nu cumva... Toate vagile temeri pe care Genoveva le simțise în aceste ultime săptămîni de așteptare o asaltară împreună; o teamă subită puse stăpînire pe ea; se simțea bolnavă, abătută. Trebuie că s-a întîmplat ceva cu Jean ... dacă ar putea să-l vadă, dacă ar putea fi lîngă el sau dacă ar putea primi o scrisoare, ar fi mai bine decît nimic... Dar poștașul trecea fără să se oprească. Ce se-ntîmplase? Nu era nimic altceva de făcut, decît să aștepte.

În profunda ei suferință, doborîtă de această greutate aproape insuportabilă, de teamă și neliniște, Genoveva se întoarse spre Acela care fusese locul ei de scăpare și puterea ei în astfel de zile cînd norii se strînseseră pe calea ei și cînd furtuna amenința să se dezlănțuie asupra ei. Și, la picioarele Lui, ea găsi mîngîiere și o pace mai profundă decît pot să ofere lucrurile văzute ale lumii... Ce putea să i se fi-ntîmplat lui Jean? Nu știa, dar se aplecă asupra capitolului 8 al Epistolei către Romani și reciti cuvintele atît de familiare și totuși atît de noi pentru ea în această criză: „*Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos? Necazul, suferința, primejdia, sabia... Dimpotrivă, în toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit*". Nimic care să-i despartă de El nu poate deci să-i atingă.

Timpul trecea. Genoveva pîndea de obicei pe bătrînul poștaș la poartă; nu părea să aibă niciodată pentru ea altceva decît un zîmbet. Răbdarea ei fu totuși în cele din urmă răsplătită. Într-o după-amiază, la numărul 84 poștașul sosi cu un plic mare în mînă:

– În sfîrșit, doamnă Deane! anunță el triumfător. Prin poșta aeriană! Și îi întinse scrisoarea.

Inima Genovevei începu să bată puternic. O roșeață vie îi colora obrajii în timp ce, cu o mînă tremurătoare, deschise scrisoarea. Se simți cuprinsă de o recunoștință și ușurare. Lungile săptămîni de așteptare se terminaseră, el scrisese... Strîngînd plicul la piept, se-ntoarse alergînd și sărind mai multe trepte deodată. Fără să acorde cea mai mică atenție zgomotului de glasuri din salon, unde mama ei ținea adunarea de lucru, ea se duse direct în camera ei și închise ușa. Așteptase atîta vreme această scrisoare; acum trebuia s-o citească singură. Se așeză pe pat, întoarse plicul cu nerăbdare și privi cu un fel de mirare buimacă: nu era scrisul lui Jean. Mesajul îi era adresat, dar nu era scrisul lui Jean. Era totuși un scris cunoscut, pe care nu-l mai văzuse de mulți ani, era scrisul lui Roger – în fine, Roger scrisese!

CAPITOLUL 33

Biruința

După ce-și reveni puțin din primul șoc cauzat de decepție, Genovevei îi veni în minte că scrisoarea pe care o ținea în mînă aducea poate o veste groaznică. Roger nu scrisese niciodată de cînd plecase – de ce o făcea acum? Și ei! Nu se despărțiseră în termeni buni, își aminti ea. Era ciudat că i se adresa ei, dacă dorea să reia legăturile cu familia. Pentru ce nu-i scrisese mamei? Genoveva privi scrisoarea cu un nou interes. Trebuia să fie lungă, judecînd după grosimea plicului. Ce-l împinsese pe Roger să scrie? Poate, poate-l întîlnise pe Jean! Abia-și ținea respirația. Erau poate vești despre Jean în scrisoare... Rupse plicul din care căzură mai multe foi de hîrtie acoperite de un scris mărunt. Aruncă o privire rapidă, de care nici nu era nevoie, la semnătură. Da, era Roger. Revenind la început, ea citi...

„Dragă Genoveva,

Îmi închipui surpriza ta la primirea acestei scrisori de la mine după o tăcere lungă. Mai multe lucruri care au survenit în ultima vreme m-au făcut să-ți scriu... În primul rînd, trebuie să-ți spun că l-am întîlnit pe Jean Lynton și m-a rugat să-ți transmit un mesaj. El nu poate scrie pentru moment, dar totul e bine pentru el, iar mesajul este: „Romani 8.37“.

Un sentiment de recunoștință și de ușurare o

cuprinse pe Genoveva; literele se-ncețoșară înaintea ochilor ei pentru cîteva clipe. Totul e bine pentru Jean: era singurul lucru care părea s-o intereseze pentru moment. Brusca ușurare a poverii de neliniște pe care o purtase atîta vreme o lăsă sleită de putere, descumpănită. Trebuia totuși să fie amănunte; cum se-ntîlniseră cei doi tineri? Ce-l împinsese pe Roger să scrie? Luă din nou scrisoarea și continuă să citească. Și, în curînd, absorbită de lectură și pierzînd noțiunea a tot ce o-nconjura, Genoveva nu mai auzi nici glasurile din camera vecină. „*E o poveste lungă*“, scria Roger, „*și nu știu cu ce să încep, dar cred că tu dorești să știi cum l-am întîlnit pe Jean. Ei bine, iată cum s-au petrecut lucrurile: exercitarea slujbei mele aici se întinde pe un foarte vast teritoriu și astfel am contacte cu multe persoane în diferite locuri. Eram în vizită la unul din oamenii noștri spitalizați datorită unui atac de febră, cînd vecinul lui de pat mă interpelă. M-am îndreptat spre el și, spre marea mea uimire, l-am recunoscut pe Jean. Era, într-adevăr, ultima persoană din lume pe care mă așteptam s-o găsesc acolo. El nu mă putea vedea – ochii îi erau acoperiți cu bandaje, dar mi-a recunoscut vocea. Am avut o lungă conversație cu el; mi-a dat vești despre toată familia. Am fost foarte fericit să aflu că tu și el sînteți logodiți, l-am iubit întotdeauna pe Jean, știi. Pe urmă, la sfîrșit, mi-a spus toată povestea lui și, ca să-ți spun drept, Genoveva, de atunci nu mai sînt același om. Am fost destul de surprins să aflu că Jean devenise creștin și că părăsise totul, chiar și pe tine, pentru a pleca într-un cîmp misionar; de cînd sînt aici am și ajuns să-i admir și să-i respect pentru consacrarea lor în lucra-*

re. Astfel am fost pregătit să admit fără nici un comentariu istorisirea lui Jean, dar, cînd am înțeles cît îl costase slujba lui, am fost adînc răscolit.

Ceea ce am să-ți spun, Genoveva, va fi un șoc puternic pentru tine. Încep să-ți prezint lucrurile, pe cît posibil, cu menajamente. I-am promis lui Jean să îndulcesc, atît cît voi putea, lovitura, dar mă tem că atunci cînd vei ști adevărul vei fi mai emoționată decît am fost eu. Știi, desigur, că el lucra la traducerea unei cărți din Biblie și îți scrisese, probabil, că avea tulburări de vedere trecătoare. Ei bine, el sfîrșește lucrarea, dar, din cît am putut să înțeleg, iată ce s-a întîmplat: în timp ce era întors cu spatele, cîțiva indigeni ostili au dat foc colibei; Jean s-a repezit înăuntrul locuinței în flăcări pentru a salva manuscrisul. L-a luat intact, dar căldura sau fumul, sau poate numai șocul, nimeni nu știe sigur, fapt este că de atunci Jean este complet orb și doctorii de aici n-au nici cea mai mică nădejde că își va recăpăta vreodată vederea. Acum, cînd este restabilit îndeajuns pentru a călători, îl vor trimite în țară pentru a consulta un specialist, dar nu te bucura prea mult: pare că va rămîne orb tot restul vieții. Sînt sincer cu tine, Genoveva, fiind sigur că tu preferi să știi adevărul.

Este inutil să-ți spun că Jean a acceptat verdictul într-o stare de spirit minunată. Am încercat să-i arăt simpatie, dar am descoperit repede că nu era nevoie. Mi-a spus că era ceva mult mai groaznic decît orbirea fizică. Aveam impresia că nu era cu putință: nu puteam să-mi închipui ceva mai îngrozitor decît să trăiești în întunericul cel mai complet. Numai gîndul acesta mă îngrozea, dar el mi-a repetat: „Mai primej-

dios decît aceasta este întunericul unei veșnicii fără Hristos. Tu crezi că sînt orb, dar am în sufletul meu o lumină care îmi permite să văd lucrurile veșnice; astfel, ceea ce nu mai pot vedea n-are, în fond, nici o importanță". Trebuie să mărturisesc că n-aveam nici cea mai vagă idee de ce înțelegea el prin aceasta. Înainte de a-l părăsi, l-am întrebat dacă puteam să fac ceva pentru el și atunci m-a rugat să-ți trimit acest mesaj: „Romani 8.37". Nu înțelegeam nimic din toate acestea, dar m-am hotărît să descopăr ce se ascundea sub aceste cuvinte. Printre cărțile pe care mi le încredințase Jean în păstrare, găsisem o Biblie; după ce m-am asigurat că nimeni nu mă vedea, am deschis cartea. Am citit de mai multe ori versetul înainte de a înțelege adevărata lui semnificație: „În toate aceste lucruri, noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit". Aceasta mi se părea cu totul absurd; era totuși acest caz – un om proclamat a fi „mai mult decît biruitor" în orbirea lui. Era foarte adevărat, știam. Am înțeles atunci că o religie capabilă să facă așa ceva pentru un om trebuia să aibă o mare valoare. În noaptea aceea, Genoveva, am privit lucrurile drept în față. Știam că aș fi pierdut totul dacă mi-aș fi pierdut vederea. Aș fi înnebunit la gîndul de a nu mai vedea niciodată nici o față omenească, de a fi smuls pentru totdeauna din lumina și frumusețea lumii înconjurătoare. Și groaza de un gros întuneric spiritual îmi stătea înainte: știam că Jean avea dreptate; era ceva infinit mai teribil decît întunericul fizic și aceasta mă făcea să mă cutremur de groază – era întunericul judecății și al mîniei lui Dumnezeu, pe care, ca păcătos vinovat, știam că-l merit. În suferința mea, m-am întors la

Jean și, oricît de ciudat ți-ar părea, Dumnezeu S-a slujit de un orb pentru a mă aduce la lumină. Pot acum să-ți spun că am primit pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor al meu și, împreună cu tine, cu Jean și cu toți cei care sînt în Hristos, pot să mă bucur de cunoștința iertării păcatelor și de darul vieții veșnice.

Cînd îmi amintesc cum, prin toate mijloacele, căutam să-ți cer iertare, nu știam ce făceam! Ca să fiu cinstit, cred că lucram totuși astfel pentru a reduce la tăcere cugetul care fusese trezit de transformarea săvîrșită în viața ta și prin mărturia ta creștină. Am petrecut mult timp lîngă Jean în timpul convalescenței lui în aceste ultime săptămîni; el mi-a arătat ce însemna să duci la capăt propria mîntuire printr-o viață creștină efectivă. Am o mulțime de lucruri de pus la punct. Mai întîi trebuie să-i cer scuze tatei; acum pot să înțeleg cît a trebuit să-l coste mărturisirea chinului lui și să dea acei bani; și eu cer lui Dumnezeu să-mi dea puterea de a fi tot atît de curajos ca și el în mărturia mea pentru Hristos. Îmi dau seama, de asemenea, că în timpul celor petrecute aici, am neglijat complet răspunderea mea față de familie; sper să repar aceasta într-o oarecare măsură, cît de curînd. Intenționez să le scriu mamei și tatei cu următoarea poștă; în așteptare, tu le vei arăta, poate, această scrisoare. Cînd vă voi revedea totuși? Nu știu, mă gîndesc să mă întorc cu Jean, dar el n-are nevoie de mine: unul din misionari, intrînd în concediu, se va ocupa de el, așa că, pentru moment, mai rămîn. Zilele acestea sînt foarte importante pentru mine aici, în insule: am solicitat un loc în administrație și se pare că cererea mea a fost luată în considerație. Dacă acesta este cazul, în acest post voi

putea să exercit o influență creștină în favoarea indigenilor și a extinderii lucrării misionare. De fapt cîștig mai mult în Compania Petrolieră, dar aș putea să slujesc mai bine Domnului în locul solicitat.

Iată, Genoveva, ți-am scris destul într-o primă scrisoare, poate prea mult, dar m-am gîndit că poate tu vrei să știi totul. Jean va trebui să se întoarcă în țară la puțin timp după primirea acestui mesaj. El va face cea mai mare parte a călătoriei cu avionul. Apoi nu-mi este greu să bănuiesc care este primul vostru demers. Astfel că am trimis un cec: va fi cadoul meu de nuntă pentru voi. M-am gîndit că veți cumpăra un automobil – aceasta ar ușura foarte mult deplasările voastre. Poate că îți va veni greu în primul moment, Genoveva, să vezi voia lui Dumnezeu în această încercare, dar, dacă aceasta poate să te întărească întrucîtva, să știi că cel puțin este o ființă care poate mulțumi lui Dumnezeu pentru orbirea lui Jean – este fratele tău devotat, dar nevrednic,

Roger"

Genoveva, buimăcită, zăpăcită, rămase multă vreme adîncită în contemplarea scrisorii. Era ca și cum de pe fiecare rînd se desprindea un cuvînt, un singur cuvînt: orb, orb!... Creierul ei descumpănit nu părea să înregistreze nimic altceva: orb, Jean era orb... Nu, aceasta nu putea fi adevărat. Acei ochi, acei ochi atît de frumoși... Ea avea uneori impresia că sufletul lui Jean se reflecta în ochii lui. De cîte ori nu exprimaseră ei ceea ce cuvintele nu puteau! Orb! Cu un țipăt scurt, sfîșietor, Genoveva se aruncă pe pat.

– O, Dumnezeule! murmură ea cu trupul scuturat de suspine.

Timp de o clipă, o clipă scurtă, lacrimile îi întunecară vederea; nu-și putea lua ochii de la tragedia momentului prezent. Dar, încet-încet, ea își veni în fire și, pe cărarea încă udă de apele necazului, zări raza făgăduinței lui Dumnezeu: *„Eu sînt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții...“* Și credința lui Jean strălucea ca un far în acest ceas întunecat, cel mai întunecat pe care îl cunoscuse Genoveva. Credința lui Jean ieșise învingătoare. El îi trimisese consemnul: *„Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos? Necazul... Dimpotrivă, în aceste lucruri noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit“*. Genoveva ridică ochii și-și șterse lacrimile. „Cine ne va despărți?...“ Nimeni niciodată nu va putea să-i despartă de dragostea lui Hristos! Și ce-ar putea acum să-i despartă unul de celălalt? Pentru Jean, timpul de lucru într-un cîmp misionar se sfîrșise. Nu mai era nici o piedică pentru căsătoria lor. Se va căsători cu el îndată ce va sosi. El va avea atîta nevoie de ea acum... Ea va putea să-l mîngîie, să aibă grijă de el, să-l ajute să găsească o nouă sferă de activitate. Iată care va fi rolul ei ca soție a lui Jean Lynton. Va putea ea să și-l îndeplinească? Genoveva știa că va putea prin puterea Aceluia în Numele Căruia cucerise alte biruințí. I se părea atunci, ca un răspuns la credința ei, că îi fusese dată o viziune a scopului final al vieții lor. Toate cele prin care trecuseră aveau, în mod sigur, scopul să-i pregătească pentru ceasul acesta. Dacă ar fi plecat împreună în cîmpul misionar, puteau fi amîndoi handicapați și nenorociți. Mîna care o reținuse lucrase cu înțelepciune. Ea putea acum, în pleni-

tudinea facultăților ei, să-și ia locul alături de el pentru a-l ajuta să aibă o viață normală. Era o lucrare care-i cerea tot; tot ceea ce putea da ca forță, răbdare și neobosit devotament; dar nu învățase ea, oare, taina, în lungile ceasuri, în timpul în care-și ajutase mama în slăbiciunea ei; în biruința pe care o cucerise în rutina banală, monotonă, a vieții? O, da! și în toate acestea ea era mai mult decît biruitoare.

O săptămînă mai tîrziu, Genoveva stătea pe peronul gării unde sosea expresul de Sydney. Doi ani mai înainte, ea văzuse trenul depărtîndu-se, răpind vederii fizice pe omul pe care-l iubea. S-au petrecut atîtea lucruri de atunci și totuși i se părea că parcă a fost ieri...

Cu o privire nerăbdătoare, neliniștită, ea scruta fețele primilor călători coborîți din vagoane. El o părăsise pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu; el se întorcea la ea după ce își sfîrșise lucrarea, purtînd semnele unui slujitor care, în credinciosia lui față de Stăpînul său, nu prețuise propria lui viață...

O siluetă lungă și slabă coborî din tren cu brațul trecut pe sub acela al tovarășului lui; cei doi se opriră o clipă acolo unde erau; cel mai tînăr, cu o pereche de ochelari negri, înălță capul. Un murmur grav, înăbușit, străbătu micul grup venit să-l primească; instinctiv, toți ochii se-ntoarseră de la el, fixîndu-se asupra tinerei singuratice, care, deși se afla în grupul lor, părea totuși singură, nevăzînd pe nimeni altcineva decît pe acela din fața ei. De comun acord, toți se dădură înapoi, în timp ce ea înainta cu fața luminată de o lumină cerească. În

ochii multora se vedeau lacrimi.

– Jean! strigă ea.

– Genoveva!

După o clipă erau unul în brațele celuilalt.

CAPITOLUL 34

Mai mult decît biruitori

Era ziua căsătoriei Genovevei. Cu toate că trebuia să aibă loc în intimitate, micul apartament de la numărul 84 din strada Viitorului era în fierbere. Mary Matthews și tînăra doamnă Worthy erau principalele animatoare și părea că ele amîndouă duceau totul. Mary era ocupată să așeze masa în sufragerie – de altfel era un simplu ceai în familie după adunarea din mica sală unde Jean se convertise și cei doi tineri aveau mulți prieteni.

– Credeți că, într-adevăr, doamna Deane ar putea veni în această după-amiază? întrebă Mary deodată.

Grace Worthy tocmai sfîrșise de aranjat într-un vas cîțiva trandafiri a căror culoare și parfum adăugau ceva aerului de sărbătoare care domnea în cameră. Se uită la tovarășa ei și zise cu convingere:

– Da, desigur. Doamna Deane este o femeie de caracter; ea spunea că la o căsătorie este de ajuns un invalid, cu toate că Jean nu este un adevărat invalid.

– O, nu! adăugă repede Mary. Face atîtea lucruri, încît uneori ar fi greu să crezi că este orb. Filip mi-a scris alaltăieri că s-a adresat studenților la Universitate. Aceștia au dat o atenție deosebită cuvintelor lui. Și, la sfîrșitul mesajului lui, mulți dintre

ei și-au mărturisit credința în Hristos; doi s-au oferit să ia parte la activitatea misionară. Filip crede că este începutul unei mari treziri în Universitate.

– Da, Jean pare să fie un orator înzestrat. Sînt sigură că Domnul va continua să Se slujească de el, cu toată grozăvia handicapului lui. Dar, adăugă ea gînditoare, mă întreb uneori dacă își va recăpăta vederea.

Mary clătină din cap.

– Ei nu vorbesc niciodată despre aceasta, nici ea, nici el. Știu că ei au încredințat acest lucru în mîna Domnului și sînt fericiți să accepte voia Lui, oricare ar fi ea. Dar, doamnă Worthy, n-ai remarcat că ceea ce Jean a pierdut din punct de vedere fizic pare să fi cîștigat pe alt plan? Vreau să zic...

– Da, draga mea, înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Grace Worthy strînse mîna tinerei fete ca încurajare. Dumnezeu lucrează totdeauna în felul acesta. El nu îngăduie niciodată ca noi să pierdem ceva sau pe cineva fără să ne dea o mai mare măsură de har pentru a compensa pierderea. Așa că viețile noastre sînt îmbogățite, nu sărăcite.

Mary Matthews nu găsi răspuns. Știa că cele rostite de tînăra femeie ieșiseră din cuptorul experienței proprii: durerea și tragedia și-au făcut loc în viața ei, dar, cu toate acestea, ea avea o deplină siguranță în Dumnezeu. Mary se simțea atît de neexperimentată, atît de ocrotită. Ce le va rezerva viitorul, ei și lui Filip? Ce bucurii sau dureri, ce tragedie sau biruință? Nu știa. Dar inima ei, întărită de credința acelora care cunoscuseră cuptorul încercării și al suferinței, era în pace...

– Ei bine, zise ea în sfîrșit, eu sînt fericită că după

căsătoria Genovevei vei merge să locuiești împreună cu familia Deane. E ceva prețios pentru ei.

– Și pentru noi – micul Bill și cu mine am fost foarte singuri. Și astfel voi putea s-o îngrijesc pe doamna Deane. Noi ne vom muta în strada Viitorului puțin mai tîrziu, dacă vom găsi o casă oarecare.

Mary păru surprinsă.

– Dar eu am crezut că ați cumpărat o casă pe deal, nu prea departe de oraș.

– Da, exact, doamna Worthy zîmbi și adăugă într-o șoaptă confidențială: acesta va fi cadoul meu de nuntă pentru Genoveva și Jean. Dar să nu spui, Mary, ei nu știu nimic. Ei cred că vor locui acolo numai luna de miere. Dar astă-seară, înainte de plecarea lor, le voi spune că este a lor, că le-am dăruit-o.

– Ce idee minunată! Mary o privi pe Grace Worthy cu o vădită admirație.

– Da, voiam ca domnul Deane să păstreze o parte din acești bani, dar el a refuzat categoric, așa că, atunci cînd s-a ivit prilejul să-i ajut pe Genoveva și pe Jean, știam că nu se vor împotrivi la ceea ce aveam de gînd și le-am luat-o înainte cu planurile... Dar, uită-te la ceas, sfîrși ea alarmată, e aproape două!

– Ei, da! Mary sări în picioare. Să nu ajungem tîrziu la adunare.

– Du-te și dă-i o mînă de ajutor Genovevei, eu mă voi ocupa de doamna Deane, zise Grace. Și fiecare s-a dus la lucrul ei.

Un soare tîrziu de toamnă inunda mica sală cu o căldură dulce și raze aurii, cînd Genoveva își făcu intrarea la brațul tatălui ei. Era o răpitoare mireasă

în rochia ei de satin alb, foarte simplă, pe care i-o confecționase mama ei. Genoveva părea să poarte în acele momente ceva care o așază într-o lume aparte; nu era frumusețea fizică, nici farmecul simplității ei, ci ceva care emana din interior. Fața ei era matură: experiențele prin care trecuse o atinseseră atît de profund, încît eliberaseră, fără îndoială, un izvor ascuns de forță și har. Blîndețea tinerei fete făcuse loc demnității de femeie. O viață nouă se deschidea înaintea ei. Genoveva Deane nu va mai fi în curînd decît o amintire, dar toate harurile creștine cuprinse în inima ei vor trece, odată cu ea, pragul unei noi existențe – ca Genoveva Lynton. Mîna care modelase viața ei o pregătise pentru răspunderea sfințită a unei soții, a căminului, a copiilor.

Iulia Deane, rezemîndu-se greu pe brațul tinerei sale însoțitoare, ieși cu anevoie din automobil și, cu un pas lent, nesigur, se îndreptă spre ușa sălii de adunare.

– Ce frumoasă e! șopti ea Grace-ei, cu ochii ațintiți asupra fiicei sale. Ah! Dac-ar putea Jean s-o vadă!

Grace-ei Worthy îi trebuiră cîteva clipe pentru a-și recăpăta stăpînirea de sine ca să răspundă:

– Poate că o va vedea într-o zi, zise ea cu ochii plini de lacrimi, în timp ce înaintau încet.

Pastorul Ransome era acolo. Nu se schimbase de atunci, de la-nceput, de cînd îl văzuse ea prima dată. Îmbătrînise, desigur, cu părul gri, cu umerii plecați, dar fața îi era și mai strălucitoare cu trecerea anilor. Profeții din vechime trebuie să fi fost întrucîtva cam ca pastorul Ransome, gîndi Geno-

veva în sinea ei. Ea îl văzu pe Jean cu Filip alături, dar fără ajutorul lui, îndreptîndu-se cu un pas ferm, sigur, spre locul care îi era rezervat. Instinctiv, ea știu că el trebuie să fi parcurs de multe ori în secret această scurtă distanță pentru a putea merge fără șovăire în această zi mare. Inima Genovevei se înduioșă. Domnul să-Și arate bunătatea ca aceasta să fie ultima dată cînd va merge singur, fără ea. De-acum înainte, ea va fi alături de el.

Niciodată timpul nu va reuși să șteargă din memoria Genovevei solemnitatea acestei slujbe... Și cînd, mînă-n mînă, tînăra pereche părăsi sala, Genoveva simți în inima ei bucuria inexprimabilă de a ști că ei erau uniți printr-o legătură pe care nici chiar moartea nu o va rupe.

*

Se lăsase noaptea. Din umbra unei uși deschise se detașau siluetele unui bărbat tînăr și a unei femei tinere, cu fețele întoarse spre orizontul îndepărtat, unde un șir de dealuri line se desenau pe un cer încă albăstrui. Totul era calm, pașnic. Vuietul supărător al orașului rămăsese în urmă. Nu se auzea nici un zgomot în afară de șoapta vîntului printre copaci; aerul aducea mirosul dulce-acrișor al pămîntului jilav.

– Ce loc frumos, Jean.

El o luă de braț.

– Spune-mi ce vezi, zise el încetișor.

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce Genoveva parcurse cu privirea peisajul care se întindea înaintea ochilor lor.

– Nu pot vedea mare lucru, Jean, e întuneric. Dar noaptea e atît de frumoasă! Încep să apară stelele.

Nu e nici un nor pe cer. Cred că în curînd va răsări luna. Mîine voi putea să-ți spun mai mult. Voi cerceta totul la lumina dimineții.

Fața lui Jean era lîngă a ei.

– Da, preaiubita mea, zise el încetișor: vom vedea dimineața.

Cu intuiția dragostei care nu greșește, ea înțelesese. Cînd vorbi, glasul îi era ca o șoaptă.

– Acum vedem în chip întunecos, Jean, dar atunci...

– Față-n față. Încheie el citatul pentru ea, cu o notă de încredere în glas. Genoveva, ce zi va fi aceea, dar, tu știi, chiar în întuneric se pot vedea multe lucruri, lucruri care nu apar la lumină.

Ridicînd ochii spre fața lui, ea înțelese că el văzuse ceea ce ea nu putea distinge.

– Povestește-mi, ceru ea încetișor.

El se aplecă spre ea.

– Văd două inimi legate una de alta printr-o dragoste care merge adîncindu-se și întărindu-se pe măsură ce trec anii, o dragoste încununată de acea iubire supremă, pe care amîndouă au cunoscut-o pentru ei în propriul lor suflet.

– Da, continuă, șopti ea.

– Văd o casă, casa noastră, un cămin în care Dumnezeu este cinstit, un cămin în care copiii noștri vor auzi vorbindu-se de Mîntuitorul. Îi văd bucurîndu-se de lucruri care ne-au lipsit nouă în familiile noastre și după care am suspinat. Îi văd grupați în jurul nostru, lîngă focul din șemineu, pentru a asculta minunata istorie a lui Isus și a dragostei Sale și îngenunchind împreună cu noi la rugăciune. Îi văd dîndu-și inima Domnului înainte

de a fi fost chemați să cunoască lanțurile pe care le-am avut noi pe calea noastră. Și îi văd chemați de Dumnezeu și trimiși să împlinească lucrurile pe care noi le avem pe inimă să le facem, astfel că în ei se vor realiza nădejdile noastre cele mai scumpe.

– O, Jean! Dumnezeu să binecuvînteze toate acestea! Cuvintele Genovevei erau expresia unei rugăciuni care țîșni simultan din amîndouă inimile, în timp ce o pașnică tăcere se așternu peste ei.

– Și ce altceva, Jean? întrebă ea.

– Este un fluviu mereu crescînd de martori creștini, un cerc lărgindu-se pînă cuprinde aproape toată lumea. Îi văd pe Filip și Mary slujind lui Dumnezeu în China, pe urmă copiii lor preluînd lucrarea în anii viitori. Îl văd pe Roger întrebuințat de Dumnezeu în locuri lăsate în stăpînirea oamenilor, deschizînd uși care, fără el, ar fi rămas, poate, închise înaintării lucrării misionare. Îl văd pe micul Bill ajuns bărbat, zburînd cu mesajul omenirii spre avanposturile civilizației din această țară. Îi văd pe părinții noștri împreună, dînd o pașnică mărturie a puterii transformatoare a Evangheliei prin propriile lor vieți. Și în tot acest timp, lucrarea pe care mi-o încredințase Dumnezeu merge mai departe pentru ca tot mai mulți indigeni să aibă Cuvîntul Sfînt în propria lor limbă. Nu se sfîrșește, Genoveva.

– Dumnezeu a lucrat în chip minunat, zise ea cu ochi strălucitori.

El îi luă mîna în ale lui.

– Și cînd te gîndești că toate acestea au început cînd Genoveva a primit pe Hristos ca Mîntuitor al ei, adăugă el gînditor. Dacă n-ar fi fost așa cu tine...

– Nu, Jean, nu spune asta, îl întrerupse ea cu

vioiciune. Toate aceste lucruri n-au fost cu putință decît pentru Acela în care ea crezuse, El a fost credincios, asta-i tot.

– Da, preaiubita mea, știu. El se aplecă și o îmbrățișă cu drag. Noi am avut experiența duioșiei Lui, nu-i așa?

– Da, șopti ea. Realiza acum că această criză prin care trecuseră nu fusese decît un jalon pe drumul spre înălțimile părtășiei cu Dumnezeu. Cînd ne încredem fără rezerve în El...

– Descoperim că El este credincios. Un tremur ușor o cuprinse auzind aceste cuvinte; se gîndi la ceea ce spusese specialistul: nu era decît o slabă nădejde ca Jean să-și recapete vederea – viitorul se anunța foarte întunecat.

– Jean, șopti ea, dacă, dacă tu va trebui să rămîi totdeauna așa, în noapte? Dacă va trebui să rămîi totdeauna așa?

Ea știa răspunsul, dar voia să-l audă din gura lui. Atît timp cît va ține handicapul lui fizic, el va depinde mult de ea, era sigur, dar, cu un sentiment de recunoștință, ea realiza că această încredere în Dumnezeu va fi ancora care va menține firava lor ambarcațiune în toate furtunile care s-ar putea dezlănțui asupra lor în viitor.

Răspunsul lui Jean nu se lăsă așteptat multă vreme. El era marcat de convingerea care venea din adîncul experienței sufletului, prin siguranța credinței, trecînd peste prăpastia dintre timp și veșnicie...

– Genoveva, preaiubita mea, zise el în sfîrșit: *„În toate aceste lucruri noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit“.*

EPILOG

Doctorul se opri o clipă cu mîna pe mînerul ușii.

– Veți înțelege, doamnă Lynton, că, deși operația a reușit, aceasta nu va însemna decît o restaurare parțială a vederii.

Tînăra femeie, care stătea în fața lui cu băiețașul ei în brațe, se pregăti să-l urmeze.

– Nu știu, doctore, zise ea calmă. Seninătatea ei și stăpînirea de sine îl impresionară pe chirurg.

– Am făcut tot ceea ce am putut face, zise el amabil, și, în cîteva minute, vom sti rezultatul.

Ei trecură pragul. Roger Jean, ghemuit în brațele mamei lui, cerceta camera cu ochii lui mari, albaștri, plini de admirație. Erau atîtea lucruri surprinzătoare pentru un băiețel de trei ani. „Dar unde este tata? Mama a spus că se duc să-l vadă pe tata..." Un domn mare, foarte important, era aplecat peste pat. Cînd se dădu la o parte, Roger Jean văzu pe pernă un cap, o fată cunoscută...

– Tată, strigă el aruncîndu-se în brațele care se întindeau spre el.

Cu fața cufundată în umărul tatălui lui, băiețașul nu văzu lacrimile care-i umpluseră ochii. Și, dacă le-ar fi văzut, n-ar fi înțeles. Dar Genoveva, în picioare, la capătul patului, văzu și înțelese. Văzu ochii lui buni renăscînd la viață în fața ei, văzu în adîncimea și strălucirea lor lumina pe care o citise

acolo cu mult timp înainte și înțelese că umbra ce căzuse peste ei se ștersese, se împrăștiase.

Jean își întoarse privirea de la copilul pe care îl ținea în brațe către fața care se apleca acum asupra lui: pentru prima dată vedea asemănarea lui desăvîrșită cu aceea pe care o iubea.

Cu inima revărsîndu-se de laudă și recunoștință, Genoveva îngenunchie atunci lîngă pat și mulțumi Celui a Cărui mînă dirijase totul pentru ei, făcîndu-i cu adevărat „*mai mult decît biruitori*".

CUPRINS